

МАЙКЪЛ МУРКОК

КЕРЛА В ЧЕРЕПА АМУЛЕТЪТ НА ЛУДИЯ БОГ

От цикъла
ЛЕГЕНДИ ЗА РУНИЧЕСКИЯ ЖЕЗЪЛ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Майкъл Муркок

Перла в черепа

КНИГА ПЪРВА

А после Земята остаряла, повяхнали и загубили своята сочност пейзажите ѝ, а нравите ѝ станали причудливи и странни като тези на човек, в последните години от живота му.

Из „Преданието за Руническия жезъл“

Първа глава Граф Медни

В една сутрин Граф Медни, Господар и Пазител на Камарг излезе на своя рогат кон за да огледа земите си. Яздеше без да спира докато изкачи невисок хълм, на върха на който бяха разположени останали от дълбока древност руини. Това бяха останки от готическа църква – полуразрушен, каменен зид отдавна загладен от ветровете и дъждовете. По-голямата част от руините бяха скрити от бръшлян, чийто разцъфнали кехлибарени и виолетови цветове изпълваха тъмните прозорци, великолепно замествайки изрисуваните стъкла, които някога бяха красели фасадата.

Когато излизаше да пояди, граф Медни неизменно спираше край тези останки. Имаше нещо, което го свързваше с руините, може би защото беше стар като тях, също като тях бе преживял бурни времена и също така не беше се пречупил, а бе излязъл с удесеторени сили от изпитанията на времето. Хълмът, на който се издигаха руините, бе като море от високи, жилави треви, полюшвани от полъха на вятъра. Заобиколен бе от тучните, на пръв поглед безкрайни мочуриливи земи на Камарг – окаян край, където обитаваха дивите бели бикове, срещаша се стада от рогати коне или прелитаха гигантски алени фламинга, толкова големи, че с лекота можеха да вдигнат човек.

Небето беше посивяло, миришеше на дъжд, а през облаците проникна един самотен слънчев лъч, докосна бронята на графа от закалена мед и я озари в сияние, като пламък. Графът беше препасал огромен меч, а на главата си носеше шлем, също излят от мед. Цялото му тяло бе обковано в дебели медни пластини, дори ръкавиците и кожените му ботуши бяха обшити с мед. Графът бе едър на ръст, със силно и енергично тяло, държеше главата си гордо изправена, а лицето му бе с бронзов

загар, сякаш също беше изваяно от мед. Очите му бяха златисто-кафяви и гледаха със спокойна увереност. Имаше гъсти, червеникави мустаци, също като косата му. Не само в Камарг, но и далеч отвъд пределите на страната се носеше легендата, че графът всъщност не бил обикновен човек, а жива статуя от мед, истински титан, невидим, неуязвим и безсмъртен.

Но онези, които познаваха графа отблизо знаеха добре, че той е човек от плът и кръв – верен приятел, страшен противник, способен както да се смее чистосърдечно, така и да избухва в страховит гняв; ненадминат виночерпец, почитател на вкусните ястия, духовит събеседник, неравнин майстор на меча и ездата, мъдър познавач на хората и историята, нежен и непреклонен ухажор. Като прибавим към всичко това и неговия дълбок, топъл глас, не остава нищо друго, освен да заявим, че граф Медни бе живо превъплъщение на легендите, защото ако един човек е изключителен, такива са и делата му.

Граф Медни прокара ръка по гривата на коня, докосвайки с ръкавица заострените, спираловидни рога а сетне вдигна поглед на север, където се срещаша морето и небето. Конят изпръхтя доволно, граф Медни се усмихна, отпусна се назад в седлото и помръдна юздите, давайки знак на животното да се спусне по склона на хълма и да се насочи към тайната пътека в тресавището, която извеждаше към северните кули отвъд хоризонта.

Небето притъмня, докато стигнаха първата кула и зърнаха пазача й – тъмен, облечен в доспехи силует на фона на хоризонта. Макар Камарг да не беше заплашван отвън, откакто граф Медни бе заменил предишния, корумпиран Господар и Пазител, съществуваше известна опасност скитащите наоколо дружини, останки от разбитите от войнството на Тъмната империя по на запад армии, да навлязат и в територията на Камарг, търсейки лесна плячка, храна и убежище. Часовоят, също като събратята си, бе въоръжен с огнестрелна пика, изваяна в бароков стил; в пояса си бе затыкнал дълга четири стъпки сабя, до кулата имаше привързано опитомено ездачно фламинго, а на парапета бе монтиран хелиографски уред, който служеше да сигнализира на другите кули. Вътре в кулата бяха складирани и други оръжия, повечето изобретени и монтирани от самия граф, но стражите нито знаеха как се борави с тях, нито пък ги бяха виждали в действие. Ала граф Медни бе вселил във всички вярата, че са по-могъщи от което и да било оръжие, с които разполага Черната империя, въпреки странния им външен вид.

Когато приближи кулата, пазачът се извърна към него. Лицето му бе

скрито под черния метален шлем, който обгръщаше плътно скулите и носа му. Беше се загърнал в плътно кожено наметало. Той отдаде чест, като вдигна високо ръката си.

Граф Медни на свой ред вдигна ръка.

– Всичко наред ли е, часовой?

– Всичко е наред, милорд. – Пазачът прехвърли дръжката на огнестрела в другата ръка и се загърна в наметалото, защото междуременно паднаха първите едри капки дъжд. – Като изключим времето.

Мистралът беше пронизващ, леден вятър, който шибаше месеци наред камаргската земя, а воят му не стихваше чак до пролетта. Граф Медни обичаше да язди срещу вятъра, особено, когато духаше с пълна сила и тогава меднокожото му лице блестеше и се зачервяваше.

Дъждът блъсна яростно медната ризница на графа, той протегна назад ръка, измъкна свитото на вързоп наметало, загърна се в него и вдигна качулката. Притъмня съвсем, докдето му стигаше погледа, той виждаше само превиваща се под дъжда тръстика и чуваше пляска на вода във вода, а под ударите на тежките капки повърхността на лагуната се покри с концентрични кръгове. Облаците над главите им ставаха все почерни, заплашвайки да стоварят нови неимоверни количества вода и граф Медни сметна, че ще е най-добре, ако отложи разходката си за следващия ден и се върне в замък си в Еж-Мортес, който се намиреше на близо четири часа езда по виещи се из тресавищата тесни пътечки.

Той подкара коня назад по пътя, който го бе извел до тук, уверен от опит, че животното ще се ориентира инстинктивно. Дъждът непрестанно се усилваше, наметалото на графа скоро съвсем подгизна, а нощта се спусна неусетно и бързо, та не след дълго той бе заобиколен от непрогледна черна стена, пронизвана от сребристите нишки на дъжда. Конят забави ход, но не спря. Граф Медни подушваше уханието на влажна пот, което се вдигаше от широкия гръб на животното и мислено му обеща специални грижи от конярите веднага щом се върнат в Еж-Мортес. Той избърса с ръкавица мократа грива на коня и напрегна поглед в мрака, но различаваше само полюшващата се тръстика наоколо, а до слуха му от време на време достигаше крясъкът на някоя подплашена от водни лисици блатна чайка. Имаше моменти, когато му се струваше, че над главата му се носи някаква едра птица, може би фламинго, спуснало се да търси гнездото си, а веднъж дори чу писъкът на водна кокошка, счепкала се в ожесточен бой с бухал. Не след дълго нещо се мярна в мрака и само на метри от него премина стадо бели бикове, поели на път към твърдата земя, а някъде зад тях ядно сумтеше блатна мечка. Всички тези

звучи бяха добре познати на графа и не пробуждаха в него тревога.

Не се разтревожи дори когато чу пронизителното цвилене на подпалшени коне и отдалеч се разнесе бесният им тропот, а неговият кон забави ход и продължи предпазливо напред. Конете се носеха право към тях, надолу по близкия склон и очевидно бяха завладени от паника. Малко след това граф Медни различи жребецът-водач, с блеснали, изцъклени от ужас очи и разширени, пръхтящи ноздри.

Графът извика и размаха ръце, надявайки се да отклони посоката, в която препускаше жребеца, но конят бе твърде подплашен, за да го забележи. Нищо не можеше да се направи. Граф Медни дръпна рязко юздите и насочи своя кон право в блатото, надявайки се, че почвата отдолу ще е достатъчно твърда, за да ги издържи, докато премине стадото. Конят му се препъна в крайбрежната тръстика, замята отчаяно крака, търсейки здрава опора и миг по-късно се стовари с плясък в студените води на лагуната, обливайки графа с фонтан от кална вода, а след това заплува напред, понесъл храбро своя окован в метал ездач.

Ето че стадото ги отмина. Графът се зачуди какво го е подплашило, защото знаеше добре, че не беше никак лесно да бъдат изплашени рогатите камаргски коне. Ала още докато насочваше коня си обратно към брега, отнякъде долетя звук, който не само му помогна да си обясни странната бъркотия, но и го накара да постави ръка на дръжката на мечата си.

Това бе хлъзгачият, лигав звук, звукът на барагуна – блатният брътвежник. Колцина от тези чудовища бяха останали живи. Създадени бяха от предишния Пазител, който ги използвал тях за да тероризира населението на Камарг, преди да дойде граф Медни. Графът и хората му се бяха захванали с унищожаването на тази чудовищна раса, а малкото, останали живи екземпляри се принудиха да ловуват само нощем и да избягват големи групи от хора.

На времето барагуните също са били хора, преди да бъдат заробени, заточени и трансформирани в лабораторията на предишния Пазител. Сега те бяха чудовища, високи осем фута, а на широчина достигащи пет, с жлъчен цвят на кожата, хлъзгачи се по корем през тресавището, като се изправяха само, когато трябваше да се хвърлят напред и да сграбчат жертвата със своите здрави като стомана нокти. Случеше ли се, макар и рядко, да срещнат някой самотен пътешественик, те се отдаваха на бавна и мъчителна мъст, откъсвайки и поглъщайки един по един крайниците на нещастника пред изцъкления му поглед.

Едва излязъл на твърдата пътека, графът зърна барагуна отпред и се

закашля от лъхналата го отвратителна смрад. Ала в ръката си стискаше оголения масивен меч.

Барагунът го чу и спря.

Граф Медни слезе от коня и застана между него и чудовището. Стисна с две ръце дръжката на меча и закричи бавно напред, подрънквайки с доспехите си.

Почти незабавно барагунът замърмори нечленоразделно със своя писклив, отвратителен глас и размаха нокти, опитвайки се да спласи своя противник. Граф Медни дори не трепна, защото неведнъж през живота си бе виждал далеч по-страшни картини. Даваше си обаче сметка, че шансовете му за успех в предстоящия двубой бяха нищожни, защото барагунът виждаше чудесно в тъмното, а и блатото бе неговата естествена среда. Единственото, на което можеше да разчита графа, бе хитростта.

– Е, добре, смрадливи негоднико – заговори графът с почти шеговит тон, – аз съм граф Медни – заклетият враг на твоята раса. Именно аз се погрижих да бъдат изтребени до крак твоите породени от злото събрата, благодарение на мен, сега си лишен от най-близките си роднини. Липсват ли ти? Готов ли си да отидеш при тях?

В отговор барагунът издаде гневен вик, но в позата му се четеше несигурност. Той пристъпи колебливо, но не посмя да доближи графа.

Граф Медни се изсмя.

– Хайде, страхливо творение на магията, да чуя твоя отговор!

Чудовището отвори уста и се помъчи да оформи няколко думи с обезобразените си устни, но онова, което бликна от гърлото му твърде малко напомняше на човешка реч. Очите му избягваха да срещнат погледа на графа.

Като се старееше да изглежда напълно спокоен, граф Медни забодо огромния меч в земята и отпусна своите облечени в ръкавици ръце върху предпазителите. – Виждам, че си се засрамир, задето подплаши конете, които защитавам и тъй като днес съм в добро настроение, ще ти простя. Върви си и ще те оставя да поживееш още няколко дни. Останеш ли и тоз час ще загинеш.

Гласът на графа звучеше толкова уверено, че чудовището се отпусна на земята, макар да не направи опит да отстъпи. Графът вдигна меча, сякаш обхванат от нетърпение и закричи решително напред. Когато наближи, той сбърчи отвратено нос от вонята и махна с ръка.

– Влизай в блатото, марш в жабуняка, където ти е мястото! Тази нощ съм милостив.

Барагунът оголи зъби в една гримаса, но все още се колебаеше.

Графът свъси вежди и зае позиция за бой, защото знаеше, че барагунът няма лесно да се предаде. После бавно вдигна меча.

– Такава ли съдба си избра?

Барагунът понечи да се изправи на задните си крака, но графът бе предвидил този ход. Острието разпори въздуха и удари чудовището право в шията.

Зловещото създание посегна напред с две ръце, а неясният му брътвеж бе пропит с омраза и ужас. С металическо звънтене заострените му нокти се плъзнаха по ризницата на графа и от удара той полетя назад. Устата на чудовището се затвори на сантиметри от лицето на графа, а очите му го пронизваха с яростни светкавици. Графът се залюля, освободи заклещения си меч и нанесе повторен удар.

Черна кръв рухна от огромната рана и опръска доспехите на графа. Чудовището нададе ужасяващ писък, вдигна ръце и се помъчи да задържи главата си на мястото ѝ. Ала само след секунда главата на барагуна увисна, с прерязана наполовина шия, бликна нов фонтан черна кръв и тялото му се строполи.

Граф Медни стоеше неподвижно, дишайки тежко, а на лицето му се четеше мрачно задоволство. Той отри черната кръв на чудовището от лицето си, засука лекичко разрошените си мустаци и се поздрави, задето не бе изгубил ни най-малко от предишната си пъргавина и бойна сръчност. От първия миг бе предвидил какво ще стане, давайки си сметка, че единственият изход е да убие чудовището. Нарочно бе отвличал вниманието му с приказки, докато настъпи подходящият момент за удар. Не виждаше нищо нередно в това, че го бе измамил. Ако се беше решил на честен двубой, по-скоро той, а не животното, щеше да лежи сега обезглавен в тинята.

Граф Медни пое с пълни гърди хладния въздух и продължи напред. Не без усилия успя да отмести тежкото тяло на барагуна от пътеката и да го катурне във водата на тресавището.

А след това граф Медни възседна коня си и продължи безпрепятствено към Еж-Мортес.

Втора глава Изелда и Боуджентъл

Неведнъж през своето славно минало граф Медни бе предвождал

могъщи армии, от силната му ръка се бяха възползвали почти половината крале на Европа, не малко от тях биха могли да признаят, че той ги е възкачил, или свалил от трона. Графът беше изкусен майстор на интригите, човек, чийто съвет бе искрено желан и търсен при всяка политическа междуособица. Вярно, че той беше наемник, но наемник с идеали, защото мечтаеше един ден да види Европа обединена и мирна. Тъкмо затова се стараше да служи само на онези сили, които по негова преценка допринасяха за тази кауза. Неведнъж бе отказвал да застане начело на някоя новосъздадена империя, защото знаеше, че живее във времена, когато империите се изграждаха за няколко години и се разпадаха за месеци; все още объркана и противоречива бе историята и едва ли в обозримото бъдеще щеше да настъпи период на спокойствие. Единственото, което искаше графът, бе да насочва същата тази история в посоката, която му се струваше най-обнадеждава.

Изтощен от войни, от интриги и дори до известна степен от своите идеали, старият герой накрая прие предложението на народа на Камарг да стане техен Господар и Пазител.

Тази древна земя на тресавища и лагуни бе разположена в близост до средиземноморския бряг. Преди незнайно колко години тя е била част от една страна, на име Франция, ала Франция се бе разпаднала на дузина баронства с какви ли не помпозни названия. Камарг, със своите пъстроцветни простори в червено, оранжево, жълто и пурпурно, със своите реликви от забравеното минало, пробуди някаква струна в душата на графа и той прие да се грижи за неприкосновеността на тази земя.

По време на пребиваванията си в различните дворове той беше открил много тайни и благодарение на това високите, мрачни кули, които опасваха границите на Камарг защитаваха неприкосновеността му далеч по-сигурно, отколкото остриетата на мечовете или огнестрелите.

По южната граница тресавищата постепенно се сливаха с морето и случваше се в тесните пристанища да акустират чуждоземни кораби, но от тях рядко слизаха пътешественици. Това се дължеше най-вече на опасностите, които се криеха във вътрешността на Камарг. Рисковано бе да скиташ из дивите простори, ако не ги познаваш добре, не беше никак лесно да се намери брод из тресавищата, да не говорим за това, че три от границите се охраняваха от високи, непроходими планини. Малцината смелчаци, осмелили се да проникнат във вътрешността, предпочитаха да слязат далеч на изток и да наемат лодка нагоре по Рона. Ето защо камаргци не получаваха често новини от външния свят, а и малкото, което стигаше до тях, обикновено бе с минала давност.

Може би това бе една от причините, поради които граф Медни бе избрал да се засели по тези места. Радваше се на усещането за изолация от света, твърде дълго бе живял в центъра на събитията, за да се заинтригува дори от някоя сензационна новина. На младини той бе предвождал армии във войните, които твърде често бяха опустошавали Европа. Сега обаче бе прекалено изморен и отправяше всякакви молби за помощ, или съвет, независимо от обещанията, които неизменно ги придружаваха.

На запад от Камарг бе разположена островната страна Гранбретан, единствената народност с реална политическа стабилност, с нейната умопобъркана наука и амбиции за световно господство. След като построи високия, извит мост от сребро, простиращ се на тридесет мили, чак до материка, империята се зае да разширява своите територии, опирайки се на своите черни познания и военните си машини, като бронзовите орнитоптери, чийто обхват надхвърляше стотици мили. Ала дори и тези посегателства на Тъмната империя срещу материка не безпокояха особено граф Медни, който вярваше, че се дължат на естествените закони на историята и олицетворяват първите признаци за зараждащия се ред и обединение, макар и постигнати чрез насилие, войни и други зловещи средства.

Философията на графа бе философия на опита, философия на човек видял и препатил, а не на учен, или книжник, и той не виждаше никаква причина да се съмнява в тази своя философия, дотогава, докато Камарг, страната за която бе длъжен да се грижи, бе достатъчно силна за да се защити дори срещу пълната мощ на Гранбретан.

И след като не намираше причини да се бои от Гранбретан, той следеше с интерес и дори с известно възхищение зловещия и неумолим начин, по който сянката на неговия могъщ съсед се разпростираше все по-далеч из Европа, с всяка измината година.

Отпърво тази сянка падна от север над Скандия и се проточи като черна стрелка, обозначавайки един по един градове с прославени имена: Пари, Мюншен, Виен, Крахков, Кернинсбург (който беше удобно предимство за набези към тайнствените земи на Московия). Един огромен полукръг, който постепенно и неумолимо обхващаше континента, разширяваше се с всеки изминат ден и не след дълго опря в най-северните провинции на Италия, Маджария и Славия. Скоро, предполагаше граф Медни, земите на Тъмната империя ще се простират от Норвежко до Средиземно море и Камарг щеше да е като самотен остров сред тях. Може би тази мисъл също бе спомогнала да приеме поста на Господар и

Пазител на страната, след като предишният Пазител, някакъв лъжлив и продажен магьосник от земите на българите е бил посечен от собствените си гвардейци.

Граф Медни се бе постарал не само да защити Камарг от нападение отвън, но и от вътрешна заплаха. Благодарение на неговите усилия вече се брояха на пръсти барагуните, които доскоро бяха тероризирали жителите на малките селца, а покрай тях бяха изчезнали и немалко други творения на злото.

Самият граф Медни обитаваше един уютен замък в Еж-Мортес и се наслаждаваше на простичките удоволствия на селския живот, докато народът му можеше най-сетне да живее свободен от страховете.

Замъкът, известен като Медния замък, беше построен преди много векове върху една изкуствена пирамида, издигаща се в самия център на града. Ала пирамидата отдавна бе скрита под дебел слой плодородна почва, а терасите ѝ бяха засадени с плодни дръвчета и красиви цветя. Тук-там се виждаха тучни поляни, на които играеха деца от замъка, или се разхождаха възрастни, а наблизко се намираха и лозята, от които се произвеждаше прочутото камаргско вино, докато в основата на пирамидата растяха картофи, фасул, моркови, репички, марули и още много както познати, така и екзотични зеленчуци, като гигантските домати, целиновите дръвчета или амброгините. Имаше тук и плодни дръвчета и храсти със сочни плодове, които даваха целогодишно реколта на замъка. Самият замък бе построен от същите бели камъни, от които бе вдигнат и градът. Прозорците му бяха от плътно стъкло (много от тях красиво изрисувани), кулите му бяха покрити с орнаменти, а бойниците бяха изваяни в различни форми. От най-високите кули можеше да се види почти цялата камаргска страна, а специално пробитите в стените отвърстия, въздушни шахти и малки вратички можеха да се разместват по такъв начин, че когато излизаше мистралът, замъкът засвирваше като орган и музиката му се чуваше на много мили, отнасяна от вятъра.

От замъка се виждаха червените покриви на къщите в града, а също и арената за борба с бикове, построена, според преданията, преди много хиляди години от римляните.

Граф Медни подкара измория кон по пътя, който се виеше нагоре към замъка и извика отдалеч на стражите да отворят портата. Дъждът беше понамалял, но нощта бе хладна и графът нямаше търпение да седне край камината. Той мина през масивните железни порти, спря във вътрешния двор и един коняр изтича да прибере коня. Графът затропа с ботуши нагоре по стълбите, пресече един тесен коридор и влезе в

гостната.

Тук зад решетката на камината пламтеше силен огън, а в дълбоките, меки кресла се бяха настанили дъщеря му Изелда и неговият стар приятел Боуджентъл. Още щом влезе и двамата се надигнаха, Изелда изтича и го целуна по бузата, а Боуджентъл я проследи усмихнат.

– Май добре ще ти се отрази малко топла храна и нещо по-сухо от тези подгизнали дрехи – каза Боуджентъл и дръпна пискюла на звънчето. – Ще се погрижа за това.

Граф Медни кимна с благодарност и се отправи към огъня, като междувременно смъкна шлема и го постави с металическо дрънчене върху платформата. Изелда вече бе коленичила до него и дърпаше връзките на набедрениците. Тя беше красиво деветнадесет годишно момиче, с нежна, златисто-розова кожа и руси, нито прекалено светли, нито твърде жълти коси. Облечена бе в свободна пламтящо-оранжева рокля, заради която приличаше на огнен елф, особено когато се понесе грациозно из стаята, за да предаде набедрениците на слугата, явил се с набор от сухи дрехи за своя господар.

Друг слуга се притече на помощ, за да свали нагръдника на графа, както и останалите части от доспехите, а след това му подаде голяма и мека кърпа, за да се отрие.

Близко до огъня бе поставена малка масичка, отрупана с късове печено месо, картофи, салати и канички с вкусен сос, както и една по-голяма кана с вино. Граф Медни седна с облечена въздишка и започна да се храни.

Боуджентъл стоеше до камината, без да откъсва поглед от него, а Изелда се настани в креслото отсреща и зачака графът да удовлетвори първия порив на своя апетит.

– Е, милорд, – заговори с усмивка тя – как премина деня ви? В безопасност ли е нашата земя?

Граф Медни кимна с престорена сериозност.

– Така изглежда, милейди, макар че от северните кули успях да посетя само една. Заваля проливен дъжд и аз реших да се върна у дома. – След това той им разказа за срещата с барагуна. Изелда го слушаше с широко отворени очи, докато лицето на Боуджентъл придоби загрижен израз, чертите му се изпънаха и той неусетно прехапа устни. Прочутият поет-философ рядко одобряваше рискованите приумици на своя приятел и неизменно подчертаваше, че графът обича сам да си забърква каша.

– Сигурно ще си спомниш, – поде той, веднага щом графът

приключи с разказа, – че тази сутрин те посъветвах да излезеш в компанията на фон Вилач и още няколко души. – Фон Вилач бе поручик от гвардията на графа, верен стар войник, който го бе придружавал в не едно и две премеждия.

Граф Медни се засмя, когато забеляза стреснатото лице на своя приятел.

– Фон Вилач? Той остаря и вече не е толкова пъргав, а и нямаше да е много мило от моя страна, ако го бях накарал да излезе в подобно време.

Боуджентъл се усмихна малко мрачно.

– Той само една-две години по-стар от теб, графе...

– И така да е, но ще може ли да се пребори сам с барагун?

– Не в това е въпросът – продължи насъбрал увереност Боуджентъл. – Ако беше излязъл с него и в компанията на няколко гвардейци, нямаше въобще да ти се наложи да се биеш с барагун.

Граф Медни махна с ръка в знак, че е време да сменят темата.

– Трябва да си поддържам формата, инак току виж съм се отпуснал като фон Вилач.

– Но, татко, ти си поел отговорност пред жителите на тази страна – произнесе тихо Изелда. – Ако те убият...

– Никой няма да ме убие! – Графът се усмихна презрително, сякаш смъртта бе нещо, което се случваше само на другите. Осветена от трепкащите пламъци, главата му приличаше на бронзова маска от някое древно племе, излята от метал и неуязвима за всякакви заплахи.

Изелда сви рамене. Характерът ѝ в много отношения бе сходен с този на баща ѝ, включително и в убеждението, че е безсмислено да се спори с упорити събеседници, като граф Медни, например. Боуджентъл веднъж я бе описал в една семейна поема, че е „като коприна, и силна и мека“ и докато местеше поглед от единия към другия, той също забеляза, колко си приличат израженията им.

Най-сетне и Боуджентъл реши, че е време да сменят темата.

– Чух днес, че само преди шест месеца Гранбретан завладяла провинция Кьолн – заговори той. – Завоеванията им се разпространяват като чумна епидемия.

– Тази чума е от здравите – отбеляза графа и се изтегна в креслото. – Поне възстановяват реда.

– Обществения ред – да – отвърна развълнувано Боуджентъл, – но не и моралния, или духовен. Тяхната жестокост няма граници. Те са безумци. Душите им са се поболели от любов по всичко, което е проява на

злото и от омраза към благородството.

Граф Медни почеса мустак.

– И преди са съществували подобни извращения. Спомни си само за българския магьосник, не беше ли той също толкова зъл, като тях.

– Но българинът беше един. Единаци бяха и маркиза на Пеща, Ролдар Николаев и други подобни. Това са изключения, а хората, които предвождаха, рано или късно се разбунтуваха срещу тях и ги погубваха. Докато Тъмната империя е цяла нация отдадена на подобни извращения, а зверствата, които вършат се приемат сред тях за нещо естествено. В Кьолн например, са се забавлявали да разпъват на кръст всички момичета, момчетата са превърнали в евнуси, а с възрастните – онези, които останали живи – са се гаврили по улиците. Това не е обикновена жестокост, графе, обзалагам се, че са способни и на по-ужасни деяния. Те се забавляват, като погазват всичко човешко.

– Приятелю, знаеш добре, че подобни истории винаги са силно преувеличени. Мен, например, са ме обвинявали, че...

– Доколкото ми е известно, – прекъсна го Боуджентъл – тези слухове не само не преувеличават истината, а напротив – спестяват част от нея. След като публичните им прояви са толкова ужасни, какво остава за удоволствията, на които се отдават в интимен кръг?

Изелда потрепери.

– Направо ме е страх да си помисля...

– Именно – обърна се Боуджентъл към нея. – Малцината, които са присъствали на подобни забави, не смеят да отронят и дума за видяното. Редът, който създават е повърхностен, хаосът, който идва с тях унищожава човешката душа.

Граф Медни сви масивните си рамене.

– Каквото и да е, временно е. Но обединението, което налагат със сила ще остане завинаги, запомни ми думите.

Боуджентъл скръсти ръце на гърдите си.

– Цената е твърде висока, граф Медни.

– Няма твърде висока цена! Какво искаш? Европейските княжества се множат с всеки изминал ден, а войната от години присъства неизменно в живота на обикновените хора. Колцина днес могат да се похвалят, че са се наслаждавали на мир от люлката до гроба? Всичко се променя и ще се променя. Гранбретан предлага поне известно постоянство!

– И терор? Не мога да се съглася с теб, приятелю.

Граф Медни си наля бокал с вино, пресуши го на един дъх и се прозя.

– Твърде сериозно вземаш тези събития, Боуджентъл. Ако имаше моя опит, щеше да знаеш, че всяко зло накрая си отива – или защото се изтощава в онези, които го носят, или защото го унищожават жертвите му. Само след сто години Гранбретан ще е най-праведната и морална държава. – Графът се усмихна закачливо на Изелда, но тя не отвърна на погледа му и изглежда напълно споделяше мнението на Боуджентъл.

– Твърде развратени са духовете им, за да се излекуват само след сто години. Личи си дори по външния им вид. Всичките тези обсипани със скъпоценни камъни маски на чудовища, които никога не свалят, тези гротескни дрехи, с които не се разделят дори в най-топлото време, държанието им, походката – всичко показва що за стока са. Те са безумци по наследство и потомството им ще наследи това безумие. – Боуджентъл удари с ръка решетката на камината. – А нашата пасивност е като мълчаливо съгласие за делата им. Време е да...

Граф Медни се надигна от креслото.

– Време е да си лягаме, приятелю. Утре трябва да бъдем на трибуната на арената, за откриване на празненството.

Той кимна на Боуджентъл, целуна нежно дъщеря си по челото и напусна гостната.

Трета глава Барон Мелиадус

В този сезон на годината, когато в Камарг приключваха с лятното прибиране на реколтата, по традиция се организираше голямо празненство. Къщите бяха отрупани с цветя, по улиците на воля препускаха млади бикове, а гвардията маршируваше облечена в парадна униформа. Всеки следобед в древния каменен амфитеатър в покрайнините на града се организираше корида.

Скамейките на амфитеатъра бяха изсечени от гранит и подредени на редове. На южния край на арената, непосредствено над стръмната стена, която я опасваше отвътре, се намираше малка наблюдателна платформа, над която върху специално построени колони бе изпънат яркочервен сенник. Отстрани платформата бе защитена с кафяви завеси. Вътре седяха граф Медни, дъщеря му Изелда, Боуджентъл и старият фон Вилач.

От вътрешността на ложата графът и неговите приятели виждаха като на длан арената, както и трибуните, които в този момент вече

започваха да се изпълват, а посетителите огласяха стените на амфитеатъра с развълнувани викове, докато зад преградата се чуваше тропотът и яростното сумтене на биковете.

Ето че шестима гвардейци, подредени на откъсания край на арената, възвестиха шумно началото на празненството със своите сребристи фанфари. Призивът на фанфарите отекна надалеч и заглуши глъчката на множеството. Граф Медни пристъпи напред.

– Древни жители на Камарг, вие, които запазихте своята вяра през мрака на Трагичното хилядолетие, днес празнувате своето оцеляване. Вие, чийто предци бяха спасени благодарение на непокорния мистрал, който изчисти отровата на небесата, донесла смърт и уродливост на други народи, чрез това празненство изразявате благодарността си пред вятъра на живота!

В отговор се разнесоха радостни възгласи и фанфарите засвириха за втори път. А след това едновременно дванадесет бика бяха пуснати на арената. Те нахлуха, разпръсквайки се, с вирнати опашки, блестящи рога, разширени ноздри и кръвясали очи. Тук бяха събрани най-добрите бойни бикове на Камарг, подготвени години наред за това представление, в което срещу тях щяха да се изправят невъоръжени мъже, за да опитат късмета си и да измъкнат нанизаните на рогата им, или привързани на шиите венци.

След биковете на арената се появиха няколко конни гвардейци, които помахаха на тълпата, а след това подкараха биковете обратно към загражденията под амфитеатъра.

Доста затруднения създадоха биковете на гвардейците, но най-сетне всички животни бяха прибрани и на арената застана церемониал-майстора, издокаран с пелерина в цвета на дъгата, с яркосиня широкопола шапка и златен мегафон, през който той обяви първото съревнование.

Гласът на церемониал-майстора, подсилен не само от мегафона, но и от акустиката на амфитеатъра, донякъде напомняше рева на разгневен бик. Той обяви първо името на бика – Корнерог от Еж-Мортес, притежание на Понс Якхар, известният биковъд, а след това и името на главния тореадор – Махтан Справедливи от Арлес. След това церемониал-майсторът подкара коня си в кръг и напусна арената. Почти незабавно на откритото място се появи Корнерог, огромните му рога пореха въздуха, а алениите панделки, с които бяха украсени, се полюшваха от вятъра.

Корнерог беше бик с изключително мощно телосложение, а на височина достигаше пет фута. Той шибаше яростно с опашка като лъв, а

червените му, кръвясали очи пронизваха тълпата, която го подканяше. От трибуните се посипаха цветя и покриха широкия му бял гръб. Той се завъртя пъргаво, отърси се от цветята и ги стъпка в праха.

В това време почти незабележимо на арената бе излязла стройна човешка фигура, облечена в черно наметало, с алена копринена подплата, тясна черна куртка, панталони със златни токички и високи до колелата ботуши от черна кожа, избродирани със сребърни нишки. Лицето на мъжа беше мургаво, младежко, бдително. Той размаха широкополата си шапка към тълпата, завъртя се на пета и застана с лице към Корнерог. Макар скоро навършил двадесет, Махтан Справедливи вече се беше отличил в трите предишни празненства. Нежните посетителки се заеха да го обсипват с цветя, а той им се поклони галантно, надари ги с целувки, като междуременно доближи настръхналия бик, свали с грациозно движение пелерината си и обърна червената подплата към Корнерог, който на свой ред пристъпи от крак на крак, изсумтя гръмогласно и наведе рога.

Бикът се втурна напред.

Махтан Справедливи отстъпи встрани и протегна ръка, за да измъкне първия от нанизаните на рогата на бика венци. Тълпата нададе възторжен рев и изръкопляска. Бикът се извърна пъргаво и наново се хвърли в атака. Отново Справедливи пристъпи встрани в последния възможен миг и отново в ръката си стискаше венец. Той захапа двата трофея с белите си зъби, а след това се усмихна – първо на бика, после и на публиката.

Разположени най-високо върху рогата, първите два кръга несъмнено не представляваха голяма трудност за тореадора и тъй като Справедливи си даваше сметка за това, постарал се бе да ги измъкне без видимо усилие. Но ето, че предстоеше да се справи с ниско стоящите венци и тази задача бе далеч по-опасна.

Граф Медни се наведе напред в ложата, вперил възхитен поглед в тореадора. Изелда се усмихна.

– Не е ли чудесен, татко? Като танцьор!

– Да, който танцува със смъртта – подхвърли малко подигравателно Боджентъл.

Облегнат назад в креслото си, фон Вилач изглеждаше отегчен от зрелището. А може би очите му бяха изгубили предишната си острота и той не желаше да го признае.

Бикът летеше право към Махтан Справедливи, който стоеше изправен на пътя му, с ръце на кръста, а пелерината бе захвърлил в праха.

Бикът връхлетия върху жертвата си и миг преди да я прониже, Махтан подскочи високо във въздуха, докосвайки леко насочените рога, и се преметна над Корнерог. Бикът зарови копита в земята и изсумтя изненадано, а после изви глава, привлечен от подигравателния смях на Справедливи зад гърба му.

Ала преди бикът да се обърне назад, Махтан скочи повторно, този път на гърба му и докато животното се мятеше бясно, протегна ръка към следващия венец, като се стараеше да запази равновесие. Най-сетне бикът съумя да се освободи от нежелания се ездач и да го запрати на земята, но докато се търкаляше, Справедливи размаха победоносно трети венец и се изправи миг преди бикът да го атакува.

Сега вече тълпата изрева оглушително, а на арената се изсипа цял океан от разноцветни букети. Справедливи припкаше пъргаво в кръга, следван по петите от бика.

Той спря, сякаш забравил къде се намира, обърна се бавно на пети и остана привидно изненадан да види връхлитания върху него бик.

В следващия миг тореадорът подскочи отново, но този път бикът успя да закачи куртката му, разкъса я с рога и го повали настрани. Справедливи протегна ръка за да омекоти удара, но се удари лошо при падането и се претърколи в праха, за да избегне следващото нападение. Все още се владееше чудесно, но очевидно не можеше да се изправи с необходимата бързина. Бикът завъртя глава и насочи рога към проснатото тяло. Няколко капки кръв блеснаха под ярките лъчи на слънцето и тълпата нададе вик, едновременно уплашен и кръвожаден.

– Татко! – Изелда сграбчи граф Медни за ръката. – Ще го убие. Помогни му!

Графът поклати глава, макар че неусетно напрегна тяло към перилата.

– Трябва сам да се справи. Знаел е какво рискува.

Бикът подхвърли тялото на тореадора във въздуха и той размаха безпомощно ръце като кукла. На арената нахлуха няколко конника въоръжени с дълги пики, за да прогонят бика от жертвата му.

Но бикът отказа да се помръдне, надвесил глава над тялото на Справедливи, като някаква хищна котка, присвита над своята плячка.

В този миг граф Медни прескочи перилата и се приземи на арената още преди да осъзнава какво прави. Той се втурна напред, облечен в блестящите си доспехи, с които приличаше на исполин от метал.

Конниците се отдръпнаха встрани, графът сграбчи бика за рогата и напрегна гигантските си мускули. Жилите по врата му се издуха и

посиняха, докато се опитваше да извие главата на животното назад.

Бикът изправи глава, краката на графа се отделиха от земята, но той продължаваше да стиска рогата и само премести тежестта си така, че да прекърши врата на Корнерог назад.

На трибуните цареше тишина. В ложата, Изелда, Боуджентъл и фон Вилач следяха схватката с преbledнели лица. Всички присъстващи не откъсваха погледи от неравната битка между човека и животното.

Изведнъж коленете на Корнерог потрепераха. Той изхърка, нададе болезнен вопъл и тялото му се изпъна. Ала макар да трепереше от неимоверното усилие, граф Медни не отпусна желязната си хватка. Косата и мустаците му блестяха от пот, мускулите на плещите му бяха издути и зачервени, но бикът постепенно губеше сили и бавно се отпусна на колене.

Няколко мъже изтичаха и вдигнаха ранения тореадор, но тълпата продължаваше да мълчи.

В този миг с рязко движение граф Медни завъртя главата на Корнерог и го праметна на една страна.

Бикът остана да лежи, най-сетне признал своя господар, признал поражението си.

Граф Медни отстъпи бавно назад, но бикът все така не помръдваше, а само го проследи с изцъклените си, учудени очи, гърдите му се повдигаха развълнувано, а опашката му помръдна лениво и вдигна прах.

Едва сега тълпата изрева възторжено.

Ревът ѝ продължаваше да расте и изглеждаше, сякаш е изтръгнат от недрата на света.

Хората наскочаха, аплодирайки своя Господар и Пазител, а в този момент на арената изтича Махтан Справедливи и макар от раните му да се стичаше кръв, той сграбчи десницата на граф Медни и я раздруса в знак на благодарност.

А в ложата, Изелда изхлипа от гордост и облекчение, докато приседнал до нея, Боуджентъл дискретно отъркваше сълзите си. Единствено фон Вилач не плачеше, но главата му се поклащаше в знак на уважение пред подвига на неговия господар.

Усмехнат, граф Медни се върна обратно в ложата, при дъщеря си и своите приятели. Той протегна ръце към перилата и ги прехвърли с едно единствено движение. След това се засмя звучно, очевидно доволен и махна с ръка на ликуващата тълпа.

В мига, когато вдигна ръка, тълпата занемя.

– Не мен – Махтан Справедливи трябва да дарите със своите

овации. Той спечели трофеите. Виждате ли – графът разпери празните си ръце – аз нямам нищо! – в отговор се разнесе смях. – И нека празненството продължава.

След тези думи графът седна в креслото.

Боуджентъл най-сетне си възвърна самообладанието. Той се наведе към графа.

– И сега ли, приятелю, ще твърдите, че предпочитате да не се месите в борбата на другите?

Граф Медни му отвърна с усмивка.

– Боуджентъл, вие сте неукротим. Та това си беше чисто домашен проблем, не смятате ли?

– Ако все още сте запазили мечтите си за обединяване на континента, тогава проблемите на Европа не са ли също домашни проблеми? – Боуджентъл замислено се почеса по брадичката. – Не смятате ли?

Изведнъж лицето на графа придоби сериозно изражение.

– Може би... – заговори той, но след това поклати глава и се засмя. – О, нетърпими Боуджентъл, пак успя да ме объркаш.

Но по-късно, след като напуснаха ложата и се отправиха към замък, лицето на графа кой знае защо беше намръщено.

Когато граф Медни и свитата му влязоха в двора на замък, един гвардеец изтича насреща им и посочи с ръка богато украсената карета, пред която бяха запрегнати няколко наперени жребци, с пера на главите и странни на вид седла.

– Господарю, – поде задъхано той – докато бяхте на арената, в замък пристигнаха гости. От благородно потекло са, макар да не знаем, дали за вас ще са добре дошли.

Графът вдигна навъсен поглед към каретата. Беше излята от тъмно злато, стомана и мед и инкрустирана с огромни перли, сребро и оникс. Формата ѝ напомняше на някакво гротескно чудовище, чийто крака завършваха със закривени нокти, сграбчили осите на колелата. Главата беше на влечуго, с очи от рубини, а отгоре бе издълбана вдлъбнатина за седалката на кочияша. Върху вратите бяха изрисувани гербове, с изображения на чудовища, странни оръжия и символи с неясна, дори смущаваща природа. Графът почти веднага бе разпознал каретата и герба. Първото беше дело на умопобърканите занаятчии от Гранбретан, а второто олицетворяваше един от най-могъщите благороднически родове на тази страна.

– Виждам, че ще ни гостува барон Мелиадус фон Кройден – произнесе графът, докато слизаше от коня. – Какви ли дела са довели един

толкова изтъкнат велможа в нашата далечна провинция? – Той говореше с известна ирония, но несъмнено беше малко разтревожен. Боуджентъл приближи и застана до него.

– Ще го посрещнем вежливо, Боуджентъл – продължи тихо граф Медни. – Ще му покажем цялото гостоприемство, на което сме способни. Нямаме какво да делим с благородниците от Гранбретан.

– Не и в този момент, може би – каза сдържано Боуджентъл.

Графът се изкачи по стълбите, следван от Изелда и Боуджентъл и влезе в гостната, където барон Мелиадус вече ги очакваше.

Баронът на ръст бе почти колкото графа. Облечен бе в черно и тъмно синьо. Дори неговата обсипана с бисери животинска маска, покриваща главата му като шлем, бе излята от черен метал, със сини сапфири на мястото на очите. Маската изобразяваше озъбен вълк, а в отворената паст се виждаха остри като игли зъби. Изправен наред тъмната гостна, замечат с черно наметало над черната броня, барон Мелиадус приличаше на някое митично чудовищно божество, от онези, които се радваха на особена популярност в земите отвъд Средното море. Веднага щом ги забеляза, той вдигна облечените си в черни бронирани ръкавици ръце и свали маската, под която се показва неговото бледо, намръщено лице, с грижливо подрязана брадичка и мустаци. Косата му също беше черна и гъста, а очите му бяха воднисто-сини и излъчваха странна светлина. Баронът не носеше оръжие, може би в знак на това, че идва в мир. Той се поклони леко и заговори с дълбок, музикален глас.

– Моите почитания, прочути граф Медни, и простете неканената ми поява. Изпратих посланици, за да ви уведомят за посещението ми, но изглежда са пристигнали малко след като сте излезли. Аз съм барон Мелиадус фон Кройден, Гранд констебъл на Ордена на вълка и Военачалник на армията на нашия велик крал-император Хуон...

Граф Медни кимна.

– Зная за великите ви дела, барон Мелиадус и вече познах герба на каретата ви. Вие сте добре дошъл. Медният замък ще бъде на ваше разположение дотогава, докато решите да останете. Животът ни е прости-чък, опасявам се, в сравнение с лукса, който би ви предложил и най-скромният поданик на империята на Гранбретан, но какъвто и да е, каня ви да го споделите.

Барон Мелиадус се усмихна.

– Вашата вежливост и гостоприемство биха засрамили немалко гранбретанци. Благодаря ви.

Граф Медни представи дъщеря си и баронът се приближи, поклони

се и целуна ръката ѝ, очевидно впечатлен от нейната хубост. Когато се обърна към Боуджентъл, той заговори с уважение, и показа солидни познания върху творчеството на прочутия поет-философ, но Боуджентъл не изглеждаше никак впечатлен от тази проява на внимание. На фон Вилач баронът припомни няколко известни сражения, в които старият войн се бе отличил, с което спечели благоволенieto му.

Ала въпреки изтънчените маниери и внимателно подбираните изрази, в гостната се долавяше определено напрежение. Боуджентъл пръв се извини и излезе, последван не след дълго от Изелда и фон Вилач – и двамата осъзнаваха, че предстои да бъдат обсъждани важни въпроси. Все пак баронът не пропусна да изпроводи с блеснал поглед момичето.

После поднесоха вино и плодове, а мъжете се настаняха един срещу друг в тежките, покрити с резба кресла.

Барон Мелиадус вдигна поглед над чашата с вино и се втренчи в граф Медни.

– Милорд, вие сте човек видял много – поде той. – Сигурно си давате сметка, че посещението ми цели далеч повече, отколкото да се порадвам на вашата красива провинция.

Граф Медни се подсмихна, доволен от прямотата, с която бе започнал разговора Мелиадус.

– Така е – съгласи се той. – Но няма да скрия, че за мен е чест, да посрещна толкова прославен пер на великия крал Хуон.

– Чувствата ви срещат взаимност – увери го Мелиадус. – Без никакво съмнение, вие сте най-прочутият герой в Европа, може би в цялата ѝ история. Да си призная, дори бях леко озадачен, когато открих, че сте създаден от плът и кръв, а не от метал, както може би съм очаквал. – Той се засмя и граф Медни се присъедини към смеха му.

– Вярно, че късметът беше на моя страна – призна графът. – А и съдбата нерядко ме е покровителствала, в моите начинания. Но кой би могъл да каже, дали времената са били добри към мен, или просто аз съм бил най-подходящият за тези времена?

– Вашият философски мироглед съперничи дори на този, който изповядва приятелят ви – сър Боуджентъл – отбеляза барон Мелиадус. – И напълно подкрепя онова, което бях чул за вашата мъдрост и справедливост. Ние, в Гранбретан, често се гордеем с подобни качества, но в случая спокойно можем да се поучим от вас.

– Моите способности са скромни – призна граф Медни, – но струва ми се, че природата е дарила именно вас с талант за големи постижения. – Същевременно графът се опитваше да разгадае какво точно цели

събеседникът му, но лицето на Мелиадус оставаше непроницаемо.

– Именно от подобна скромност се нуждаем, – не пропусна възможността баронът, – ако искаме час по-скоро да видим осъществени нашите амбиции.

В този момент графът най-сетне разбра с каква цел е пристигнал барон Мелиадус, но се постара да прикрие това, придаде на лицето си смутено изражение и вежливо предложи още вино на госта.

– Ние сме предопределени от съдбата да управляваме цяла Европа – заяви Мелиадус.

– Така изглежда – съгласи се граф Медни. – По принцип съм склонен да подкрепя тази амбиция.

– Радвам се да го чуя, граф Медни. Често ставаме жертва на зловредни слухове, разпространявани от нашите врагове навсякъде по земята.

– Не ме интересува доколко са верни или не тези слухове – каза граф Медни. – Това, в което вярвам е общият принцип, на който служите.

– Значи, не гледате с лошо око на нашия победен ход из Европа? – запита барон Мелиадус и го погледна внимателно.

– Стига, – засмя се графът – да не засягате интересите ми, що се касае до защитата на повереното ми късче земя – Камарг.

– Готов сте, в такъв случай, да се възползвате от сигурността, която би ви предоставил един мирен договор с нас?

– Не виждам смисъл от подобен договор. Ако разчитам на някаква сигурност, това е сигурността, която ми дават моите отбранителни кули.

– Хъмм... – барон Мелиадус заби поглед в пода.

– Затова ли сте дошли, бароне? За да ми предложите мирен договор? Или може би, съюз?

– Нещо подобно – кимна баронът. – Съюз, в известен смисъл.

– Нямам намерение да ви се противопоставям, нито да ви поддържам открито – заяви граф Медни. – Освен ако не нападнете моята страна. Ала що се отнася до обединението и реда, който създавате в Европа, тук съм изцяло на ваша страна.

Барон Мелиадус помисли известно време, преди да заговори.

– И ако подобно обединение е под заплаха? – попита той.

Граф Медни се засмя.

– Не вярвам да е възможно. В този момент няма такава сила, която да се изправи срещу Гранбретан.

Барон Мелиадус прехапа устни.

– Прав сте. Списъкът на нашите победи е толкова дълъг, че вече предизвиква само досада. Но колкото повече земя завладяваме, толкова по-оредяват силите ни. Ако познавахме европейските дворове така добре, както ги познавате вие, щяхме да знаем на кого да се доверяваме и на кого не, а също и къде трябва да концентрираме усилията си. Ето, в Нормандия например, сме поставили за управник великия дук Цимион – барон Мелиадус погледна въпросително графа. – Какво ще кажете, мъдър ли е този избор? Той мечтаеше за нормандския трон още по времето, когато на него седеше брат му – Джуелард. Ще ни бъде ли верен слуга?

– Цимион ли? – усмихна се граф Медни. – Аз участвах в разгрома му при Руен.

– Зная. Но какво е мнението ви за него?

Графът забеляза вниманието, с което очакваше отговора му Мелиадус и се усмихна още по-широко. Сега вече знаеше съвсем точно какво ще искат от него.

– Той е великолепен ездач и голям женкар – каза Медни.

– Но това не дава отговор на въпроса – можем ли да му се доверим? – този път в гласа на барона се долови нескрито нетърпение.

– Така е – кимна граф Медни. Той погледна към големия стenen часовник, окачен над камината. Позлатените му стрелки показваха единадесет часа. Огромното махало се поклащаше бавно, хвърляйки едрата си сянка върху стената. В този момент часовникът заби. – В Медния замък обикновено си лягаме рано – подхвърли небрежно графът. – Опасявам се, че животът тук е доста провинциален. – Той се надигна от креслото. – Ще наредя на един от слугите ми да ви отведе в отредената ви спалня. Хората ви бяха настанени близо до вас.

Едва доловима сянка пробягна по лицето на Мелиадус.

– Граф Медни, ние знаем за вашите политически умения, ценим мъдростта ви, познанията ви за всички силни и слаби страни на европейските дворове. Бихме желали да се възползваме от тези познания. А в замяна ще ви предложим богатство, сила и сигурност...

– Имам каквото ми е необходимо от първите две, а за третото разчитам на себе си – отвърна вежливо графът и дръпна шнура на звънеца. – Простете, но съм твърде изморен и бих желал да поспя. Денят беше доста напрегнат.

– Вслушайте се в гласа на разума, милорд, умолявам ви – барон Мелиадус очевидно с мъка запазваше самообладание.

– Надявам се, бароне, че ще останете достатъчно дълго, за да ни

разкажете всички новини.

В този миг влезе един прислужник.

– Ако обичате, отведете барона в спалнята му – обърна се граф Медни към него. След това се поклони на Мелиадус. – Лека нощ, барон Мелиадус. Очаквам с нетърпение следващата ни среща, утре в осем, когато слизаме за закуска.

Едва след като баронът напусна гостната, на лицето на графа се изписа изненадата, която го бе завладяла. Приятно му беше, че Гранбретан търсеше помощта му, но нямаше никакво намерение да приема предложението. Надяваше се, че ще успее да отклони молбите на барона без да го обиди, защото не желаше да си разваля отношенията с Тъмната империя. А освен това, изпитваше симпатия към барон Мелиадус. И по всичко изглежда, чувството беше взаимно.

Четвърта глава

Боят в Медния замък

Барон Мелиадус остана в Медния замък една седмица. Още през първата нощ той успя да възстанови изгубеното си самообладание и нито веднъж след това не издаде с каквото и да било раздражението си от неизменните откази на графа на предложенията и примамките да служи на Гранбретан.

Ала не след дълго стана ясно, че баронът удължаваше визитата си не само заради поставената му задача, тъй като напоследък той отделяше почти толкова внимание на Изелда, колкото и на графа. В компанията ѝ той се оживяваше, стараше се всячески да се хареса и за никого нямаше съмнение, че не е безразличен към хубостта ѝ.

Може би с изключение на граф Медни. Една сутрин, когато се разхождаха в градината на замъка, Боуджентъл се реши да заговори за това със своя приятел.

– Изглежда не само теб барон Мелиадус иска да спечели за каузата на Гранбретан – поде той. – Ако не се лъжа има още един човек, който би желал да съблазни.

– Така ли? – граф Медни откъсна поглед от лозята, които доскоро разглеждаше съсредоточено. – И на кого е хвърлил око?

– На дъщеря ти – отвърне меко Боуджентъл.

– О, стига вече, Боуджентъл – изсмя се графът. – Виждаш потайни мисли и прокоба във всяко действие на барона. Той е благородник,

джентълмен. Освен това иска нещо от мен. Не би позволил някакъв си флирт да попречи на амбициите му. Мисля, че си несправедлив към барона. Да ти призная, лично аз доста го харесвам.

– В такъв случай, милорд, дошло е време отново да се захванете с политиката – отвърна с известен плам Боуджентъл, ала гласът му беше все така тих. – Защото наблюдателността ви е изгубила предишната си острота!

Граф Медни сви рамене.

– Може и така да е, но и ти приятелю, си станал прекалено нервен. От пристигането си, барон Мелиадус с нищо не е проявил неуважение. Да ти призная, според мен направо си губи времето тук и бих желал час по-скоро да си тръгне. Но и да е проявил малко повече внимание към дъщеря ми, не съм го забелязал. Не е изключено да пожелае да се ожени за нея, за да ме обвърже кръвно с Гранбретан, но Изелда едва ли би одобрила подобна идея, а и аз също.

– Ами ако Изелда е влюбена в барон Мелиадус, а той я желае?

– Как би могла да се влюби в барон Мелиадус?

– В Камарг не се срещат често толкова красиви и изтънчени кавалери.

– Хъммм – изсумтя графът. – Ако е влюбена в барона щеше да ми го каже, нали? Ще повярвам на приказките ти чак след като чуя потвърждение от самата нея!

Боуджентъл се зачуди дали отказа на графа да открие истината се дължеше на някакво тайно подсъзнателно нежелание да научи нещо повече за характера на управниците от Гранбретан, или пък идеше от естествената бащина неспособност да види детето си такова, каквото го виждаха останалите. Все пак, Боуджентъл си даде дума да не изпуска за в бъдеще от погледа си Изелда и барон Мелиадус. Не можеше да се примири с преценката на графа за човека, който бе организирил Лиежкото клане, беше наредил собственолично да съсекат Шахбрук и за чийто перверзни апетити слугите от Норт Кейп¹ та чак до до Тунис си шепнеха ужасено. Както вече бе казал, графът бе живял твърде дълго в тази спокойна провинциална страна и твърде дълго се бе наслаждавал на мирния селски въздух. И ето че сега не беше в състояние да различи миризмата на разложено, дори когато всички наоколо я долавяха.

Ала въпреки опитите на графа да избягва срещите с барон Мелиадус, изтъкнатият гранбретанец гореше от желание да разговаря с него.

1. ???

Ако можеше да се вярва на думите му, дори в онези страни, където Гранбретан все още не беше установила господството си, имаше немалко отритнати велможи, които жадуваха да сключат таен съюз с шпионите на Тъмната империя и да предложат помощта си в битката срещу противниците на краля-император, в замяна на обещанията за високи постове. Освен това, амбициите на Гранбретан изглежда се простираха далеч отвъд границите на Европа и Азия. Дори отвъд бреговете на Средиземно море съществуваша доста могъщи групировки, готови да подкрепят Тъмната империя, когато настъпеше времето за решителния удар. Възхищението на графа пред тактическите умения на империята растеше с всеки изминат ден.

– Само след двадесет години, – повтаряше нерядко барон Мелиадус – цяла Европа ще е наша. След тридесет – Арабия и страните около нея. След петдесет ще сме насъбрали достатъчно сили, за да нападнем тайнствената страна, обозначена на картите ни като Азиакомуниста...

– Едно древно и романтично име – усмихна се граф Медни, – страна на велики магьосници, както казват. Не се ли намираше някъде там и Руническия жезъл?

– Да, такава е легендата – че бил скрит на върха на най-високата планина, където непрестанно духали бурни ветрове, охраняван от космати мъже, надарени с неописуема мъдрост и сила, които имали лица на маймуни, а на височина достигали десет фута. – Барон Мелиадус се усмихна. – Но има още много места, за които се твърди, че са убежище на Руническия жезъл. Амарек, например...

Граф Медни кимна.

– Ах, Амарек – и тази земя ли включвате в мечтите си за световно господство? – Амарек наричаха просторния континент, за който се твърдеше, че е разположен отвъд морето на запад, управляван от същества с почти божествено могъщество. За тях се казваше, че водели странен, отвлечен и отдаден на размисъл живот. Според същите тези предания, цивилизацията им била пощадена от влиянието на Трагичното хилядолетие, когато останалия свят потънал в разруха. Граф Медни се беше пошегувал, когато спомена Амарек, но в отговор Мелиадус го бе погледнал с блеснал поглед.

– И защо не? – попита той. – Готов съм да шурмувам дори стените на рая, стига да ги откроя.

Малко по-късно, граф Медни се извини и си тръгна. За първи път беше разколебан в намеренията си да устоява своята независимост.

Макар и надарена с интелигентността на баща си, Изелда не

можеше да се похвали с неговия богат опит и умението да преценява хората, с които общува. За нея баронът бе великолепен събеседник и блестящ кавалер и тя просто не можеше да повярва на всички разкази, които бе чувала. Той винаги й говореше с мек, възпитан глас, хвалеше красотата и грациозността ѝ и тя реши, че събеседникът ѝ всъщност е човек с благ характер, принуден да се преструва на мрачен и безкомпромисен от ролята, която му бе отредила историята.

И ето че за трети път, откакто баронът бе пристигнал, тя се измъкна безшумно през нощта от спалнята си за да се срещне с барона по предварителна уговорка в западната кула, необитаема от времето, когато си бе отишъл предишният Господар и Пазител.

Срещата имаше съвсем невинен характер – докосвания на ръце, няколко нежни и леки целувки, прошепнати думи за любов и женитба. Макар все още да не беше сигурна за последното (Изелда обичаше баща си и знаеше, че ще го нарани, ако се омъжи за барон Мелиадус), тя нямаше сили да се съпротивява на ухаждането на Мелиадус. Все още дори не беше напълно сигурна, дали го обича, но посрещаше с радост възвращенията, които ѝ носеха тези срещи.

В същата тази вечер, докато тичаше безшумно по опустелия коридор, Изелда нямаше ни най-малка представа, че я следят. Зад гърба ѝ се прокрадваше прегърбена фигура, облечена с черно наметало и скрила закривен кинжал в ръкава на дясната си ръка.

Изелда изтича нагоре по извитите стълби към кулата, с разтуптяно сърце и устни, разцъфнали в усмивка и излезе на малката оръдейна площадка, където баронът вече я очакваше.

Той се поклонил ниско, след това я прегърнал нежно и плъзна ръце по тялото ѝ, обгърнато в тънка, мека коприна. Целувката му беше по-страстна от обикновено, почти груба и дъхът на девойката секна, докато отвръщаше на барона, обгърнала с ръце широките му, облечени в кожа рамене. Ето че ръката на барона се плъзна надолу, обгърна снагата ѝ и я привлече плътно към себе си. В първия миг момичето се поддаде, но веднага след това направи опит да се освободи, завладяна от непозната паника.

Ала баронът продължаваше да я притиска, задъхан. Тъничък лъч лунна светлина озари лицето му през близкия прозорец и Изелда видя, че веждите му бяха сбърчени, а очите горяха в огъня на страстта.

– Изелда, ти трябва да се омъжиш за мен. Ще напуснем замък още тази нощ, а призори ще бъдем отвъд граничните кули. Баща ти няма да посмее да ни преследва до Гранбретан.

– Баща ми ще посмее всичко – отвърна тя със спокойна увереност, – но аз, милорд, не бих желала да му създавам неприятности.

– Какво искаш да кажеш?

– Че няма да се омъжа за вас без неговото съгласие.

– А той ще го даде ли?

– Опасявам се, че не.

– Тогава...

Тя отново опита да се отскубне от прегръдката му, но здравите му ръце сграбчиха китките ѝ. Изелда се изплаши и се зачуди как доскорошният ѝ копнеж се бе превърнал толкова бързо в уплаха.

– Трябва да си вървя.

– Не! Изелда, не обичам да ми се съпротивляват. Първо твоят твърдоглав баща ми отказа, а сега и ти! По-скоро бих те убил, отколкото да те оставя, ако незабавно не ми обещаеш, че ще дойдеш с мен в Гранбредан! – Той я дръпна грубо към себе си и впи устни в нейните. Момичето изстена болезнено и направи отчаян опит да се освободи.

В този миг мрачната, облечена в черно наметало фигура влезе в помещението, стиснала в ръка оголения закривен кинжал. Стоманеното острие блесна на лунната светлина и баронът забеляза натрапника, но въпреки това продължи да стиска Изелда в обятията си.

– Пусни я – каза тъмната фигура, – иначе ще забравя за законите на гостоприемството и ще те убия.

– Боуджентъл! – изхлипа Изелда. – Бягай да повикаш татко – нямаш достатъчно сили да се биеш с него!

Барон Мелиадус се изсмя и захвърли Изелда в ъгъла на оръдейната площадка.

– Да се бие ли? Това няма да е бой, философе – това ще е клане. Отдръпни се и ми стори път – ще взема и момичето.

– Върви си сам – отвърна Боуджентъл. – Приканвам те да го сториш, защото не желая смъртта ти да тежи на моята съвест. Ала Изелда ще остане тук.

– Тя ще тръгне с мен тази нощ – независимо дали го желае, или не! – Мелиадус отметна пелерината от раменете си и разкри затъкнатата в пояса му къса сабя. – Стори път, Боуджентъл, защото в противен случай, кълна се, не ще имаш възможност да напишеш сонет за тази случка!

Боуджентъл стоеше неподвижно, насочил острието на кинжала към гърдите на Мелиадус.

За по-малко от миг ръката на гранбреданеца сграбчи дръжката на

сабята и я измъкна от ножницата.

– Последна възможност, философе!

Боуджентъл не отговори. Гледаше вторачено пред себе си, без да мигне. Само ръката, стиснала дръжката на кинжала, потрепваше едва видимо.

Изелда изпищя. Пронизителният ѝ вик отекна надалеч по коридорите на замъка.

Барон Мелиадус се обърна едно и вдигна меч за удар.

Боуджентъл избра този миг за да се хвърли в атака. Кинжалът удари неумело здравата кожена ризница на барона и се плъзна встрани. Мелиадус се обърна към нападателя си с презрителен смях и сабята му му се стовари двукратно върху учения – веднъж удари главата, а втория път прониза тялото. Боуджентъл се свлече на каменните плочи и кръвта му заля пода. Изелда изпищя отново, този път от ужас и състрадание за приятеля на баща ѝ. Барон Мелиадус се наведе, сграбчи дърпащото се момиче за ръката, изви я така, че тя изстена от болка и я метна на рамо. След това напусна кулата и заслиза забързано надолу по стълбите.

Тъкмо бе пресякъл гостната и се канеше да влезе в отредената му стая, когато пред него се разнесе страшен рев. Осветен от пламъците на загасващия огън, на прага на вратата, през която баронът възнамеряваше да премине стоеше граф Медни, облечен само в широка роба, стиснал в ръка огромния си меч.

– Татко! – изплака Изелда, а гранбретанецът я пусна и извади на свой ред сабята.

– Значи Боуджентъл е бил прав – произнесе граф Медни. – Ти злоупотреби с гостоприемството ми, Мелиадус.

– Искам дъщеря ти. Тя ме обича.

– Може и така да е – граф Медни премести погледа си върху хлипащото момиче. – Защищавай се, бароне.

Барон Мелиадус сбърчи вежди.

– В сравнения с твоя меч, сабята ми е като карфица. Освен това, нямам никакво желание да се бия с човек в напреднала възраст. Сигурно ще можем да се споразумеем...

– Татко – той уби Боуджентъл!

Като чу това, графът потрепери от гняв. Той изтича до стената, на която бяха приковани цял набор от мечове, взе най-дългия и най-добре балансирания и го хвърли на барон Мелиадус. Мечът изтрака върху каменните плочи. Мелиадус пусна непотребната сабя на пода и вдигна меч. Сега вече той имаше определено предимство, защото бе облечен в

ризница, докато графът носеше само тънката си роба.

Граф Медни пристъпи напред, вдигнал меча пред себе си, баронът замахна ловко и отби първия удар. Двамата мъже се развъртяха, сякаш сечеха някакво огромно дърво, но остриетата им неизменно се срещаха със звън. Шумът от битката ехтеше из залата и на него първо се отзоваха слугите, а след това и придворните на барона, които се озъртаха колебливо, без да знаят какво да предприемат. Докато на сцената се появят фон Вилач и хората му, гранбретанците вече бяха решили, че са твърде малобройни за да влизат в схватка.

Искри хвърчаха из сумрачната гостна, докато двамата исполини се дуелираха, вдигаха мечове и ги стоварваха с неимоверна сила, ала всеки удар бе париран с майсторство и сръчност. Лицата на двамата лъщяха от пот, гърдите им се повдигаха мъчително, докато танцуваха напред-назад по каменния под на гостната.

Баронът нанесе остър удар в гърдите на графа, но острието само одраска рамото му. Граф Медни използва възможността и заби отблизо своя меч в корема на барона, но и неговото острие се плъзна по здравата кожена ризница. Последва серия от бързи удари, всеки един от които бе в състояние да съсече противника, но когато отстъпиха назад, единствените поражения бяха кървавата резка на челото на графа и разпорената черна пелерина на барон Мелиадус.

Шумът от задъханото им дишане отново потъна под пронизителния метален звън на блъскащите се остриета.

Изведнъж граф Медни се препъна в една малка масичка, стовари се назад, разтвори крака и мечът изхвърча от ръката му. Барон Мелиадус се засмя и вдигна своя меч, ала графът се претърколи пъргаво, подкоси го с бърз удар и го притисна под себе си.

Забравили оръжията двамата се затъркаляха по каменния под, като се налагаха с огромните си юмруци, за чийто китки все още бяха привързани с къси шнуrowe дръжките на мечовете.

Внезапно баронът отскочи встрани и се изправи чевръсто на крака. Граф Медни последва примера му. Той замахна с меча си, избя оръжието на противника с рязък удар и то издрънча на пода, плъзна се по гладките плочи и се заби в една дървена греда, където затрептя като струна на орган.

В очите на граф Медни не се четеше милост. В тях пламтеше само желанието да довърши час по-скоро барон Мелиадус.

– Ти уби моя най-добър приятел – изръмжа той и вдигна меча. Баронът скръсти спокойно ръце и зачака удара, притворил очи, а на

лицето му се четеше изражение на досада. – Ти уби Боуджентъл и затова ще умреш!

– Граф Медни!

Графът се поколеба, вдигнал меч над главата си.

Това беше гласът на Боуджентъл.

– Графе, този човек не успя да ме погуби. Вярно, че изгубих съзнание от удара по главата, а раната в гърдите ми кърви ужасно, но все още не съм се преселил в отвъдното. – Боуджентъл излезе от тълпата, притиснал с ръка раната на гърдите си, а на челото му имаше масивна синина.

Граф Медни въздъхна.

– Слава на съдбата, че си жив, Боуджентъл. Но въпреки това... – той се извърна и вторачи поглед в барон Мелиадус. – Този негодник злоупотреби с гостоприемството ми, поруга дъщеря ми, нарани моя скъп приятел...

Барон Мелиадус вдигна глава и срещна погледа на графа.

– Простете ми, граф Медни. Бях заслепен от страстта си, хубостта на Изелда замъгли разума ми и ме облада като демон. Не ви молих за милост, докато заплашваше живота ми, но сега ви призовавам да разберете, че съм бил движен от най-обикновени, човешки чувства.

Граф Медни поклати глава.

– Не мога да ви простя, бароне. И не желая повече да слушам оскърбителните ви слова. Искам до един час да напуснете замъка ми, а до сутринта и земите, над които се разпореждам, иначе ще загинете.

– Нима дръзвате да оскърбявате Гранбретан?

Граф Медни сви рамене.

– Не оскърбявам Тъмната империя. Ако научат за онова, което е станало в замъка ми тази нощ, вашите хора ще ви накажат за грешките ми, а не ще дирят обяснения от мен. Вие сам провалихте мисията си. Вие обидихте мен, а не аз – Гранбретан.

Без да каже нищо повече, но кипнал от гняв, барон Мелиадус се отегли, за да се приготви за пътуването. Не след дълго, унизен и разярен, той се качи на чудноватата си карета, която го откара през отворените врати на замъка. Баронът не се сбогува с никого.

Граф Медни, Изелда, Боуджентъл и фон Вилач проследиха с поглед отдалечаващата се карета през широкия прозорец на гостната.

– Ти беше прав, Боуджентъл – промърмори графът. – И двамата с Изелда бяхме измамени от този човек. Няма да приемам повече емисари на Тъмната империя в Медния замък.

– Разбираш ли сега, че трябва да воюваме с Тъмната империя и да я унищожим? – попита го обнадежден Боуджентъл.

– Не съм казал това. Нека империята постъпва както намери за добре. Но ние повече няма да се забъркваме нито с делата ѝ, нито с барон Мелиадус.

– Грещиш – отвърна убедено Боуджентъл.

А докато се поклащаше в черната си карета, обгърнат от покривалото на нощта, на път за северната граница на Камарг, барон Мелиадус разговаряше гневно със себе си и накрая произнесе страшна клетва, като се закле в най-тайнствения и свят предмет, който познаваше. Той се закле в името на Руническия жезъл (тази изгубена светиня, за която се твърдеше, че съхранявала тайната на съдбата), че ще сложи ръка върху граф Медни, каквото и да му струва това, Изелда ще бъде негова, а Камарг ще се превърне в гигантска пещ, в която ще загине всичко, що я обитава.

Ето това бе клетвата му пред Руническия жезъл и така съдбите на барон Мелиадус, граф Медни, Изелда и Тъмната империя, както и всички останали, които участваха в тази история, или щяха да се появят първа, бяха предрешени невъзвратно.

Пиесата беше поставена, сцената подредена и завесата вдигната.

Оставаше артистите да изиграят своите роли.

КНИГА ВТОРА

Онези, дръзнали да се закълнат пред Руническия жезъл, ще са готови да се възползват, или да пострадат от последствията на новата посока на съдбата, която сами са пожелали. На пръстите на едната ръка се броят клетвите, които са били произнесени пред Руническия жезъл, за цялата история на неговото съществуване, но нито една от тях не е довела до толкова ужасни последствия, до каквито доведе могъщата клетва за отмъщение, произнесена от барон Мелиадус в годината преди Дориан Хоукмун фон Кьолн да пристъпи на страниците на тази древна епопея.

Из „Преданието за Руническия жезъл“

Първа глава Дориан Хоукмун

Барон Мелиадус се завърна в Лондра, мрачната, изпълнена със зловещи кули столица на Тъмната империя и прекара умислен близо една година, преди да подготви своя план. Междувременно, трябваше да решава и други въпроси, свързани с Гранбретан. Наложил се да потуши няколко въстания, да извърши екзекуции в покорените градове, да обмисли планове за две-три предстоящи сражения, а след това да ги приведе в действие, както и да се запознае с марионетните управители, преди да ги постави на овакантилите тронове.

Барон Мелиадус изпълняваше всички тези задължения върно и с въображение, но нито за миг не забравяше страстта си към Изелда и омразата към нейния баща – граф Медни. И макар че не беше опозорен, защото се бе провалил в мисията си до Медния замък, той все още не можеше да преглътне обидата от оскърблението. На всичко отгоре, непрестанно се натъкваше на проблеми, които би решил лесно с помощта на граф Медни. Винаги, когато възникнеше подобен проблем, умът на барона се изпълваше с дузина от страшни по-страшни планове за мъст, но нито един от тези планове не можеше да задоволи желанията му. Трябваше на всяка цена да притежава Изелда, а същевременно се нуждаеше от помощта на графа в борбата за завладяване на Европа, на всичко отгоре, беше се заклел да унищожи Камарг. Все несъвместими амбиции.

Барон Мелиадус кръстосваше по меките, дълбоки килими в цвета

на есенните листа, из своя претрупан с мебели от тъмно, полирано дърво кабинет, разположен на самия връх на обсидиановата кула, извисяваща се над кървавочервената река Тайми с нейните баржи от бронз и ебонит, прекарващи товари от единия бряг на другия; спираше замислен пред избелелите гоблени, изобразяващи отдавна забравени събития, чийто рамки бяха изковани от благородни метали и инкрустирани със скъпоценни камъни, или плъзгаше невидящ поглед към блестящите географски глобуси и астралабически уреди² от мед и сребро.

Навсякъде около него – по стените, по рафтовете, във всеки ъгъл, имаше часовници. Всички до един бяха синхронизирани с точност до секунда и всички отмерваха четвъртината, половината и точния час със своите мелодични сигнали. Тези часовници бяха най-различни, както по големина, така и по форма, едни с кутии от дърво, други метални, а трети излети от все още непознати по широкия свят сплави. Някои от часовниците бяха така отрупани с украшения, че беше почти невъзможно да се определи часа, който показваха. Екземплярите на тази своеобразна колекция произхождаха от най-различни части на Европа и Близкия изток и сякаш бележеха пътя, по който империята бе осъществявала своите завоевателни планове. От всичките си притежания, най-много баронът държеше на тази колекция. Не само кабинета, но и всички останали стани на просторната кула бяха изпълнени с часовници. А на самия връх на кулата беше монтиран огромен часовник с четири циферблата, излят от бронз, сребро, оникс и платина, и когато масивните му камбани се разлюляваха, под ударите на голите женски фигури, излети от злато в естествени размери и стискащи тежки метални чукове, екотът им отекваше във всяко кътче на Лондра. Сбирката от часовници можеше да съперничи само с колекцията на Тарагорм, разпоредител в Двореца на времето и шурей на Мелиадус, когото баронът ненавиждаше отдавна и нескрито, не само задето притежаваше равна на неговата колекция, но и задето му бе отнел любимата сестра, която нерядко споделяше чудноватите и първерзни прищевки на барон Мелиадус.

Баронът спря пред бюрото и вдигна един пергаментов свитък. Той съдържаха последни новини от провинция Кьолн, същата тази провинция, която само преди две години баронът лично бе завладял и наказал за непокорството ѝ. Изглежда обаче, не беше свършил работата докрай, защото синът на стария кьолнски дук (когото баронът собственооръчно бе изкормил на централния площад на града) бе събрал армия от

2. ???

бунтовници и почти бе успял да разгроми окупационните сили на Грнбретан. И ако не бяха подкрепленията, в лицето на ескадрила орнитоптери, въоръжени с дългобойни огнестрели, Кьолн вероятно щеше да бъде откъснат, поне за известно време, от Тъмната империя.

Благодарение на орнитоптерите, армията на младия дук беше униожена, а той самият бе попаднал в плен. Скоро щяха да го докарат в Лондра, където благородниците можеха да се позабавляват, докато се наслаждаваха на мъченията му. Това беше поредният случай, в който съветите на граф Медни можеха да са им от полза, защото преди да въстане открито, дукът на Кьолн бе предложил мечата си в служба на Тъмната империя, и след като бе получил чина капитан на наемниците, беше се отличил в битките при Нюрнберг и Улм, с което бе спечелил доверието на империята, получил бе правото да се разпорежда със значително по-голяма армейска част, съставена от бивши войници на баща му и незабавно бе обърнал войските си към Кьолн и бе атакувал тази провинция.

Барон Мелиадус се намръщи недоволено, защото младият благородник беше извършил нещо, което можеше да послужи като лош пример за другите. Нямаше съмнение, че в този момент името му беше прославлено във всички германски провинции. Малцина дръзваха да предизвикат Тъмната империя така открито, както го бе направил той.

Ако само граф Медни се беше съгласил да им помага...

Изведнъж на устните на барон Мелиадус се появи усмивка, защото в главата му неочаквано се беше оформил чудесен план. Може би имаше начин да използван младият дук на Кьолн, без да го предоставят за забавление на велможите.

Барон Мелиадус остави свитъка и дръпна шнура на звънеца. В кабинета влезе млада, гола робиня, чието тяло бе покрито с белези от многобройни изтезания, и коленичи на пода, свела глава в очакване на заповедите. (Всички роби на барона бяха млади жени, той не допускаше в кулата мъже, опасявайки се от предателство.)

– Ще отнесеш това писмо на главния тъмничар в катакомбите – нареди той на момичето. – Кажу ми, че барон Мелиадус иска да разпита затворника Дориан Хоукмун фон Кьолн веднага щом бъде докаран.

– Да, господарю. – Момичето се изправи и отстъпи назад, оставяйки Мелиадус загледан през прозореца към реката, с пробягваща по устните му усмивка.

Окован във вериги от позлатена стомана (както подобаваше на положението му в обществото) Дориан Хоукмун пристъпи неуверено на

мостика, свързващ баржата и кея, премигна от бледата вечерна светлина и огледа мрачните, навъсени кули на Лондра. Дори и да беше изпитвал известни съмнения във вроденото безумие на жителите на Тъмните острови, сега вече те се бяха разсеяли напълно. Имаше нещо неестествено не само в архитектурните линии на тези сгради, но в подбора на цветовете и украсата. Ала същевременно във всичко наоколо се долавяше признак на могъщество, на целенасоченост и на зловредна интелигентност. Нищо чудно, помисли си той, че някои смятат за толкова неразгадаема душевността на хората от Тъмната империя, когато всичко свързано с тях бе странно до абсурдност.

Един пазач, облечен в униформа от бяла кожа и с мъртвешка маска на лицето, сочеща ордена, към който принадлежеше, го побутна леко напред. Хоукмун се залюля, въпреки, че тласъкът не беше кой знае колко силен, защото близо седмица не бе слагал нищо в устата си. Странни и объркани мисли се гонеха в неговото помрачено от изтощение съзнание, невероятно усилие му костваше дори да поддържа връзка с обкръжаващата го действителност. Никой не бе го заговарял, откакто падна в плен след битката при Кьолн. Прекара по-голямата част от времето в трюма на кораба, където цареше непрогледен мрак и само от време на време някой отгоре му спускаше вързана на въже кофа с кална вода. Лицето му беше брадясало, очите му гледаха изцъклено, дългата му, руса коса беше сплъстена, а леката, разкъсана ризница и бричовите – покрити с мърсотия. Веригите, в които беше окован, бяха разранили китките на ръцете и врата му, но той не усещаше болка. Всъщност, Дориан не усещаше нищо, движеше се като сомнамбул и всичко наоколо му се струваше сън.

Направи две крачки по полирания кварцов пристан, олюля се и падна на коляно. Пазачите, застанали от двете му страни, го вдигнаха и го повлякоха напред, към черната стена, която се издигаше над кея. В стената беше прорязана малка вратичка, пред която стояха на пост двама войници, с розови маски, оформени като свински зурли. Орденът на свинята се разпореждаше със затворите и тъмниците на Лондра. Войниците размениха няколко думи на неразбираемия таен език на своя орден, сетне един от тях се засмя, сграбчи Хоукмун за ръката и го дръпна към вратата, която другият беше разтворил.

Помещението, в което го натикаха, тънеше в мрак. Вратата зад гърба на Хоукмун хлопна и за известно време той остана съвсем сам. Не след дълго, благодарение на прецеждащата се под вратата бледа светлина, той успя да различи недалеч пред себе си още една свинска маска,

със значително по-фина изработка от досегашните. Появи се още една маска, после още една. Някой стисна Хоукмун за ръката и го поведе през изпълнения с отвратителна воня мрак, надолу по стълбите към катакомбите, използвани за тъмници и Дориан Хоукмун за първи път си даде сметка, че дните му са преброени.

Някъде пред тях със скърцане се отвори поредната врата. Натикаха го в тясна килия, вратата зад него се хлопна и настъпи тишина.

Въздухът в тъмницата беше влажен, миришеше на мухъл и застояло. Хоукмун се облегна на стената, сетне бавно се свлече на пода. Дали изгуби съзнание, или потъна в изнурителен сън, това никой не можеше да каже със сигурност, но по-важното бе, че най-сетне настъпи така желаната забрава.

Само допреди седмица той беше героят на Кьолн, победителят на агресорите, обичан от всички заради неговата духовитост и благородство и не на последно място, опитен и сръчен воин. А ето, че само за броени дни, слугите на Гранбретан го бяха превърнали в животно – животно, на което не оставаше много да живее. Някой по-слабоволев човек на негово място би помолил за милост, или може би щеше да се изпълни с омраза към цялото човечество, да потърси път за спасение или мъст. Ала изгубил всичко, Хоукмун не искаше нищо.

Може би отново щеше да се пробуди от своя унес. Само че тогава, той нямаше да е онзи човек, който с такава безразсъдна храброст се беше сражавал при Кьолн.

Втора глава

Сделката

Факли и блестящи маски на чудовища, злокобно ухилени прасета и озъбени вълци, изковани от черен, или червен метал, подигравателни очички от снежнобели диаманти или синкави сапфири. Оглушително тракане на безброй часовници и шепот от нечий едва чул разговор.

Хоукмун въздъхна и затвори очи, но веднага ги отвори, защото към него се приближиха стъпки, една вълча маска се приведе и доближи блестящата факла до лицето му. Горещината беше непоносима, но Хоукмун не направи опит да се отдръпне.

Вълкът се изправи и заговори на свинята.

– Безсмислено е да го питаме сега. Нахранете го и го измийте. Искам да дойде на себе си.

Свинята и вълкът излязоха, затваряйки вратата зад себе си. Хоукмун наново склопи очи.

Когато отново се събуди, оказа се, че го носят из някакви осветени от ниши в стените. Внесоха го в една стая, където грееха светилници. В стаята имаше легло, покрито с дебели кожи и коприна, една ниска масичка бе отрупана с ястия, имаше и блестяща метална вана, в която димеше гореща вода и до която стояха в смирен поклон две млади слугини.

Свалиха му оковите, после и дрехите, сетне го вдигнаха и положиха във ваната. Разранената кожа го смъдеше от водата, някакъв мъж се приближи до него и се зае да подрязва косата му и да го бръсне. Хоукмун понасяше безучастно всичко това, вперил невидящ поглед в покрития с мозайка таван. Позволи да го облекат в меки, приятни на допир одежди – ризата беше копринена, а бричовете – от кадифе. Едва след това се почувства малко по-добре. Ала когато го настаниха на масата и побутнаха към него купата с плодове, стомахът му се сви и той се преви от пристъп на гадене. Дадох му да пие мляко, после го отнесоха в леглото и го оставиха на спокойствие, ако се изключи една от слугините, която бдеше до него.

Изминаха няколко дни, преди Хоукмун постепенно да започне да се храни и дори да се наслаждава на лукса на собственото си съществуване.

На Хоукмун, чийто ум бе потънал в дълбок сън малко след залавянето му, беше необходимо доста време да се пробуди и дори тогава той си спомняше миналия си живот като неясно съновидение. Един ден отвори някаква книга и буквите му се сториха странни, макар че можеше да ги разчита без усилие. Може би защото не виждаше смисъл да го прави, за него думите и изреченията бяха изгубили своето значение, макар книгата да бе написана от един прочут философ, когото Хоукмун бе смятал за свой любимец. Той сви рамене и остави книгата на полицката. Една от робините, забелязала жеста му, побърза да се доближи до него, притисна тялото си в неговото и го погали по бузата. Той я отстрани, отиде до леглото и се изтегна, положил ръце под главата си.

– Защо съм тук? – запита не след дълго.

Това бяха първите му думи, откакто бе пристигнал.

– О, не зная, милорд, известно ми е само, че вие сте много високопоставен затворник.

– Някаква игра, предполагам, преди величията на Гранбретан да се позабавляват с мен – произнесе безстрастно Хоукмун. Гласът му бе

равен и басов. Дори думите, които произнасяше, му звучаха някак странно. Той съсредоточи замисления си доскоро поглед върху момичето и тя потрепери. Робинята имаше дълга, руса коса и привлекателно, добре оформено тяло; идеше от Скандия – ако се съдеше по говора.

– Не зная нищо, милорд, само, че трябва да задоволявам всички ваши желания.

Хоукмун кимна едва забележимо и огледа стаята.

– Готвят ме за някакво мъчение, или представление – каза си той.

Стаята нямаше прозорци но ако се съдеше по състоянието на въздуха, все още се намираха под земята, може би някъде в катакомбите. Хоукмун измерваше хода на времето с помощта на светилниците – изглежда да ги зареждаха веднъж дневно. Държаха го тук близо две седмици, преди човекът с вълчата маска отново да го посети.

Вратата се отвори без никакви церемонии и вътре пристъпи висока фигура, облечена в черна кожа от главата до петите и със затъкнат в пояса меч (с черна дръжка) и с черна ножница. Също така черна вълча маска покриваше цялата глава. Иззад нея се разнесе дълбок, звучен глас, същият, който бе чул по-рано в килията.

– Виждам, че нашият затворник е успял да възстанови не само силата, но и духовитостта си.

Двете робини се поклониха и излязоха. Хоукмун се надигна бавно от леглото, на което бе прекарал по-голяма част от времето си. Спусна крака на пода и се изправи.

– Добре. Във форма ли сме вече, милорд дук на Кьолн?

– Аха... – отвърна безизразно Хоукмун. Той се прозя, без да се прикрива, огледа се и реши, че ще е най-добре, ако отново седне в леглото.

– Струва ми се, че се познаваме – произнесе малко обидено човекът с вълча маска.

– Не.

– Нима не се досетихте вече кой съм?

Хоукмун не отговори.

Вълкът пресече стаята и застана до масичката, на която бе поставена широка кристална купа за плодове. Облечената му в ръкавица ръка вдигна един нар и вълчата маска се приведе над него, сякаш го разглеждаше.

– Напълно възстановен ли сте, милорд?

– Така ми се струва – отвърна Хоукмун. – Във всеки случай, чувствам се прекрасно. Погрижиха се за всички мои желания, както,

предполагам сте наредили. А сега, струва ми се, е настъпил часът да се позабавлявате с мен?

– И това изглежда не ви тревожи.

Хоукмун сви рамене.

– Все някога всичко свършва.

– Но може да продължи цял живот. Тук, в Гранбретан, сме доста изтънчени в тези неща.

– Цял живот също не е кой знае колко дълго.

– Така е – кимна вълчатата маска и прехвърли плода в другата си ръка, – но ние решихме да ви спестим неудобствата, за които говорим.

Лицето на Хоукмун остана все така безизразно.

– Завиждам на самообладанието ви, милорд дук – продължи вълкът. – Странно, наистина, като се име пред вид, че сте жив само по прищявка на вашите врагове – същите, които погубиха баща ви.

Веждите на Хоукмун се сбърчиха, сякаш се опитваше да си припомни нещо.

– Спомням си – произнесе унесено той. – Баща ми. Старият дук.

Вълкът хвърли нара на пода и вдигна маската си. Отдолу се показа красиво лице, увенчано с гъста черна брада.

– Защото именно аз, барон Мелиадус фон Кройден убих баща ви – произнесе с предизвикателна усмивка на пълните си устни той.

– Барон Мелиадус...? Ах... вие сте го убили?

– Май сте изгубили своята мъжественост, милорд – промърмори барон Мелиадус. – Или само се опитвате да притъпите бдителността ни, преди отново да ни предадете?

Хоукмун прехапа устни.

– Уморен съм – каза той.

В очите на Мелиадус блеснаха гневни пламъчета.

– Аз убих баща ви!

– Казахте го вече.

– Добре! – Мелиадус се обърна към вратата, но спря объркан на прага. – Не затова дойдох тук. Изглежда обаче, колкото и да е странно, че не изпитвате нито омраза към мен, нито имате желание да ми отмъстите.

Хоукмун наистина вече изпитваше досада и жадуваше баронът да си тръгне час по-скоро. Дразнеше се от нервните маниери на събеседника си, от полу-истеричното изражение на лицето му така, както някой би се подразнил от досаден комар.

– Нищо не чувствам – натърти Хоукмун, надявайки се с това да

прогони натрапника.

– Виждам, че сте изгубили вашия борчески характер! – възкликна гневно Мелиадус. – Никакъв дух! Поражението и пленничеството са ви лишили от единственото ви ценно качество!

– Може би. Но сега съм уморен...

– Дойдох, за да ви предложа, да ви върна вашите земи – продължи Мелиадус. – Ще управлявате напълно самостоятелна държава в пределите на нашата империя. Никой досега не е получавал толкова голяма територия.

На лицето на Хоукмун за пръв път се изписа едва доловимо любопитство.

– И защо? – попита той.

– Искаме да сключим сделка с вас – от която ще извлечем взаимна полза. Необходим ни е човек с вашите умения и военен опит, – барон Мелиадус се намръщи от обзелото го съмнение – или поне умението и опита, за които съм чувал, че притежавате. Освен това, този човек трябва да се ползва с доверието на нашите врагове. – Не по такъв начин възнамеряваше да предложи сделката си Мелиадус, но странното поведение на Хоукмун бе подкопало самообладанието му. – Искаме да изпълните една мисия. А в замяна ще получите обещаните земи.

– Вярно, бих искал да си отида у дома – кимна Хоукмун. – Като си спомня за ливадите от моето детство... – той се усмихна замечтано.

Поразен от тези страни изблици на сантименталност, барон Мелиадус просъска ядно:

– Какво ще правите, когато се върнете – дали ще строите въздушни кули, или ще си играете до насита – това не ни интересува. Но ще се върнете само, когато сте изпълнили успешно поверената ви мисия.

Хоукмун вдигна замислен поглед към Мелиадус.

– Да не мислите, че съм изгубил разсъдъка си, милорд?

– Не със съвсем сигурен. Но има начин да го проверим. Нашите учени-магьосници ще извършат някои изпитания...

– Не съм побъркан, барон Мелиадус. Никога досега не съм бил с по-здрав разсъдък. Няма защо да се боите от мен.

Баронът вдигна поглед към тавана.

– В името на Руническия жезъл, нима и това трябва да понасям? – Той отвори вратата. – Скоро ще узнаем всичко за вас, милорд дук на Кьолн. Днес следобед ще ви повикат!

След като барон Мелиадус излезе, Дориан Хоукмун продължи да се излежава в леглото. Не измина и половин час и той напълно бе забравил

за проведения разговор. По някое време следобед в стаята влязоха облечени в свински маски войници и го поканиха да ги придружи.

Поведоха го през сумрачни коридори, докато накрая доближиха мавивна железна врата. Един от стражите удари по вратата с дръжката на своя огнестрел, вратата се откряна и през процепа полъхна свеж въздух и проникна слънчева светлина. Зад вратата бяха подредени цяла дружина войници, облечени в пурпурни брони и наметала в същия цвят, а лицата им бяха скрити от пурпурните маски на Ордена на бика. Хоукмун беше предаден на тяхно разпореждане и когато се огледа, той откри че е в просторен двор, покрит с грижливо подрязана ниска трева, ако се изключеше тесния паваж в единия край. Поляната бе заградена от висока стена, в отсрещния край на която имаше врата, охранявана от стражи с маски от Ордена на свинята. Зад стената стърчаха мрачните кули на града.

След като пресякоха вратата, те излязоха на тясна павирана улица, където ги очакваше обсипана със злато карета от ебонит, с форма на двуглав кон. Подканиха го да се качи в каретата, а до него се настаняха двама мълчаливи стражи. Каретата потегли. Хоукмун имаше възможност да разглежда улиците на града през полюшващото се перде на прозореца. Зазоряваше се и градът постепенно се пробуждаше.

Най-сетне каретата спря. Хоукмун слезе, като се озърташе безстрастно и изведнъж осъзна, че се намира пред двореца на краля-император Хуон.

Дворецът се издигаше високо над него, с безброй нива, докато накрая се губеше от погледа. Охраняваха го четири исполински кули, които блестяха с ослепителна златиста светлина. Стените на двореца бяха украсени с барелефи, изобразяващи причудливи ритуали, бойни сцени, човешки фигури, абстрактни рисунки – едно невъобразимо създание на човешката изобретателност, върху което беше оставила своя отпечатък не една епоха. Какви ли не разнообразни както по произход, така и по цвят строителни материали бяха използвани за конструкцията, та сградата бе озарена в най-различни цветове, като истинска дъга. Никой не се бе постарал да подрежда цветовете в някакъв определен ред, нито да търси хармония или контраст между тях. Цветовете се преливаха един в друг, предизвикваха зрението и поразяваха ума. Това беше дворец на безумец, хвърлил сянка над един безумен град.

Пред вратата бе строен поредният въоръжен отряд, очакващ Хоукмун. Този път войниците носеха одеждите и маските на Ордена на богомолката, към който принадлежеше и самият крал Хуон.

Насекомоподобните им маски бяха обсипани с перли, антените бяха източени от платина, а очите – от разноцветни брилянти. Войниците до един имаха дълги, тънки крака, а стройните им тела бяха оковани в доспехи, подобни на хитинови обвивки и оцветени в черно, зелено и златисто. Когато разговаряха помежду си на своя таен език, гласовете им шипяха като звуците, които издават насекоми.

Хоукмун се оглеждаше смутено, докато крачеха по дългите подземни тунели, обковани в червеникав метал, в който отраженията им бяха странно и зловещо разкривени.

Най-накрая влязоха в просторна зала с висок таван, чийто тъмни стени бяха изпъстрени с разклоняващи се шарки, подобно на жили, по които тече кръв. Тези жили се движеха непрестанно, проблясваха, течността в тях менеше посоката си и сякаш стените и таванът бяха изпълнени със свой собствен живот.

Върху пода на залата, който на площ надвишаваше четвърт квадратна миля, на равни разстояния, бяха монтирани някакви странни и непознати машини и апарати, ала Хоукмун подсъзнателно се досещаше за тяхното предназначение. Подобно на всичко, което бе видял, откакто го докараха в Лондра, и тези машини бяха покрити с рисунки и орнаменти, богато украсени и построени от благородни метали и скъпоценни камъни. Всички машини се състояха от фино изработени детайли, голяма част от които функционираха и в този момент, регистрираха, изчисляваха, измерваха, под грижливото наблюдение на машинисти, носещи влечугоподобните маски на Ордена на змията – орденът, който се състоеше изцяло от магьосници и книжници, в служба на краля-император. Загърнати бяха с пъстри пелерини, а главите им бяха покрити с качулки.

По широката пътека в средата на залата крачеше някакъв човек, който махна на охраната, че е свободна.

Хоукмун си помисли, че този човек трябва да заема доста висок пост в ордена, тъй като неговата змийска маска бе покрита с повече орнаменти от тези на другите. Не беше изключено дори това да е самият Гранд констебъл, ако се съдеше по осанката му.

– Милорд дук, моите поздравления.

Хоукмун отвърна с лек поклон на приветствието, все още не забравил онова, на което го бяха учили в неговия предишен живот.

– Аз съм барон Каран фон Витал, Главен учен на краля-император. Както научих, ще ми гостувате за няколко дни. Добре дошъл в моите лаборатории и апартаменти.

– Благодаря ви. Какво ще искате от мен? – попита непринудено

Хоукмун.

– Първо, надявам се, че ще обядвате с мен.

Барон Калан покани с изтънчен жест Хоукмун да го последва и двамата закрачиха из залата, покрай безброй странни на вид апарати, докато накрая спряха пред една врата, водеща, както изглежда, към личния апартамент на барона. Обядът вече беше сервиран. Менюто не се отличаваше с особено изобилие, ако се сравняваше с онова, с което бяха хранили Хоукмун през изминалите две седмици, но затова пък храната беше вкусна и здравословна. След като се нахраниха, баронът, който бе свалил маската си още в началото на обяда, разкривайки своето бледо лице с прошарена брада и оредяла коса, наля вино и на двамата. Не бяха разменили повече от няколко думи по време на храна.

Хоукмун опита виното. Беше великолепно.

– Мое собствено изобретение, виното – каза Калан и се захили.

– Вкусът му е непознат – призна Хоукмун. – Какъв сорт грозде...

– Това не е грозде, а жито. Използвам различен процес.

– Силничко е.

– Далеч по-силно от повечето вина – съгласи се баронът. – И така, милорд, вероятно знаете, че бях натоварен със задачата да преценя вашето душевно равновесие, да опозная нрава ви и да реша, дали сте готов да служите на Негово величество крал-император Хуон.

– Така поне твърдеше барон Мелиадус. – Хоукмун се усмихна лекичко. – За мен ще е любопитно да чуя вашите заключения.

– Хъмм... – баронът огледа внимателно Хоукмун. – Разбирам защо са потърсили моята помощ. Трябва да призная, че на пръв поглед ми изглеждате напълно нормален.

– Благодаря ви. – Под влияние на странното вино, Хоукмун взе да си припомня така характерната за него ирония.

Баронът потърка замислено брадичка и се задави в суха, мъчителна кашлица. От мига, когато свали маската, в маниерите му се наблюдаваше определена нервност. Хоукмун вече бе стигнал до заключението, че жителите на Гранбретан предпочитат да държат маските на лицата си колкото се може по-дълго. Ето че и Калан посегна сякаш неволно към своята екстравагантна маска, вдигна я и я постави на лицето си. Кашлицата изчезна почти веднага и тялото му се отпусна забележимо. И макар Хоукмун да знаеше, че в Гранбретан се смята за нарушение на етикета да останеш с маска по време на личен разговор с гост от знатно потекло, той се постара да прикрие изненадата си от постъпката на барона.

– Ах, милорд дук – продължи събеседникът му иззад маската – кой

съм аз, че да преценявам какво е това здрав разум? Нима малцина са онези, които ни имат всички нас, гранбретанците, за умопобъркани...

– Не бива да го казвате.

– Но това е самата истина. Говоря за хората с притъпени сетива, неспособни да прозрат нашия велик план, да вникнат в смисъла на заченатия от нас грандиозен кръстоносен поход. И те имат наглостта да твърдят, че сме били безумци! Представяте ли си, ха-ха-ха! – баронът бавно се надигна. – Бъдете така добър да ме последвате и ще започнем с предварителния преглед.

Отново се върнаха в залата със странните машини и влязоха в друга зала, с далеч по-скромни размери. Тук стените бяха черни, но пулсираха като заредени с енергия, която постепенно се преместваше в спектъра на светлината от виолетово, към черно и обратно пак към виолетово. В тази зала имаше само една машина, споена от синкави и червени метални листове, с множество ръчки, лостове и приставки, а отгоре ѝ, на специално скованата платформа бе поставен някакъв гигантски по размери обект, наподобяващ по форма камбана. В единия края на залата имаше пулт, край който се въртяха дузина мъже в униформите на Ордена на змията, а пулсиращата по стените светлина се отразяваше в блестящите им маски. Залата беше изпълнена със сподавена глъчка, а от машината се носеше едва доловимо съскане, бръмчене, металическо потракване и странни, далечни вопли, като задъхано дишане на чудовище.

– Ето това е нашата психотехническа машина – обяви гордо барон Калан. – С нея ще ви прегледаме.

– Огромна е... – призна Хоукмун като пристъпи напред.

– Една от най-големите. И така трябва да бъде. Защото задачите, които ѝ възлагаме, са необичайно сложни. Това, което виждате пред себе си, милорд дук, е резултатът от продължителни и задълбочени научни магии и няма нищо общо с вашите жалки заклинания, така разпространени на континента. Именно нашите научни познания са основното ни преимущество пред другите, по-изостанали народи.

Влиянието на виното постепенно отслабваше и Хоукмун постепенно се превръщаше в човекът, който беше докато се намираще в катакомбите. Всичко наоколо му се струваше странно и нереално и когато го отведоха под огромната камбана и я спуснаха над него, той не почувства нито тревога, нито любопитство.

Не след дълго камбаната го изолира напълно от околния свят, а меката и тестовидна вътрешност се отдръпна, за да се нагласи към формата на тялото му. Беше като в някаква задушлива прегръдка и на негово

място истинският Дориан Хоукмун, храбрецът от битката при Кьолн, щеше да изпита неописуем ужас, но този нов Хоукмун усещаше само неудобство и лека досада. Постепенно почувства някакво едва доловимо изтръпване на черепа, сякаш неописуемо тънки жички бяха проникнали през главата му и опипваха мозъка му. Малко след това се появиха и първите халюцинации. Отпърво съгледа ослепително ярък океан от цветовете, после разкривени лица, сгради и растения, погледнати под необичаен ъгъл. Вече стотици години от небето валяха перли, а сетне черни ветрове обрулиха очите му, разкъсаха се и зад тях се показаха отново океани, този път замръзнали и неподвижни, над които се носеха невероятно симпатични чудовища и божествено красиви и човечни жени. Примесени, сливащи се с тези видения, отнякъде бликаха свежи спомени от детството му, от целия му живот до момента, когато бе влязъл в машината. Тези спомени следваха един след друг, стъпка по стъпка, докато накрая видя живота си като на длан. Но все още не бе почувствал никаква емоция, ако се изключи споменът за чувствата, които бе изпитвал в по-ранния си живот. А после страните на камбаната се отдръпнаха и тя бавно се вдигна нагоре. Хоукмун стоеше безучастно и имаше странното усещане, че случилото се е било преживяно от някой друг.

Първ го посрещна Калан, хвана го за ръката и го отведе встрани от психотехническата машина.

– Според предварителните изследвания, вие сте повече от нормален, милорд дук – стига да може да се вярва на нашите прибори. След няколко часа ще получим подробен доклад от психотехническата машина. А сега, трябва да си отдъхнете, защото утре изследванията продължават.

На следващия ден Хоукмун отново бе оставен в прегръдките на психотехническата машина и този път го настаняха да легне в търбуха ѝ, вперил поглед нагоре, вменящите се изображения на покрива. През цялото време на изследването лицето на Хоукмун оставаше напълно безстрастно. Отпърво бе подложен на серия от халюцинации, във всяка едно от които трябваше да оцелее в невероятно опасна ситуация – нападение на морски таласъм, лавина, схватка с трима рицари, наложи се дори да избира – дали да скочи от прозореца на триетажна сграда, или да изгори в пламъците – и във всеки един от изброените случаи, той се измъкваше невредим, благодарение на сръчността и храбростта си, макар рефлексите му да бяха някак механични, лишени от вдъхновение и от стимула на страха. Тези изследвания се оказаха най-продължителни, но той ги премина успешно, без да прояви и следа от някакво чувство.

Дори, когато психотехническата машина му внушаваше да се смее, да плаче, да мрази, да обича и така нататък, реакцията му беше по-скоро физическа.

И отново машината пусна Хоукмун от обятията си и го посрещна змиевидната маска на барон Калан.

– Колкото и странно да е, вие наистина сте със здрав разсъдък, милорд, макар и нелишен от някои чудатости – прошепна баронът. – Парадоксално, нали? Да, вие сте твърде нормален. Сякаш някаква част от мозъка ви е изчезнала напълно, или е била отрязана от останалото вещество. Що се отнася до мен, обаче, ще докладвам на барон Мелиадус само онова, което се очакваше – че напълно подходите за задачата, която предстои да ви бъде поставена, стига, естествено, да бъдат взети някои разумни предпазни мерки.

– И каква е тази задача? – попита без никакъв видим интерес Хоукмун.

– Това вече той ще ви каже.

Малко след това барон Калан се сбогува с Хоукмун, който беше ескортиран от двама войници, принадлежащи към Ордена на богомолката през лабиринт от подземни коридори. Спряха пред обкована със сребро врата, зад която имаше просторна, почти лишена от мебели стая, чийто стени, таван и под бяха покрити с огледала и само в далечния край се виждаше малка врата с прозорец към града, зад която имаше балкон. До прозореца стоеше фигура с черна вълча маска, която можеше да принадлежи единствено на барон Мелиадус.

Баронът се извърна и даде знак на войниците да си тръгват. Сетне дръпна един шнур и отгоре се спуснаха разноцветни гоблени, които скриха огледалата по стените. Ала стига да пожелаеше, Хоукмун можеше да види отражението си на пода. Вместо това вдигна поглед към прозореца.

Градът беше покрит с гъста мъгла, оцветена в блатисто-зелено около кулите и закриваша напълно реката. Свечеряваше се, слънцето се беше скрило зад хоризонта и кулите приличаха на някакви странни, причудливи скални образувания, щръкнали от дъното на първичното море. Едва ли щеше да се изненада, ако в този момент някъде отдолу се беше надигнало огромно влечуго и бе опряло окото си в запотената повърхност на прозореца.

След закриването на стенните огледала стаята придоби далеч по-мрачен вид, вероятно защото липсваше какъвто и да било изкуствен източник на светлина. Баронът, очертан в тясната рамка на прозореца,

тихичко си тананикаше, без да обръща внимание на Хоукмун.

Някъде от недрата на града се разнесе слаб, дрезгав вик, отекна надалеч в мъглата и постепенно утихна. Барон Мелиадус вдигна вълчатата маска и впери поглед в Хоукмун през сгъстяващия се здрач.

– Елате по-близо до прозореца, милорд – покани го той. Хоукмун пристъпи напред и неволно се подхлъзна върху килима, който покриваше част от огледалния под.

– И така – поде баронът – вече разговарях с барон Калан и той ми докладва за някаква загадка, за душевност, която не е бил в състояние да интерпретира. Каза ми също, че част от тази душевност е мъртва. И от какво е умряла? – чудя се аз. От мъка? От унижение? От страх? Не очаквах подобни усложнения. И макар че не виждам никакви причини да не продължа с предварителния план, вече не съм съвсем сигурен как точно да го направя. Какво ще кажете за една сделка, милорд дук?

– Какво предлагате? – Хоукмун втренчи поглед зад гърба на барона, към потъмняващото небе.

– Вероятно сте чували за граф Медни, този стар герой?

– Да.

– Сега той е Господар и Пазител на провинция Камарг.

– Чух за това.

– Този човек дръзна да се възпротиви срещу волята на нашия крал-император и дори нанесе оскърбление на Гранбретан. Решили сме да го вразумим за това. Единственият начин е да отвлечем дъщеря му – най-скъпото за него същество – и да я доведем като заложница тук, в Гранбретан. Само че той не би се доверил на изпратен от нас емисар, нито на някой непознат. Трябва да е чувал обаче за подвизите ви при битката за Кьолн и несъмнено ви симпатизира. Ако се съгласите да отидете в Камарг, под предлог, че търсите убежище от империята на Гранбретан, той със сигурност ще ви приеме. Попаднете ли веднъж зад стените на крепостта, няма да е никак трудно за човек с вашите способности да изберете подходящия момент, да отвлечете момичето и да го доведете. Естествено, можете да разчитате изцяло на нашата помощ отвъд границите на Камарг. Това е съвсем малка държава. Лесно ще се измъкнете.

– Това ли искате от мен?

– Само това. А в замяна ще получите обратно владенията си и ще се разпореждате с тях както намерите за добре, стига да не влизате в какъвто и да било съюз или заговор срещу Тъмната империя.

– При управлението на Гранбретан моят народ живееше в мизерия – заяви неочаквано Хоукмун, сякаш едва сега беше прогледнал.

Говореше безстрастно, като някой, взел абстрактно решение. – По-добре ще е, ако ги управлявам аз.

– Ах! – възкликна усмихнато баронът. – Значи предложението ми ви се струва разумно!

– Да, макар че не вярвам, че ще съдържите думата си.

– И защо не? Нима не смятате, че ще ни е от полза, ако оставим тази бунтовна държава да бъде управлявана от човек, комуто имаме доверие – и на когото народът се доверява.

– Ще отида в Камарг и ще им разкажа историята, която сте измислили. Ще отвлека момичето и ще го доведа в Гранбретан. – Хоукмун въздъхна и погледна барона. – И защо не?

Смутен от странното поведение на Хоукмун, непривикнал да общува с подобни личности, Мелиадус се намръщи объркано.

– Все още не съм напълно сигурен, че се държите така, само за да прикриете тайното ви намерение да ни измамите повторно и да ни накарате да ви освободим. И макар психотехническата машина да е показала добри резултати в досегашните изпитания, не е изключено да владеете някоя тайна магия, с чиято помощ да сте неутрализирали действието ѝ.

– Не познавам никакви магии.

– Склонен съм да ви вярвам – почти. – Баронът продължи с поелектричен глас: – Но няма от какво да се боим – съществува една великолепа предпазна мярка, която ще попречи на каквито и да било предателски намерения от ваша страна. С нейна помощ или доброволно ще се завърнете при нас, или ще трябва да ви убием, веднага щом сметнем, че не бива повече да ви се доверяваме. Става дума за едно съвсем наскорошно изобретение на барон Калан, макар че, както научих, оригиналната идея не е негова. Нарича се Черната перла. Но с това ще се заемем утре. Тази нощ ще спите в отредения ви в двореца апартамент. Преди да тръгнете на път, ще имате честа да бъдете представен на Негово величество краля-император. На малцина чужденци е оказвана подобна чест.

След тези думи Мелиадус повика войниците с насекомоподобните маски и им нареди да ескортират Хоукмун до покоите му.

Трета глава Черната перла

На следващата заран, Дориан Хоукмун отново бе отведен на среща с барон Калан. Змиевидната маска имаше почти цинично изражение

докато го оглеждаше, но баронът беше пестелив на думи и почти незабавно го поведе през серия от стаи и гостни, докато накрая спряха пред една врата от стомана. Баронът я отключи, зад нея се показа втора, идентична врата, а после и трета. След като отключиха и нея, попаднаха в тясно, зле осветено помещение от бял метал, в което бе монтирана машина с неопикуема красота. Машината се състоеше почти изцяло от фини червени, златни и сребърни мрежи, чийто нишки погалиха нежно лицето на Хоукмун и той установи, че притежават топлината и жизнеността на човешката кожа. Някъде зад мрежите се носеше тиха музика, от която нишките се полюшваха като от вятър.

– Изглежда жива – отбеляза Хоукмун.

– И наистина е жива – рече гордо барон Калан. – Жива е.

– Това някакво чудовище ли е?

– Не. По-скоро създание на магията. Да си призная честно, дори аз не съм много наясно. Построих я като спазвах стриктно инструкциите, които прочетох в една древна книга, която закупих от един ориенталец преди много години. Това е машината на Черната перла. Съвсем скоро ще се запознаете отблизо с нея, милорд.

Дълбоко в себе си, Хоукмун за първи път почувства далечен отглас на зараждаща се паника, който така и не достигна повърхността на съзнанието му. Той остана неподвижен, позволявайки на нишките лекичко да го гаят.

– Не е напълно завършена – продължи Калан. – Все още не. Тя трябва да завърти перлата. Приближете се до нея, милорд. Влезте в нея. Няма да почувствате никаква болка, обещавам ви. Машината трябва да завърти Черната перла.

Хоукмун се подчини на барона и мрежите се раздвижиха, а сетне запяха с мелодичен глас. Ушите му кънтяха, поклащащите се разноцветни нишки засилваха объркването му. Машината на Черната перла го помилва, сякаш го погълна, стана едно с него и той с нея. Хоукмун въздъхна и гласът му се сля с музиката на мрежата, раздвижи се и ръцете му повториха плавните движения на нишките.

Усети леко притискане вътре в черепа си, последвано от чувството за абсолютна топлина и мекота, която изпълваше тялото му. Струваше му се, че се носи из пространството, лишен от тяло, постепенно изгуби усещането за време, макар да знаеше, че машината изсмуква нещо от собствената си субстанция, създава нещо твърдо и плътно, което се имплантира в челото му толкова неочаквано, че той сякаш в миг се сдоби с трето око и погледна към света с това ново зрение. А след това

постепенно окото се затвори и отново пред него стоеше барон Калан, който бе свалил маската си, за да го разглежда по-добре.

Хоукмун почувства внезапно остра болка в главата. Болката изчезна почти мигновено. Той погледна към машината, но шарките ѝ изглеждаха някак притъпени, а нишките дори не потрепваха. Вдигна ръка към челото си и остана потресен да открие нещо, което преди не беше там. Беше твърдо и гладко. И беше част от него. Той потрепери.

Барон Калан имаше загрижен вид.

– И така? Вие не сте луд, нали? Сигурен бях в успеха! Вие не сте луд!

– Не съм луд – рече Хоукмун. – Но струва ми се, че съм изплашен.

– Скоро ще привикнете с перлата.

– Значи това имам в главата си? Перла?

– Да. Черната перла. Почакайте. – Калан се извърна и дръпна една завеса от алено кадифе, зад която се намираше плосък овал от млечно-бял кварц, дълъг приблизително два фута. Вътре в овала бавно се оформяше някакво изображение. Хоукмун осъзна, че това което вижда там, е лицето на Калан, втренчило поглед в кварцовия овал, в безкрайността. Изображението на екрана напълно съвпаднаше с онова, което Хоукмун виждаше пред себе си. Той завъртя леко глава и изображението се смени.

Калан мърмореше нещо доволно.

– Значи работи, виждате ли? Това, което възприемате вие, възприема и камъка. Където и да отидете, ние ще бъдем в състояние да следим всичко и всички, с които се срещате.

Хоукмун понечи да отговори, но не можа. Гърлото му се беше свишло, струваше му се, че някой е притиснал гърдите му в желязно менгеме. Той отново докосна топлия камък, толкова близък на допир до истинската плът и толкова различен от нея.

– Какво сте направили с мен? – запита той, ала гласът му оставаше все така безстрастен.

– Просто подсигурихме вашата лоялност – закиска се Калан. – Сега мъничка част от живота на машината е имплантирана във вас. Но пожелаем ли само, можем да прехвърлим цялата жива субстанция на машината в перлата и тогава...

Хоукмун вдигна вдървено ръка и докосна барона по рамото.

– И тогава какво?

– Тя ще изяде мозъка ви, милорд дук на Кьолн. Тя ще изяде мозъка ви.

Барон Мелиадус водеше забързано Дориан Хоукмун из блестящите коридори на двореца. Хоукмун беше препасан с меч, а дрехите и ризницата приличаха донякъде на онези, които носеше при битката за Кьолн. Усещанията му бяха съсредоточени главно върху перлата в черепа му. Коридорите ставаха все по-просторни, докато постепенно заприличаха на покрити отгоре градски улици. Край стените бяха подредени стражи с маски от Ордена на богомолката. Право пред тях се издигаше масивен портал, покрит с мозайка от скъпоценни камъни.

– Тронната зала – промърмори баронът. – Дойде време кралят-император да се срещне с вас.

Порталът бавно се разтвори, разкривайки блясъка на тронната зала. В първия миг Хоукмун беше заслепен от такова невиждано великолепие. Чуваше се сподавена глъчка и тиха музика, която бликаше от съседните галерии и отекваше във високия, конусовиден покрив, под който се вееха ослепително-ярките знамена на петстотинте най-знатни гранбритански фамилии. Покрай стените и входовете на галериите, в гъсти редици бяха подредени безброй гвардейци от Ордена на богомолката, вдигнали огнестрели в знак на приветствие, а доспехите им лъщяха в зелено, черно и златисто. А зад тях, като неспокойно море от най-разнообразни по форма и цветове маски и богати одежди, се тълпяха придворните. Те хвърляха любопитни погледи на влезлите Мелиадус и Хоукмун.

Редицата от войници се простираше напред, докдето им стигаше погледа. Някъде там, в дъното на залата, почти на границата на видимостта, висеше нещо, което в първия момент Хоукмун не можа да разгледа внимателно. Той се намръщи от усилие.

– Тронният глобус – прошепна Мелиадус. – А сега, правете като мен. – Той бавно закрачи напред.

Стените на тронната зала бяха изрисувани в ярко зелено и пурпурно, а знамената бяха във всички цветове на дъгата, също както и тъканиците, украшенията и скъпоценните накити, които носеха придворните. Но Хоукмун бе вперил поглед в глобуса.

Като мънички джуджета – сравнени с размерите на тронната зала – Хоукмун и Мелиадус поеха с отмерена крачка към тронния глобус, докато от съседните галерии свиреха фанфари и тропети.

След известно време Хоукмун вече виждаше по-ясно тронния глобус и остана изумен. Глобусът бе изпълнен с млечнобяла течност, която се полюшваше унесено, почти хипнотизиращо. От време на време течността сякаш излъчваше разноцветно сияние, което ту избледняваше, ту

се се появи отново. В центъра на глобуса, подобно на ембрионален зародиш, плуваше сгърченото тяло на старец, с набръчкана кожа, безпомощно поклащащи се крайници и огромна глава, от която гледаха чифт проникателни, зловни очи.

Следвайки примера на Мелиадус, Хоукмун се поклонил почитателно на съществуването.

– Изправи се! – разнесе се глас. Хоукмун осъзна изненадано, че гласът идва от глобуса. Това беше глас на млад мъж в цветущо здраве – мелодичен, нежен, изпълнен с енергия. Хоукмун се зачуди от чие ли невинно младежко гърло е бил изтръгнат този глас.

– Кралю-император, представям ви Дориан Хоукмун, дук на Кьолн, комуто бе оказана високата чест да изпълни една мисия за нас. Сигурно си спомняте, многопочитаеми сир, че си позволих да споделя с вас един мой план... – Мелиадус се поклонил отново, докато говореше.

– Не бяха ли прекомерни усилията, които положихме, и изобретателността, която похабихме, за да спечелим на наша страна този граф Медни? – разнесе се меденият гласец. – Оставяме на вас, барон Мелиадус, да прецените как да постъпите в този случай.

– Струва ми се, че съм доказал неведнъж с делата си, моите способности да разрешавам подобни проблеми, ваше величество – произнесе Мелиадус и пак се поклонил.

– Предупреден ли е този дук на Кьолн за неминуемото наказание, което ще понесе, ако откаже да ни служи вярно? – продължи гласът с нескрита ирония. – Съобщено ли му беше, че можем да го унищожим в миг, дори от огромно разстояние?

Мелиадус докосна лекичко с ръка Хоукмун.

– Беше му съобщено, свръхмогъщи кралю-император.

– И вие сведохте до знанието му, че тази перла в черепа му вижда всичко, което вижда той и ни го показва в същата онази зала, където се намира машината на Черната перла?

– Да, високоблагородни кралю.

– И вие също така се постаряхте да му обясните, че при първия признак на измяна – при най-малкия намек дори, какъвто ще установим лесно, само като следим очите и лицата на онези, с които разговаря – ние ще възвърнем живота на камъка? Че ще освободим чрез него натрупаната в машината енергия? А казахте ли му, барон Мелиадус, че когато същата тази перла си възвърне пълния живот, тя ще изяде мозъка му, ще погълне ума му и ще го превърне в обезумяло, лишено от разум същество?

– Всичко това му е известно, Велики императоре.

Съществува в тронния глобус се изкикоти.

– Ако се съди по изражението му, бароне, май не е особено изплашен от перспективата да обезумее. Уверен ли сте, че вече не е изпитал пълната мощ на перлата?

В този миг всички погледи се впериха в Дориан Хоукмун и ироничният, надменен гласец продължи да трепти от сбръчканото от старост гърло:

– Милорд дук на Кьолн, вие имахте честта, да сключите стелка с безсмъртния крал-император на Гранбретан. Самият факт, че си позволяваме да влизаме в подобни взаимоотношения с един човек, който по същество се явява наш роб, говори предостатъчно за нашето великодушие. В замяна, вие трябва да ни служите с неизчерпаема лоялност, осъзнавайки, че съдбата ви се преплита със съдбата на нашата велика раса, каквато досега не се е появявала на тази планета. Наше божествено право е да управляваме Земята, опирайки се на ненадминатия ни интелект и несъкрушимото могъщество и скоро ще удари часът, когато ние ще пожелаем да реализираме това право. Всички, които ни помогнат за успеха на това благородно дело ще получат нашата благосклонност. Вървете милорд и се постарайте, за да заслужите подобно благоволение.

Покритата с бръчки глава се извърна и виолетовият език изскочи от устата, за да докосне мъничкия бисер, който се поклащаше близо до стената на тронния глобус. Стените на глобуса потъмняха и скриха от погледите им зародишоподобното тяло на краля-император – последният и безсмъртен потомък на една династия, основана преди повече от три хиляди години.

– И не забравяй силата на Черната перла – произнесе жизнерадостният младежки глас преди глобусът да се превърне в непроницаема за очите, лъскаво-черна сфера.

Аудиенцията беше приключила. Все още склонили глава, Мелиадус и Хоукмун отстъпиха бавно назад, после се обърнаха и напуснаха тронната зала. Ала тази аудиенция не беше протекла така, както бяха очаквали баронът и неговия господар. Вътре, в странния ум на Хоукмун, някъде в най-потайните му дълбини, се беше надигнало слабо раздражение и това раздражение не беше предизвикано от Черната перла, имплантирана в мозъка му, а от един далеч по-нематериален източник.

Може би това раздражение бе първият признак, за възвръщащата се човечност на Хоукмун. Може би то бележеше появата на една нова и коренно различна черта. Може би това бе влиянието на Руническия

жезъл.

Четвърта глава

Пътуване до Медния замък

Дориан Хоукмун бе отведен в апартамента, който обитаваше след като го извадиха от катакомбите и там трябваше да чака два дни, докато най-сетне се появи барон Мелиадус, който донесе със себе си униформа от черна кожа, заедно с ботушите и ръкавиците, тежка черна пелерина с качулка, масивен двуостър меч с посребрена дръжка и черна маскашлем, изваяна под формата на озъбена вълча пасть. Дрехите и екипировката очевидно бяха изработени по подобие на тези, които носеше самият барон.

– Подготвили сме за вас подходяща история, която ще разкажете, когато се появите в Медния замък. Бил сте в плен при мен, но с помощта на неверен роб сте успели да ме упоите и да се представите за барон Мелиадус пред подчинените ми. Облечен в моите одежди сте пресякъл Гранбретан и всички провинции под неин контрол още преди Мелиадус да се възстанови от упойващото вещество. Простичките разкази винаги звучат най-правдиво, а този специално ще послужи не само да обясни как сте избягал от Гранбретан, но също и да ви издигне в очите на онези, които ме мразят.

– Разбирам – кимна Хоукмун, докато навличаше тежкия кожен мундир. – Но как ще обясня присъствието на Черната перла?

– Бил сте подложен на някакъв експеримент лично от мен, но сте избягал преди да получите сериозни увреждания. Старайте се да говорите искрено, Хоукмун, защото от това зависи животът ви. Ние ще следим внимателно реакциите на граф Медни – и най-вече на онзи жалък стихоплетец на име Боуджентъл. Макар че не ще имаме възможност да ви чуваме, не забравяйте че можем чудесно да четем по устните. При най-малкия признак на измама камъкът ще получи своя живот.

– Разбирам – повтори все така безчувствено Хоукмун.

Мелиадус го огледа намръщено.

– Няма съмнение, че ще им направи впечатление вашето странно поведение. Ако имате късмет, ще ви повярват, че се дължи на терзанията, които сте изпитали. Може дори това да събуди жалостта им.

Хоукмун кимна замислено.

Мелиадус го погледна втренчено.

– Все още нещо не ми дава мира, Хоукмун. Не съм напълно сигурен, дали не използвате някаква магия, или пък хитроумно изобретение, с чиято помощ да ни заблуждавате, но затова пък вече не се съмнявам в едно – във вашата лоялност. Благодарение на Черната перла. – Той се усмихна. – А сега, орнитоцерът вече ви очаква, за да ви откара в Дувър, на брега на морето. Подгответе се, милорд дук, да служите вярно на Гранбритан. Ако успеете, скоро отново ще бъдете господар на вашите земи.

Орнитоцерът бе кацнал на една зелена морава в близост до входа за градските катакомби. Машината се отличаваше с рядко срещана красота, оформена бе като огромен грифон, сглобен от медни, сребърни и стоманени плоскости и приклепал на своите могъщи, подобни на тигрови лапи, докато дългите близо четиридесет фута крила бяха прибрани назад. В миниатюрната кабина зад главата на митичното същество се бе настанил пилотът, издокаран с птичата маска на Ордена на гарвана, в който членуваха всички пилоти, а облечените му в ръкавици ръце бяха положени на пулта с копчета от скъпоценни камъни.

Хоукмун, издокаран в дрехите, които му бе донесъл барон Мелиадус, се покатери уморено в кабината, настани се зад пилота и известно време се въртя, докато намери място, където да прибере своя дълъг меч. Накрая се отпусна назад, облегна се на дръжката и даде знак на пилота, че могат да потеглят. Огромните крила се разтвориха с металически звън и зашибаха равномерно въздуха със странен, вибриращ екот. Корпусът на орнитоцера потрепери и за миг машината се наклони на една страна, преди пилотът да я изправи, проклинайки звучно. Хоукмун беше чувал не един разказ за опасностите, на които са подложени тези крехки и нестабилни летателни машини и дори по време на атаката на Кьолн бе забелязал как някои от тях внезапно прибираха крилата си и политаха право към земята, очевидно изгубили контрол. Ала въпреки тези дребни неудачи, орнитоцерите представляваха едно от най-важните военни преимущества на Тъмната империя в покоряването на Европа, защото нито един от останалите народи не притежаваше подобни апарати.

Грифонът продължи да се издига право нагоре, като се тресеше неравномерно. Крилата пореха въздуха в странна пародия на птичи полет и не след дълго дори най-високите кули на Лондра останаха под краката им, а те описаха кръг и поеха на югоизток. Хоукмун дишаше тежко, несвикнал с подобна гледка.

Не измина много време и летящото чудовище проби плътният слой от облаци и слънчевите лъчи затрепяха по металните му люспи. През

скъпоценните камъни, които прикриваха очите на маската, която си бе поставил Хоукмун, слънчевата светлина се разпръскваше в милиони разноцветни проблясъци. Той затвори очи.

Мина доста време преди орнитоптерът отново да поеме надолу. Хоукмун отвори очи и откри, че отново бяха навлезли в облаците, а когато се спуснаха под тях, забелязаха сиво-черни полета и оръдейните кули на градската крепостна стена, зад която бушуваше черното, неспокойно море. Малко несръчно се носеше металната машина към просторната скална площадка, издигаща се в самия център на града.

Орнитоптерът се приземи с оглушителен шум, докато крилата му удряха трескаво въздуха и замря само на няколко стъпки от отвесния склон на изкуственото плато.

Пилотът даде знак на Хоукмун, че може да слиза. Дориан се спусна по стълбата с разтреперани крака и пилотът го последва, след като заключи предвидливо кабината. Наблизо се виждаха още няколко орнитоптера. Докато крачеха по скалното плато, един от тях запляска във въздуха и Хоукмун почувства полъх на лицето си, когато машината премина съвсем наблизо.

– Дувър – обяви пилотът с гарвановата маска. – Градът обслужва предимно летището и въздушния флот, макар в пристанището понякога да се отбиват и военни кораби.

Повървяха още малко и стигнаха до метален капак на земята. Пилотът приклепна до капака и почука с тежкия си ботуш, следвайки определена последователност. Капакът се спусна надолу и зад него се показа каменна стълба, по която двамата продължиха. Стълбището беше мрачно, по стените се виждаха барелефи, някои от които метални, ако се съдеше по блясъка им.

Най-сетне излязоха през една охранявана врата на павираната улица, която се виеше между масивните, обсипани с бойници сгради, с които бе изпълнен града. По улиците се тълпяха войници от всички краища на Гранбретан. Екипажи от пилоти с гарванови маски мереха плещи с военни моряци, с техните рибоподобни, или змиевидни маски, докато сред войниците от кавалерията и пехотата се виждаха както изображения на вълци и свине, така и маски с облика на богомолката, бика, кучето, козела и много други. Мечове потракваха в бронираните нозе, блестяха ръкохватките на огнестрели и отвсякъде се носеше тежкия звън на оръжие.

Отпърво Хоукмун се изненада на лекотата, с която си пробиваше път през тази своеобразно нагиздена навалица, ала не след дълго си

спомни, че в дрехите, с които е облечен, прилича на барон Мелиадус.

При външната порта на града го очакваше оседлан кон, а джобовете на седлото бяха натъпкани с провизии. Хоукмун вече бе информиран за коня, а също и за пътя, по който трябваше да поеме. Той яхна животното и се отправи към морето.

Скоро след това облаците се разпръснаха и през тях проникна слънчева светлина и тогава Дориан Хоукмун за първи път съгледа Сребърния мост, който се простираше над тридесет мили от морската шир. Мостът блестеше ярко на светлината, великолепно изделие на човешките ръце, на пръв поглед толкова крехко, че сякаш не би издържало и най-лекия бриз, ала в действителност достатъчно яко за премине по него цялата армия на Гранбретан. Той се извиваше над морето и изчезваше зад хоризонта. Платформата за движение бе широка близо четвърт мила, заградена от двете страни с мрежи от сребърни въжета, които бяха изпънати на високите пилони на мостовите сводове, оформени в най-различни военни мотиви.

В двете посоки по мостовата платформа имаше гъсто движение. Хоукмун успя да различи многобройни карети на знатни велможи, с такива странни конструкции, та беше истинско чудо, че могат да функционират; кавалерийски ескадрони, където ездачите и конете си съперничеха по блясъка на своите брони, пехотни батальони, маршируващи в редици по четирима с невероятен синхрон; търговски кервани и огромни товарни чудовища, натоварени с какви ли не стоки – кожи, коприна, бутове месо, плодове, зеленчуци, сандъци със съкровища, свещи, легла или екзотично оформени кресла – повечето от тези неща, както си даваше сметка Хоукмун, бяха заграбени от окупирани държави – като Кьолн – от същите тези армии, които продължаваха да крачат бодро по моста.

Срещаха се и военни машини – странни изобретения от желязо и мед, с грозни клюнове, предназначени за тараниране, високи подвижни кули за обсада, катапулти с дълги рамене за изстрелване на огромни огнени топки, или камъни. А край тях, с маски от смола и пера, вървяха инженерите на Тъмната империя, които се отличаваха със своите ниски, набити тела и мускулести, едри ръце. Ала всички тези хора и техните създания изглеждаха като джуджета, сравнени с величието на Сребърния мост, който, подобно на орнитоптерите, пърхащи наоколо в небето, бе допринесъл значително за победния ход на Гранбретан.

Пазачите при портала на моста бяха предупредени да пропуснат Хоукмун и вратите се отвориха още щом наближи. Хоукмун подкара коня върху вибриращата платформа на моста, а копитата затракаха по

металната му повърхност. Погледнат от тук, друмът, който му предстоеше да мине, не изглеждаше чак толкова дълъг. Платформата под краката му бе неравна, издълбана от ударите на безбройните копита. На места се виждаха купчини от конски фекалии, парцалаци, слама и други, запокитени от минаващите ненужни предмети. Сигурно беше невъзможно да се поддържа в идеален ред и чистота подобно грандиозно съоръжение, но въпреки това, замърсената платформа сякаш символизираше някаква частица от духа на тази странна гранбританска цивилизация.

Хоукмун пресече морето по сребърния мост и след известно време достигна европейския материк, а от там се насочи към Кристалния град, покoren съвсем наскоро от Тъмната империя; Кристалния град Пари, където възнамеряваше да си отдъхне за около ден, преди да продължи своя път на юг.

Но колкото и бързо да препускаше, до Кристалния град имаше повече от един ден път. Ето защо реши да не пренощува в Карле, градът, който се намирал в непосредствена близост до моста, а да намери някое китно селце.

Малко преди залез слънце той влезе в едно село, чийто градини все още носеха пресни белези от преминалата от тук война. И наистина, някои от къщите бяха разрушени до основи. Странен покой цареше в това селце, твърде малко светлинки проблясваха зад прозорците, а вратите на странноприемницата, пред която спря, бяха здраво залостени и очевидно вътре нямаше никакви посетители. Той слезе от коня в двора на странноприемницата и заблъска по вратата с юмрук. Почака няколко минути и най-сетне отвътре дръпнаха резето и на вратата го посрещна едно момче. Когато видя вълчатата маска, на лицето му се изписа страх. Момчето отвори неохотно вратата и пусна Хоукмун да влезе. Едва прекрачил прага, Хоукмун вдигна омразната маска и се усмихна окуражително на момчето, ала усмивката му излезе някак изкуствена, защото отдавна бе забравил за тази си способност. Момчето изглежда възприе тази промяна в изражението за израз на недоволство, защото отстъпи бързо назад, свело покорно глава, сякаш очакваше всеки миг да получи удар.

– Не ти мисля злото – проговори малко вдървено Хоукмун. – Искам само да се погрижиш за коня ми, а на мен да осигуриш храна и топла постеля. Тръгвам призори.

– Господаря, храната ни е доста скромна – промърмори малко поуспокоено момчето. Всъщност, в тези размирни времена народите на Европа бяха привикнали често да сменят своите господари, та окупацията на Гранбритан не беше нещо непознато. Злобата и яростта на хората от

Гранбретан, ето кое обаче беше новото именно от това се боеше и мразеше момчето, очаквайки да получи сурово правосъдие от един толкова знатен гост от Гранбретан.

– Ще приема каквото имаш. Ако желаеш, можеш да запазиш най-добрата си храна и вино. Това, което искам, е да се наспя и да задоволя глада си.

– Сир, взеха най-хубавата храна, която имахме. Ако не...

Хоукмун му даде знак с ръка да замълчи.

– Това не ме интересува, момче. Послушай какво ти казвам и така ще ме обслужиш най-добре.

Той огледа стаята и едва сега забеляза, че в тъмните ъгли седяха още няколко мъже и надигаха тежки глинени чаши, като избягваха да срещат погледа му. Хоукмун се отправи към средата на стаята, и се настани на една малка маса, като преди това съблече пелерината си и изтупа праха от ботушите и дрехите си. Вълчата маска захвърли на пода да пейката – доста необичаен жест за един благородник от Тъмната империя. Той забеляза изненаданите погледи на мъжете и когато не след дълго до ушите му стигна развълнувания им шепот, даде си сметка, че са зърнали Черната перла. Момчето се върна са чаша светла бира и ситно нарязани късове печено свинско и след като го опита, Хоукмун си каза, че наистина най-вкусната храна на света е най-простата. Той изяде месото, допи бирата и поиска да го отведат в отреденото му помещение. Още щом влезе в бедно обзаведената стая, Хоукмун се съблече, изкъпа се, пъкна се сред грубите чаршафи и заспа.

Ала през нощта го обезпокоиха, макар да не разбра отначало какво го е събудило. Нещо го накара да стане и да доближи прозореца. В следата на двора, огрян от лунна светлина стоеше конник с пълна бойна униформа, спуснал забралото на шлема си. Стори му се, че различава отблясъка на мрамор и злато. А после странният рицар подкара коня си и изчезна от погледа му.

Хоукмун се върна в леглото, но дълбоко в себе си чувстваше, че тази среща има някакво особено важно значение. Този път заспа дълбоко, ала на сутринта, когато си спомни странното видение, не знаеше дали е сънувал, или пък не. Ако това беше сън, щеше да е първият, откакто го бяха заловили. Той се намръщи докато се обличаше, неспособен да реши загадката, след това вдигна рамене, слезе в странноприемницата и поиска да му поднесат закуска.

Едва привечер Хоукмун достигна Кристалния град. Къщите, изсечени от чист планински кварц, трептяха като живи, озарени в безброй

багри и навсякъде се виждаха стъклени украшения, с които знатните граждани на Пари кичеха не само къщите, но и впряговете си. Толкова красив бе този град, че дори военачалниците на Тъмната империя го бяха оставили непокътнат и бяха предпочели да го завземат чрез измяна, загубвайки няколко месеца, вместо с пряка атака.

Ала в самия град, белезите на окупацията се срещаха на всяка крачка, като се започнеше от страха, изписан на лицата на обикновените хора, та се стигнеше до войниците, с маски на чудовища, кръстосващи надменно улиците и знамената, които се вееха над къщите на париските велможи. Защото тези знамена принадлежах на Джарак Нанкенсеен, Военачалник на Ордена на мухата, Адац Промп, Гранд констебъл при Ордена на хрътката, Мигел Холст, Архидук на Лондра и дори Асровак Микосеваар – ренегат от Московия, наемен Военачалник на Легиона на лешоядите, човек перверзен и невъздържан, чийто легион бе служил вярно на Гранбретан още в онези далечни времена, когато Тъмната империя пазеше в тайна намеренията си да завладее Европа. Умопобъркан до степен да се равнява на своите нездравомислещи господари от Гранбретан, Асровак Микосеваар винаги бе в първите редици на гранбретанската армия, когато предстоеше да бъде пресечена поредната вражеска граница. Всички познаваха добре знамето му, с изписания отгоре лозунг „Смърт вместо живот“, който събуждаше страх в душите на всички, дръзнали да му се противопоставят на бойното поле. Хоукмун реши, че Асровак Микосеваар най-вероятно е отседнал някъде в града, защото той рядко се отдалечаваше от фронтовата линия. Трупове привличаха Микосеваар както розите пчели.

Не забеляза нито едно дете по улиците на Кристалния град. Малкото, останали невредими от набезите на гранбретанците, най-вероятно бяха попаднали в плен и задържани като заложници, за да се подсигури гостоприемството на местните жители.

Залязващото слънце сякаш къпеше в кръв прозрачните сгради и Хоукмун, прекалено изморен за да продължи пътя си, бе принуден да потърси страноприемницата, за която му бе разказал Мелиадус, където прекара една спокойна нощ, преди отново да възобнови пътуването си към Медния замък. Все още не беше преполовил пътя си дотам.

Силите на гранбретанската империя бяха спрени в своя победен ход някъде отвъд градските стени на Лион, ала пътят до града беше съвсем безлюден и очертан от дървени кръстове и бесилки, на които се поклащаха телата на мъже, жени, момчета и момичета и дори, като поредния израз на безумие, на домашни животни, като кучета, котки и

питомни зайци. Цели семейства гниеха заедно на места, приковани за страшните кръстове – от мъничкия младенец до най-възрастната прислужничка.

Погнусен от миризмата на разложено, Хоукмун пришпори коня си по Лионския път, като се мъчеше да заглуши надигналото се в гърлото му гадене. Житните поля наоколо бяха почернели от пламъците, обхваляли градове и села, а въздухът беше тежък и мътен. Малцината оцелели се бяха превърнали в просяци, по-младите жени войниците бяха задръжали за себе си, докато от мъжете помилваха само онези, които се заклеваха във вярност към империята и влизаха в редовете на армията на краля-император.

Също както съвсем наскоро в него се бе надигнало странно любопитство, сега сърцето на Хоукмун се пристягаше от необяснима болка, ала той почти не ѝ обръщаше внимание. Никой не дръзваше да го спре, нито да го разпитва за пътя му, защото онези, които се биеха под флага на Ордена на вълка, се намираха далеч на север и така нямаше опасност да го заговорят с потайния език на този орден.

Отвъд Лион, Хоукмун навлезе в полетата, тъй като пътищата бяха охранявани от патрули на Гранбретан. Вълчата маска прибра в един от многобройните джобове на седлото и после препусна в свободната територия, където въздухът бе все още чист и ухаеше приятно, ала ужасът се бе превърнал в чест гост, но този ужас бе от бъдещето, а не от настоящето.

В малкото градче Валенсия, където малобройна армия се готвеше да посрещне атаката на Тъмната империя – обсъждайки безнадеждни стратегии и строейки демодирани военни машини – Хоукмун за първи път разказа историята си.

– Аз съм Дориан Хоукмун фон Кьолен – заяви той на капитана на заобиколилите го войници.

Капитанът, приседнал на пейката пред местната странноприемница, го огледа от главата до петите.

– Дукът на Кьолен отдавна вече не е между живите – той падна в плен на Тъмната империя. Мисля, че ти си шпионин.

Вместо да възразява, Хоукмун му разказа подготвената от Мелиадус легенда. Като говореше с безстрастен глас, той описа залавянето си и начинът, по който бе избягал и странният му тон убеди капитана далеч повече, отколкото съдържанието на разказа. В този миг един мечоносец, облечен в скъсана ризница, разблъска тълпата, крещейки името на Хоукмун. Дориан се извърна и разпозна герба върху мундира на

мъжа – беше от неговата собствена кьолнска армия. Старият войн се оказа един от малкото оцелели след страшната касапница. Той се обърна към капитана и насъбралата се тълпа и разказа за храбростта и изобретателността на младия дук. Ето че само за няколко минути Дориан Хоукмун бе провъзгласен за героя на Валенсия.

Същата нощ, докато празнуваха неговото пристигане, Хоукмун каза на капитана, че е поел към Камарг, надявайки се да привлече граф Медни на страната на онези сили, които все още се противопоставят на Гранбретан. В отговор капитанът поклати глава.

– Граф Медни няма да заеме ничия страна – заяви той. – Но ако въобще изслуша някого, това несъмнено ще бъдете вие и никой друг. Надявам се да успеете, милорд дук.

На следващото утро Хоукмун напусна Валенсия и препусна по пътя на юг, докато срещу него вървяха мъже с мрачни лица, поели на север, за да се присъединят към противниците на Тъмната империя.

Колкото по-близо до целта беше Хоукмун, толкова по-силно духаше насрещният вятър. Най-сетне пред очите му се ширнаха блатистите земи на Камарг – тресавищата, лагуните и превитите от мистрала храсталаци на тази красива, но самотна земя. Когато наближи първата кула, на терасата ѝ блесна светлината на хелиограф и той разбра, че пристигането му ще бъде известно на граф Медни преди още да се появи лично.

Хоукмун забави ход, докато се спускаше по тесния път между блатата, а наоколо храстите се полюшваха и се чуваше кръсъкът на блатни птици.

Малко преди да се стъмни, пред погледа му изникна Медния замък, чийто островърхи кули се очертаваха като сивкаво-черен силует на фона на вечерното небе.

Пета глава Пробуждането на Хоукмун

Граф Медни подаде на Дориан Хоукмун чаша вино и промърмори замислено:

– Моля продължавайте, милорд дук.

Всъщност, Хоукмун разказваше историята си за втори път. В гостната на Медния замък бяха седнали Изелда, по-красива от всякога, Боуджентъл, потънал в мисли и фон Вилач, който сучеше мустаци, загледан в огъня.

Хоукмун завърши разказа си.

– И така, реших да дойда в Камарг, за да потърся помощта ви, граф Медни, защото знаех, че само в тази земя ще срещна сигурна защита, срещу заплахата на Тъмната империя.

– Вие, разбира се, сте добре дошъл – произнесе граф Медни, като същевременно присви очи. – Ако наистина търсите само убежище.

– Само това.

– А не сте ли дошли за да ни молите да се включим във войната срещу Гранбретан? – попита слабо обнадяден Боуджентъл.

– Достатъчно изстрадах и аз самият – за толкова кратко време – та не бих желал и други да бъдат постигнати от участта, от която едва се отървах – отвърна Хоукмун.

Изелда имаше разочарован вид. Нямахше съмнение, че всички присъстващи в стаята, ако се изключеше самият граф Медни, желяеха война с Гранбретан. И сигурно по различни причини – Изелда, за да отмъсти на Мелиадус, Боуджентъл, защото вярваше, че на злото трябва да се противопоставят, а фон Вилач, само защото му се щеше да поразвърти меча.

– Добре – кимна граф Медни. – Защото ми омръзна вече да споря по този въпрос. Така... струва ми се, че сте доста изморен, милорд дук. Да си призная, отдавна не бях виждал толкова изтощен човек. Май доста ви задържахме тук. Аз лично ще ви отведа в покоите ви.

Хоукмун не почувства радост от успешната измама. Беше разказал всичките тези лъжи, само защото се бе съгласил с предложението на Мелиадус. А когато дойде времето да отвлече Изелда, знаеше, че ще изпълни задачата със същото ледено спокойствие.

Граф Медни го разведе из отредените му покои, състоящи се от спалня, баня и малък кабинет.

– Надявам се, да задоволява изтънчения ви вкус, милорд дук? – попита той.

– Напълно – съгласи се Хоукмун.

Граф Медни спря на вратата.

– Тази перла, – каза той – която е на челото ви. Одеве май споделихте, че била от някакъв неуспешен експеримент на Мелиадус?

– Точно така, графе.

– Аха... – граф Медни погледна към пода, после отново вдигна глава. – Ако ви притеснява, бих могъл да поразпитам за някоя магия, с която да я премахнем...

– Не ме притеснява – отвърна Хоукмун.

– Аха – рече отново графа и напусна стаята.

В тази нощ, Хоукмун се събуди също така внезапно, както в страшноприемницата преди няколко нощи и в първия миг му се стори, че вижда някаква фигура, изправена наред спалнята – рицар в броня от мрамор и злато. Натезжалите му за сън клепачи се спуснаха уморено и когато отново намери сили да ги вдигне, фигурата беше изчезнала.

А в гърдите на Хоукмун се зараждаше конфликт – може би това бе конфликт между човечността и безчовечността, може би беше конфликт между съзнанието и безсъзнанието, ако разбира се, подобен конфликт беше възможен.

Каквато и да беше истинската природа на този конфликт, нямаше никакво съмнение, че характерът на Хоукмун се променя за втори път. Това не беше характерът, който бе притежавал на бойното поле край Кьолн, нито пък странното, апатично настроение, което го бе завладяло след битката, а един съвършено нов характер, сякаш Хоукмун се раждаше отново, а душата му бе отлята по друг, напълно различен калъп.

Ала предвестниците на това раждане бяха все още слаби и недоловими, нужен бе катализатор, както и подходяща среда, в която да се извърши раждането.

Междувременно, на сутринта Хоукмун се пробуди с мисълта как да ускори отвличането на Изелда, та час по-скоро да се завърне в Гранбредан, където щяха да го освободят от бремето на Черната перла и да го изпратят в земята на неговата младост.

Когато излизаше от покоите си, пръв го срещна Боуджентъл.

Поетът-философ положи ръка на рамото му.

– Ах, милорд дук, надявах се да ми разкажете впечатленията си от Лондра. Никога не съм бил в този град, макар на младини да съм пътувал доста.

Хоукмун погледна към Боуджентъл и си помисли, че същата картина, която виждаше сега, получаваша и велможите на Гранбредан, с помощта на Черната перла. На лицето на Боуджентъл не се четеше нищо друго, освен искрено любопитство и Хоукмун реши, че този човек не таи към него никакви подозрения.

– Това е неимоверен по размери, мрачен и извисяващ се към небесата град – поде той. – Отличава се с изтънчена архитектура, да не говорим за украсата, която заслепява окото и го радва с многообразието си.

– А духът? Какъв е духът на Лондра? Какви бяха впечатленията ви в тази насока?

– Могъщество – рече Хоукмун. – Самоувереност...

– И безумие?

– Не е моя работа да определям кое е безумие и кое не, сър Боуджентъл. Може би ме намирате за странен? За човек с чудати маниери? Реакциите ми не са като на околните?

Изненадан от неочаквания поврат в разговора, Боуджентъл погледна внимателно Хоукмун.

– Ами... да, но защо питате?

– Защото намирам въпроса ви за безсмислен. Казвам ви го, без да ви обиждам... няха ни най-малко подобно намерение – Хоукмун потърка брадичката си. – Поне аз го намирам за безсмислен.

Двамата заслизаха по стълбите към просторната гостна, където беше поднесена закуската и фон Вилач вече прехвърляше една огромна пържола от подноса в чинията си.

– Безсмислен значи – повтори замислено Боуджентъл. – Вие се питате какво е безумие – аз пък, какво е това смисъл.

– Това не зная – отвърна Хоукмун. – Зная само това, което зная.

– Изглежда изпитанията, на които ви е подложила съдбата, са ви накарали да се отдръпнете вътре в себе си – забравяйки предишните понятия за дълг и съвест – произнесе с нескрита симпатия Боуджентъл. – Мисля, че и друг път съм се сблъсквал с подобни обстоятелства. Докато се ровиш из старите книги, можеш да научиш немалоко за хората, които са страдали и са губили разсъдък или способност да чувстват. Но с добра храна и приятна компания и тази болка накрая се лекува. Все пак, добре стана, че дойдохте тъкмо в Медния замък. Може би някакъв вътрешен глас ви е насочил към нас.

Хоукмун го слушаше без особен интерес, загледан в Изелда. Девојката се спусна по насрещната стълба и се усмихна на него и Боуджентъл, докато пресичаше гостната.

– Добре ли спяхте, милорд дук? – попита го тя.

Но Боуджентъл го изпревари с отговора.

– Той е изстрадал много повече, отколкото предполагаме. Предполагам, че на нашия гост ще са му необходими поне седмица, или дори две, за да се възстанови напълно.

– Милорд, не бихте ли желали да ми правите компания тази сутрин? – предложи грациозно Изелда. – Бих искала да ви покажа нашата градина. Красива е дори през зимата.

– Да – кимна Хоукмун. – Наистина искам да я видя.

Боуджентъл се усмихна, разбрал че нежното сърце на девојката страда искрено заради мъките, които е трябвало да изтърпи Хоукмун.

Никой, помисли си философът, не би могъл по-добре от Изелда да помогне за възстановяване наранения дух на дука.

Разхождаха се по една от терасите на градината на замъка. Наоколо имаше кипариси, цъфтящи през зимата цветя и най-различни зеленчуци. Небето беше ясно и синьо, слънцето грееше ярко и двамата не усещаха студения вятър, увити в дебелите меки кожуси. Любуваха се на сгушеното в долината градче и на покоя, който се излъчваше от него. Хоукмун стискаше лекичко ръката на Изелда, заслушан в чуруликация й глас, а девойката не спираше, очевидно изгубила надежда да чуе дори една дума от мъжа с мрачно лице, изправил се до нея. Отпърво Черната перла в челото му малко я плашеше, но после реши, че почти не се отличава от диамантената диадема, с която понякога отмяташе косата от челото си.

Нейното нежно, моминско сърце преливаше от обич и топлина. Именно тази обич пръв бе съумял да разпали барон Мелиадус, защото чувствата винаги търсят изблик навън. И ето че сега бе готова да я предложи на този странен, на пръв оглед непохватен герой на Кьолн, надявайки се с това да излекува страшните рани в душата му.

Не след дълго откри, че на лицето му се изписваше някакво изражение само в онези случаи, когато тя споменаваше неговата родина.

– Разкажете ми за Кьолн – предложи Изелда. – Не такъв, какъвто е сега, а какъвто го помните – и какъвто може един ден да стане отново.

Думите й напомниха на Хоукмун за обещанието, което бе дал Мелиадус да му върне заграбената земя. Той откъсна поглед от момичето, скръсти ръце на гърдите и вдигна очи към небето, по което се надпреварваха гонени от вятъра облаци.

– Кьолн... – повтори тихо девойката. – Прилича ли на Камарг?

– Не... – Той насочи погледа си към покривите под тях. – Не... защото Камарг е дива земя и е била такава още от началото на времето. А в Кьолн навсякъде се виждат белези от присъствието на човека – в разораните ниви, правите канали, павираните друмища, уютните, подредени селца и чифлици. Сякаш я виждам и сега – малка провинциална страна, с охранени овце и наддали на тегло крави, със сламени купи и тучни зелени поляни из които се крият зайци и полски мишки. С грубо сковани огради и прохладни горички и виещ се над всеки комин дим. Хората там са скромни и добросърдечни и мили като малки деца. Зидовете на къщите са потъмнели от старост, а сградите са скромни също като хората, които живеят в тях. Нито едно тъмно петънце нямаше в Кьолн преди да дойде Гранбретан, като потоп от метал и огън, който ни заля от другия

бряг на Рейн. Така че, Гранбретан също остави белези от присъствието на човека... но това бяха следи от меч и огън...

Той въздъхна и заговори още по-развълнувано.

– И тези следи от меч и огън изтриха белезите от плуга и браната... – той се извърна и я погледна. – От оградите сковаха бесилки и кръстове, в каналите заплуваха трупове на крави и овце и отровиха земята, камъните от зидовете на къщите се превърнаха в амуниции за катапултите, а хората можеха да избират – или да умрат, или да станат войници.

Тя положи нежната си длан на кожата му ръкав.

– Говорите така, сякаш става дума за много далечен спомен.

Лицето му отново придоби безстрастен израз и пламъчетата в очите му угаснаха.

– Така е, така е – сякаш си припомням отдавна забравен сън. Който вече не значи нищо за мен.

Но Изелда го погледна замислено, докато го водеше из градината и си рече, че най-сетне е открила начин да проникне в душата му и да му помогне.

От своя страна Хоукмун си припомни какво щеше да изгуби, ако не изпълни обещанието да отведе девойката при Тъмните господари и се зарадва на вниманието ѝ по съвсем други причини, от тези, които тя предполагаше.

Граф Медни ги срещна в двора на замъка. Тъкмо оглеждаше един стар боен кон и разговаряше с коняря.

– Дайте му да пасе – нареди той. – Службата му свърши. – Той се обърна към дъщеря си и Хоукмун. – Сър Боуджентъл ми каза, че сте изтощен, отколкото си мислехме – рече той на Хоукмун. – Но искам да ви уверя, че сте добре дошъл в Медния замък и можете да останете, колкото пожелаете. Надявам се, че Изелда не ви е изтощила с приказките си.

– Не. От тях си почивам...

– Чудесно! Тази вечер ще се позабавляваме. Помолих Боуджентъл да ни прочете част от най-новата си творба. Той обеща, че ще подготви нещо леко и приятно. Надявам се да ви хареса.

Хоукмун забеляза, че докато произнасяше тези думи, графът се вгледа внимателно в лицето му, ала гласът му звучеше съвсем добросърдечно. Дали не беше прозрял истинската задача, с която Хоукмун бе дошъл тук? Графът бе известен като човек мъдър и проникателен. АЛА след като бе успял да заблуди барон Калан, защо да не се справи и с Медния граф? Хоукмун реши, че няма от какво да се бои и последва

Изелда, която го поведе из замъка.

В същата нощ в замъка имаше гуляй и графът бе наредил да подредят за празнична трапеза най-голямата маса в гостната. Около масата се бяха настанили неколцина знатни велможи на Камарг и три-четири прочути биковъди, между които и повъзстановилият се Махтан Справедливи, чийто живот Медния граф бе спасил собственоръчно само преди година. Имаше риба и печени пуйки, червено и бяло месо, най-разнообразни зеленчуци, различни сортове вина, бира, а купите бяха препълнени с вкусни сосове и подправки. Дориан Хоукмун бе настанен отдясно на Медния граф, а отляво седеше Махтан Справедливи, който бе герой на изминалия сезон. Справедливи боготвореше графа и се отнасяше към него с дълбока почит, която последния намираше дори за малко притеснителна. До Хоукмун седеше Изелда, а срещу нея – Боуджентъл. В другия край на масата бе настанен Жанжак Екаре, най-известният биковъд, облечен в дебели скъпи кожи, с гъста черна брада на лицето, а могъщият му смях кълтеше в стените на замъка. В съседство на Жанжак бе фон Вилач и двамата мъже изглежда се спогаждаха чудесно.

Когато тържествената вечеря приключи, слугите поднесоха сладкиши и пасти, както и сочно камаргско сирене, а пред всеки гост бе поставена кана с ароматно вино, малка бъчонка с бира и по няколко масивни бокала. Само пред Изелда поставиха стъклена бутилка и малка чаша, макар че досега тя бе пила наравно с мъжете и по всичко изглежда, изборът в случая бе неин.

Умът на Хоукмун се бе замъглил от изпитото вино и лицето му изглеждаше одухотворено. Той дори си позволи една-две усмивки и макар да не отвърщаше с шегички на закачките на околните, той поне не ги отблъскваше с доскорошния си мрачен изглед.

Граф Медни избра този миг за да съсредоточи вниманието към Боуджентъл.

– Боуджентъл! Нали ни обеща балада?

Боуджентъл се надигна усмихнат, с поруменяло лице, също като на останалите гости.

– Нарекох баладата си „Император Глаукома“ и се надявам, че ще ви хареса – обяви той и започна да рецитира отмерено:

Император Глаукома
подмина стражата
под далечната арка
и излезе на пазара

сред странни украшения –
останки от последната война,
а също рицари-темплиери
и отоманци
бежанци от Алказар
и могъщи ханове
проснати под сенките
на гигантските палми
просеха милостиня.
Но Император Глаукома
подмина просящите
със сурово лице,
докато медни тръби и оркестри
свиреха
в чест на
императорския парад.

Граф Медни следеше внимателно изражението на Боуджентъл, а на устните му играеше лека усмивка. А междуременно поетът продължаваше да произнася вдъхновено сложните рими. Хоукмун огледа присъстващите и забеляза, че някои се усмихват, докато други имаха объркан вид, но всички до един бяха под въздействие на изпитото вино. Самият Хоукмун нито се усмихваше, нито се мръщеше. Изелда се наведе към него и му прошепна нещо, но той не я чу.

Регатата
в залива
избухна в канонада,
когато Императорът
показа
знамението
на посланика от Ватикана,

– За какво става дума? – изсумтя високо фон Вилач.

– За древни събития – обясни Жанжак Екаре – преди Трагичното хилядолетие.

– Май ще е по-добре, ако ни изпеят някоя бойна песен.

Жанжак постави пръст на устата, давайки знак на стария войн да пази тишина, докато Боуджентъл продължаваше.

който направи
дарения от алабастьр
саби-дамаскини
и парижки хоросан
от моголата
на Зороастър
където куче грозде и
маслини диви
цъфтят.

Хоукмун почти не различаваше отделните думи, но странният ритъм на римите изглежда оказваше чуден ефект върху него. Отначало си помисли, че е от виното, но после си даде сметка, че в някои определени моменти от рецитирането умът му сякаш се разтърсва и в гърдите му се надигат забравени чувства. той се полюшна в креслото.

Боуджентъл втренич поглед в очите му и продължи с поемата, като махаше превъзбудено с ръце.

Поетът-лауреат
с лавров венец
и оранжев брокат
обшит с топази
и опали
и блестящ нефрит,
ухаещ на помада,
миришещ на смирна,
и лавандула,
сред съкровища
от Самарканд и Тракия,
се просна
на пазара,

– Добре ли се чувствате, милорд? – попита Изелда загрижено, като отново се наведе към Хоукмун.

Дориан кимна с глава.

– Добре съм, благодаря ви.

Ала вече бе започнал да се пита, дали с нещо не бе разгневил господарите на Гранбретан и те не бяха възвърнали живота на Черната перла. Виеше му се свят.

безжизнен,
и докато хорът
редеше песнопения,
възпявайки величието му,
Императорът,
великолепен,
с пантофки позлатени
с подметки от слонова кост,
крачеше напред,
а гълпата аплодираше
този смъртен бог.

Хоукмун вече различаваше само лицето на Боуджентъл и не чуваше нищо друго, освен строфите и за пръв път си помисли, че може би е омагьосан. Но ако Боуджентъл наистина го беше омагьосал, тогава какво точно целеше с това?

От прозорците и кулите
в премени красиви
и гирлянди от цветя
и свежи букети
децата разпръскваха
дъжд
от благоуханни рози и китки
от зюмбюли
над друмищата
по които минаваше Глаукома.
И сипеха се в праха
от тераси и прозорци
от детските ръчички
виолетки,
сливови цветчета, лилии
и перуники
и покриваха пътя,
по който вървеше Глаукома.

Хоукмун отпи жадно от каната с вино, въздъхна дълбоко и погледна към Боуджентъл, който продължаваше да рецитира своята поема.

Луната
лъщеше зад облаци,

трептеше горещото слънце
ала не бързаше
да достигне зенита,
звездите обсипани
със серафими
възпяваха химни,
часът що бе близо,
когато императорът
пред свещените руини ще да застане,
блажени,
и на вратата забравена от времето,
ще положи десница,
защото от смъртните
само той
бе с това право.

Хоукмун изпъшка болезнено, сякаш внезапно се бе потопил в ледено студена вода. Изелда докосна нежно с ръка покритото му с пот чело и го погледна уплашено.

– Милорд...?

Ала Хоукмун не откъсваше поглед от Боуджентъл, сякаш бе хипнотизиран от строфите.

Глаукома пресече
със поглед сведен
на гробницата древния портал
със скъпоценни камъни инкрустиран –
перли, рубини и кости.
Остана назад портала и колонадата
докато тръби медни зовяха
и фанфари отекваха силно
а земята трепереше
в небето
войнство свещено се сбираше,
а на амбрата уханието остро
гореше във въздуха.

Хоукмун почти не усещаше трепетното докосване на Изелда, нито чуваше думите ѝ. Очите му бяха втренчени в очите на Боуджентъл, а слухът му изострен за ритъма на поемата. Бокалът се търкулна от ръката му. Не изглеждаше никак добре, но граф Медни на предприятие нищо, за

да му помогне. Вместо това местеше поглед от Хоукмун към Боуджентъл, прикрил лицето си зад позлатената чаша, а очите му пламтяха насмешливо.

И вдигна ръце императорът,
а от шепите му бял гълъб литна!
О, гълъбе
чист
като мира на Земята,
и така невидан
като любовта
що на всичко помага.

Хоукмун изстена. В далечния край на трапезата фон Вилач удари чашата си в масата.

– Виж това ми харесва. А защо да не чуем „Кръвопролитие планинско“? И нея си я бива...

Императорът на гълъба
снежнобял
свободата дари
и литна той
от погледа се изгуби
над вятъра литна
и над огъня ярък
високо, високо,
към слънцето право летеше
та гибелта си да срещне
за Император Глаукома.

Хоукмун се изправи, олюля се и след това се строполи върху масата, а виното се разпиля във всички посоки.

– Пиян ли е? – попита фон Вилач с отвращение.

– Той е болен! – извика Изелда. – О, той е болен!

– Според мен не е пиян – заяви граф Медни, наведе се над проснатото тяло на Хоукмун и надзърна под клепача му. После погледна към Боуджентъл и се усмихна. Боуджентъл се ухили в отговор и вдигна рамене.

– Надявам се, че си прав, графе – рече той.

Тази нощ Хоукмун лежа безжизнено като в кома, а когато на сутринта се свести, над него се бе надвесил Боуджентъл, който в двореца

изпълняваше ролята на домашен лекар. Все още Хоукмун не беше сигурен дали случилото се снощи се дължеше на прекомерното количество изпито вино, на Черната перла, или на строфите на Боуджентъл. Усещаше само, че целият гори и че е неимоверни отпаднал.

– Това е треска, милорд дук – увери го с тих глас Боуджентъл. – Но ние ще ви излекуваме, не се бойте.

А след това се появи Изелда, усмихна му се и приседна до леглото.

– Боуджентъл ми каза, че няма нищо страшно – рече тя. – Аз ще се грижа за вас. Скоро ще ви изправим на крака.

Хоукмун надзърна в лицето ѝ и гърдите му се изпълниха с бушуващи чувства.

– Лейди Изелда...

– Да, милорд?

– Аз... благодаря ви...

Той огледа стаята смутено. Изведнъж зад него са разнесе настойчив глас. Гласът принадлежеше на граф Медни.

– Не говорете повече. Почивайте си. Контролирайте мислите си. Поспете, ако можете.

Хоукмун не знаеше, че графът е в стаята. Ето че Изелда опря чаша в устните му. Той отпи от прохладната течност и отново се унесе.

На следващия ден треската бе изчезнала и Хоукмун се чувстваше изтощен както душевно, така и физически. Зачуди се, дали не са го упоили.

Изелда дойде в стаята, когато привършваше със закуската и го попита дали е готов да я придружи на малка разходка из градината.

Хоукмун потърка чело и усети, че Черната перла е далеч по-топла от обикновено. Той отдръпна ръка уплашено.

– Още ли се чувствате зле, милорд? – попита Изелда.

– Не... аз... – Хоукмун въздъхна. – Не зная. Чувствам се странно... никога досега не съм се чувствал така...

– Малко чист въздух ще проясни мислите ви.

Хоукмун я последва покорно в градината. Тук ухаеше приятно, слънцето грееше ярко и съвсем ясно се различаваха дори най-далечните дървета и храсти.

Изелда го докосна с ръка и чувствата в душата му се разбудиха отново. Усещането беше особено приятно, също както и хладният полъх на вятъра в лицето му и гледката на красивата градина и терасите под тях. Ала същевременно Хоукмун бе завладян от страх и недоверие – страх от Черната перла, защото той не се съмняваше, че камъкът ще го

унищожи при най-малкия знак за предателство, и недоверие към граф Медни и останалите, защото Хоукмун си даваше сметка, че по някакъв начин те го мамят и вече са се досетили, че е пристигнал тук, в Медния замък, с потайни намерения. Би могъл да сграбчи момичето още сега, да открадне един бърз кон и може би дори да стигне до границата. Той извърна глава към нея.

Изелда му отвърна с нежна усмивка.

– Струва ми се, че от чистия въздух се чувствате по-добре, милорд?

Хоукмун плъзна поглед по лицето ѝ, докато в гърдите му бушуваха противоречиви чувства.

– По-добре? – повтори пресипнало той. – По-добре ли? Не съм сигурен...

– Уморен ли сте?

– Не. – Усещаше болка в главата си и отново си спомни със страх за Черната перла. Той посегна и сграбчи момичето за ръката.

Тя отдаде жеста на слабостта му, защото протегна другата си ръка и го прегърна, сякаш да го подкрепи. Хоукмун усети, че е на предела на силите си и не може да предприеме нищо.

– Колко сте мила – промърмори той.

– А вие сте странен – отвърна тя, но толкова тихо, че Хоукмун едва я чу. – Струва ми се, че сте нещастен.

– Да... – Той се отдръпна от нея и направи няколко крачки към края на терасата. Знаеха ли Господарите на Гранбретан какво става в душата му? Едва ли. Ала не беше изключено да подозират нещо и всеки момент можеха да възвърнат живота на Черната перла. Той пое с пълни гърди студения въздух, разкърши рамене и изведнъж си спомни гласа на граф Медни, който бе чул предната нощ. „Контролирай мислите си“ – го бе посъветвал графът.

Болката в главата му нарастваше. Той се обърна.

– Мисля, че ще е най-добре да се връщаме в замъка – каза Хоукмун на Изелда. Тя кимна, отново го хвана за ръката и двамата поеха по обратния път.

Когато влязоха в гостната, насреща им се изправи граф Медни. На лицето му беше изписана загриженост и нищо не говореше за тревожната настойчивост, с която се бе обърнал предната вечер към Хоукмун. Дориан се зачуди дали не бе сънувал тази сцена или граф Медни наистина бе прозрял предназначението на Черната перла и се държеше по този начин с цел да заблуди Тъмните господари, които дори в този момент следяха всичко от лабораторията в Лондра.

– Нашият дук не се чувства съвсем добре – обяви Изелда.

– Това ме натъжава – отвърна граф Медни. – Мога ли да ви помогна с нещо, милорд?

– Не – отвърна дрезгаво Хоукмун. – Не... благодаря ви.

Той се отправи към стълбите, като се стараяше да не показва слабост. Изелда го придружи, подкрепяйки го за ръката, докато стигнаха покоите му. На вратата той се спря и я погледна. Очите ѝ го гледаха с безмерно състрадание, тя вдигна нежната си ръка и го докосна по челото. От допира тялото му потрепери и той изстена. Миг по-късно Изелда се извърна и затича надолу по-стълбите.

Хоукмун влезе в спалнята и се хвърли на леглото, дишайки тежко, а мускулите му се напрягаха неконтролирано. Питаше се отчаяно какво става с него и каква е причината за растящата болка в главата му. Измина доста време преди отново да заспи.

Събуди се късно следобед, съвсем отпаднал. Болката в главата му почти бе изчезнала, до леглото седеше Боуджентъл, а на масата бе поставена купа с пресни плодове.

– Май стрехих, като обяхих, че треската ви е напуснала – заговори той.

– Какво става с мен? – промърмори Хоукмун.

– Доколкото мога да определя, имате лека треска като следствие на неволите, които сте преживял и опасявам се – на нашето гостоприемство. Изглежда, че не е трябвало толкова рано да поемате тежка храна и вино. Трябваше да го предвидя. Но скоро отново ще бъдете на крака, милорд.

Хоукмун знаеше, че диагнозата е напълно погрешна, но не каза нищо. Той чу някакво покашляне вляво от него и извърна глава, но видя само, че вратата към съседната стая е отворена. Имаше някой в другата стая. Хоукмун вдигна въпросително вежди към Боуджентъл, но лицето на поета остана равнодушно и той изглеждаше изцяло съсредоточен в пулса на своя пациент.

– Не се бойте – произнесе гласът от съседната стая. – Искаме да ви помогнем. – гласът принадлежеше на граф Медни. – Знаем за какво служи перлата в челото ви. След като си отдъхнете, станете и идете в гостната, където Боуджентъл ще поведе с вас някакъв разговор на банални теми. Не се изненадвайте, ако действията му ви се сторят странни.

Боуджентъл прехапа устни и се изправи.

– Мисля, че скоро ще бъдете съвсем във форма, милорд. Ще ви оставя да си почивате.

Хоукмун го изпроводи с поглед и чу, че вратата на съседната стая се затваря. Как са успели да научат истината? И какво значение щеше да окаже това върху съдбата му? Вероятно Тъмните господари вече бяха заподозрели, че събитията не се развиват според очакванията им. Всеки момент Черната перла можеше да оживее в мозъка му.

Хоукмун реши, че не му остава нищо, освен да се подчини на напътствията на граф Медни, въпреки че дори да узнаеше истинската причина за появата на Хоукмун в замъка, графът едва ли щеше да бъде така отмъстителен, както Тъмните господари – рече ли да им измени. Каквото и да предприемеше, перспективите бяха мрачни.

Когато стаята се обгърна в мрак и навън легна нощта, Хоукмун се изправи и слезе в гостната. Помещението беше съвсем празно. Той се огледа, чудейки се дали не е попаднал в някаква клопка.

В този момент Боуджентъл се появи на вратата и му се усмихна. Устните на Боуджентъл се раздвижиха, но Хоукмун не чу никакъв звук. Не след дълго устните спряха да мърдат, Боуджентъл се престори, че изслушва несъществуващият отговор на Хоукмун и Дориан осъзна, че цялата тази сцена е предназначена да измами онези, които ги следяха през Черната перла.

Хоукмун чу стъпки зад себе си, но не се обърна, а вместо това се държеше така, сякаш участва активно в разговора с Боуджентъл.

И тогава граф Медни заговори зад него.

– Знаем добре за какво служи Черната перла, милорд дук. Разбираме също така, че са ви принудили да дойдете тук въпреки волята ви и се досещаме за целта, с която са ви изпратили. Сега ще ви обясня...

Хоукмун бе донякъде смутен от странната ситуация – Боуджентъл продължаваше да имитира разговор с него, докато дълбокият глас на графа сякаш идеше от въздуха.

– Още щом се появихте в Медния замък, – продължи графът – веднага се досетих, че Черната перла е поставена със съвсем конкретна цел, макар може би вие да не го знаете. Опасявам се, че Господарите на Тъмната империя малко са ме подценили, защото не малка част от живота си съм посветил на изучаване на магьосничеството и науката, та веднъж в една древна книга се натъкнах и на описанието на машината на Черната перла. Единственото, което все още не знаех е, дали сте съзнателна, или несъзнателна жертва на Перлата, но исках да го разбера без да събудя подозренията на гранбретанците. Ето защо, в нощта на празненството помолих сър Боуджентъл да прикрие няколко руни в набързо измислена поема. Целта, с която използвахме тези руни, бе да ви лишим от

съзнание – така че, да можем да ви прегледаме без да го узнаят Господарите на Тъмната империя. Надяхме се, че ще ви сметнат за пиян и няма да свържат красивите рими на Боуджентъл с нашия малък замисъл. Руните бяха подредени в сложен ритъм, а интонацията им целеше да ви хипнотизира. Така или иначе, те изпълниха предназначението си и вие изпаднахте в дълбока кома. Докато спяхте, двамата с Боуджентъл съмахме да проникнем в дълбините на вашия вътрешен ум, който изглеждаше скрит като подплашено животно зад множество изкуствени прегради. Ала вероятно някои от съвсем пресните събития, след като сте напуснали Гранбретан, бяха помогнали на вътрешния ви ум да се приближи до повърхността и така имахме възможност да го подложим на разпит. Научихме почти всичко, което сте преживели в Лондра и когато разбрах за мисията, с която са ви изпратили тук, в първия миг бях готов да ви убия. Ала после забелязах някакъв конфликт във вас – конфликт, който дори вие самият не осъзнавахте. И ако не беше този конфликт, щях да ви погубя собственоръчно или да оставя Черната перла да го стори.

Докато се преструваше, че участва в несъществуващия разговор с Боуджентъл, Хоукмун потрепери от ужас.

– Само че, – продължи граф Медни – не можех да ви виня за всичко, а и не исках да унищожа един потенциален могъщ враг на Гранбретан. И макар привидно да спазвам неутралитет, някои служители на Гранбретан ми нанесоха достатъчно силно оскърбление, та да ги оставя да се разхождат невредими по земята. Ето защо подготвихме тази сцена, за да ви съобщим, че сме в течение на заговора и също така, че за вас има надежда. Разполагам със средства, които могат, макар и временно, да неутрализират силата на Черната перла. Не след дълго Боуджентъл ще ви покани да го придружите на малка разходка из замъка, която ще завърши с посещение на моя работен кабинет. Именно там аз ще направя, каквото трябва да бъде сторено. Разполагаме със съвсем малко време, преди Господарите на Гранбретан да изгубят търпение и да възвърнат пълния живот на Перлата в черепа ви...

Хоукмун чу отдалечаващите се стъпки на графа и в същия миг Боуджентъл се усмихна и произнесе високо:

– И така, милорд, ако бъдете така любезен да ме придружите, аз с радост ще ви покажа някои места в замъка, които все още не сте посещавали. Така например, малко са онези гости, на които е била оказвана честа да посетят работния кабинет на граф Медни.

Хоукмун вече знаеше, че това малко встъпление е предназначено

изцяло за наблюдателите от Гранбретан. Несъмнено Боуджентъл се надръжеше да поуспокои подозренията им и да спечели малко време.

Боуджентъл пресече гостната и влезе в тесен и къс коридор, завършващ сляпо с на пръв поглед солидна стена, върху която бяха окачени множество гоблени. Боуджентъл отмести част от гоблените, притисна една малка издатина и в същия миг част от стената се озари в ярка светлина, която постепенно угасна, разкривайки проход, през който спокойно можеше да премине леко приведен човек. Хоукмун последва Боуджентъл в прохода и двамата се озоваха в неголяма стая, чийто стени бяха окичени със стари карти и графики. Пресякоха стаята и влязоха направо в следващата, по-голяма от първата. Тук бяха разположени многобройни алхимични апарати, а покрай стените бяха подредени лавици, натъпкани със старовремски книги по химия, магьосничество и философия.

– От тук – промърмори Боуджентъл, дръпна една завеса и зад нея се показа тъмния вход на тунел.

Хоукмун напрягаше зрение за да различи нещо пред себе си, но мракът бе непроницаем. Той пристъпи предпазливо в тунела и в същия миг всичко наоколо се озари в ослепително ярка светлина.

Точно срещу него се очертаваше тъмният силует на граф Медни, стиснал в ръка странно на вид оръжие, чието острие сочеше право в главата на Хоукмун.

Хоукмун възкликна изненадано и направи опит да отскочи встрани, но тунелът бе твърде тесен. Нещо изпраща пронизително и звукът отекна болезнено в тъпанчетата му, придобивайки странен почти музикален ритъм, а после Хоукмун се просна на гръб и изгуби съзнание.

Когато се пробуди отново, под блясъка на златиста светлина, Хоукмун си даде сметка, че отдавна не беше се чувствал толкова добре. Умът и тялото му сякаш бяха изпълнени с кипящ живот, повече от когато и да било. Той се усмихна доволно и се протегна. Лежеше на метална пейка и беше съвсем сам. Вдигна река и плъзна длан по челото си. Черната перла бе на мястото си, но повърхността ѝ изглеждаше променена. Изчезнало бе усещането, че докосва жива плът, нито пък се долавяше предишната неестествена топлина. На пръв поглед изглеждаше като най-обикновен скъпоценен камък, с твърда, гладка и хладна повърхност.

Влезе граф Медни и го огледа, а на лицето му се четеше очевидно задоволство.

– Съжалявам, ако съм ви разтревожил с нещо вчера вечерта – каза той, – но трябваше да действаме бързо и да парализираме Черната

перла, като пленим дори малкото живот, който притежава за момента, вътре в нея. Смело мога да заявя, че успяхме в това начинание и сега този живот е под наша власт, с помощта както на научни, така и на метафизични средства, но едва ли ще съумеем да го задържим задълго. Той е твърде силен. В някой неизвестен засега момент от бъдещето той ще ни се изплъзне и ще се завърне обратно в Перлата, където и да сте тогава.

– Значи съм излекуван, но не и спасен – каза Хоукмун. – И колко дълго ще се радвам на това подобрение?

– Не съм напълно сигурен. Със сигурност поне шест месеца, може би дори година, или две. Ала от друга страна, може и да е въпрос на часове. Не искам да ви мамя, Дориан Хоукмун, но и не желая да ви давам напразни надежди. На Изток има един могъщ магьосник, за който съм чувал, че би могъл да извади Черната перла от черепа ви. Той е отдавнашен враг на Тъмната империя и сигурно ще се съгласи да ви помогне, стига да го откриете.

– И как се казва?

– Малагиджи от Хамадан.

– Значи, този магьосник живее в Персия?

– Аха – кимна граф Медни. – Толкова далеч, че е почти невъзможно да бъде открит.

Хоукмун въздъхна и седна.

– Е, да се надяваме, в такъв случай, че с помощта на вашата магия ще мога да поживея още поне известно време. Смятам да напусна страната ви, граф Медни и да се отправя към Валенсия, където ще се присъединя към армията. Там се събират всички враждебни на Гранбретан сили и макар да се съмнявам в победата им, поне ще имам възможност да смачкам няколко от кучетата на краля-император и така да отмъстя за онова, което сториха с мен.

Граф Медни се усмихна хладно.

– Значи аз ви дарих с живот, а вие решихте незабавно да го пожертвате. Очаквах да помислите малко, преди да вземете каквото и да било решение. Всъщност, как се чувствате, милорд дук?

Дориан Хоукмун спусна крака от койката и се протегна отново.

– Пробуден... – каза той – нов човек... – После се намръщи. – Да, нов човек... – повтори замислено Дориан. – И знаете ли, графе, май ще се съглася с вас. Отмъщението може да почака, докато се отдаде някой по-подходящ случай.

– Спасявайки ви – произнесе тъжно граф Медни – аз ви отнех младостта. Никога вече няма да я познаете.

Шеста глава Битката за Камарг

– Не са се насочили нито на изток, нито на запад – каза Боуджентъл една сутрин два месеца по-късно, – а си пробиват път право на юг. Вече няма съмнение, графе, че са разкрили вашия план и възнамеряват да ви отмъстят.

– А може би искат да отмъстят на мен – намеси се Хоукмун, който бе седнал в едно дълбоко кресло, близо до пламтящия огън в камината. – Хубаво бях намислил да ги посрещна. Уверен съм, че ме смятат за предател.

Граф Медни поклати глава.

– Познавам добре барон Мелиадус – той иска да сложи ръка на всички нас. Той и вълците, които предвожда. Няма да се спрат пред нищо, докато не стигнат границата ни.

Фон Вилач се извърна от прозореца, откъдето се виждаше като на длан целият град.

– Нека дойдат. Ще ги обрулим, както мистрала брули листата от дърветата.

– Да се надяваме – промърмори със съмнение в гласа Боуджентъл. – Събрали са значителни сили. И за пръв път са изоставили обичайната си тактика.

– Да, глупавао наистина – кимна граф Медни. – Да си призная, отначало се възхищавах на начина, по който действаха, разширявайки прогресивно завладените територии в полукръг. По такъв начин имаха възможност да подсилват тила си, преди да преминат в ново настъпление. А ето, че сега имат незавладени територии и на двата си фланга и вражеска войска, готова да ги нападне в гръб. Ако успеем да ги ударим здраво, хич няма да им е лесно докато отстъпват. Май покрай желанието да си отмъсти, барон Мелиадус е загубил здравия си разум.

– Но ако спечелят, – произнесе тихо Хоукмун – ще излязат на два океана и задачата им след това значително ще се облекчи.

– Вероятно тази мисъл е накарала Мелиадус да предприеме подобен рискован ход – съгласи се Боуджентъл. – Опасявам се, че предположенията му могат да се окажат верни.

– Глупости! – ядоса се фон Вилач. – Нашите кули ще спрат гранбретанците.

– Построени са, за да отбиват атаки по сушата – отбеляза

Боуджентъл. – Но не се съобразихме с въздушния флот на Тъмната империя.

– Ние също разполагаме с въздушни сили – каза граф Медни.

– Фламингото не е птица от метал – отвърна Боуджентъл.

Хоукмун стана. Все още носеше черния кожен мундир и бричовете, които му бе дал Мелиадус. Кожата поскърцваше, докато вървеше.

– Най-много след няколко седмици силите на Тъмната империя ще застанат на прага ни – каза той. – Какви подготовки трябва да бъдат извършени?

Боуджентъл почука с пръст по картата, която бе сгънал под мишница.

– Първо, да изучим това.

– Разгъни я на масата – посъветва го граф Медни.

Докато Боуджентъл разгъваше картата върху масата, използвайки купи и чаши, за да я притисне в ъглите, граф Медни, фон Вилач и Хоукмун я наобиколиха. На картата бе изобразена цялата територия на Камарг, както и обкръжаващите я земи на неколкостотин километра наоколо.

– Доколкото виждам, засега се придържат към източния бряг на реката – отбеляза графът като плъзна пръст по поречието на Рона. – Ако може да се вярва на сведенията на съгледвачите, до една седмица ще бъдат в този район – показалецът му замря над Севена. Ще изпратим нови съгледвачи, за да следим движението им нататък. После, когато стигнат нашата граница, ще съсредоточим основните си сили на най-подходящото за битка място.

– Вероятно ще изпратят орнитоптери пред себе си – каза Хоукмун. – Тогава какво ще правим?

– Ще вдигнем въздушни патрули, за да ги засечем отдалече – изсумтя фон Вилач. – Дори и да не успеят да се справят с тях, кулите ще ги спрат.

– Армията, с която разполагате, е доста малобройна – рече Хоукмун. – Ето защо, ще трябва да разчитате почти изцяло на тези кули и да водите предимно отбранителен бой.

– Точно това искаме – отвърна граф Медни. – Ще ги чакаме на границата. Между кулите ще разположим пехотата, а за връзка ще използваме хелиографи.

– Целта е само да спрем атаката им – каза Боуджентъл, но в гласа му се долови сарказъм. – Нямаме никакво намерение да ги разгромяваме.

Графът го погледна и се намръщи.

– Имаш право, Боуджентъл. Глупаво ще е, ако се опитаме да ги нападнем – силите ни са нищожни, сравнени с техните. Ако искаме да оцелеем, трябва да разчитаме на кулите и да покажем на краля-император и неговите верни слуги, че сме готови на всичко – и да се бием и да се отбраняваме – на атаки по въздух, суша и вода. Но да изпращаме войски отвъд нашите граници е истинско безумие.

– А вие, приятелю Хоукмун, какво ще кажете? – попита Боуджентъл. – Имате богат опит в сражения с Тъмната империя.

Хоукмун изучава известно време замислено картата.

– Тактиката, която предлага граф Медни ми се струва разумна. От собствен опит знам, че да се влиза в открит двубой със силите на Гранбретан е безсмислено. Но мисля си, че значително ще наклоним везните в наша полза, ако ние изберем мястото на бойното поле. Къде защитата ни е най-силна?

Фон Вилач посочи района на югоизток от Рона.

– Ето тук кулите са разположени нагъсто и между тях има възвишения, на които можем да окопаем армията. А същевременно противникът ще бъде разположен в ниското, където има тресавища и движението му ще бъде затруднено. – Той сви рамене. – Но какъв смисъл да се отдаваме на подобни надежди? Те ще изберат мястото на битката, а не ние.

– Освен, ако не ги принудим да отидат там – рече Хоукмун.

– Да ги принудим ли? И как – на върха на ножовете? – усмихна се граф Медни.

– Аз ще го направя – заяви Хоукмун. – Дайте ми стотина опитни конници – няма да влизам в бой с тях, само ще ги хапя по фланговете и лекичко ще ги насочвам в желаната посока. Ако имаме късмет, ще ги отведем на това място, както ловните кучета отвеждат биковете под стрелите ви. А същевременно ще ги държим постоянно под око и ще ви изпращаме сведения за точното им местонахождение и темповете на придвижване.

Граф Медни засука мустак и погледна Хоукмун с уважение.

– Тази тактика по ми пасва на сърцето. Май наистина съм станал твърде предпазлив с възрастта. Ако бях по-млад, сигурно щях да предложа нещо подобно. Ако имаме късмет, млади ми Хоукмун, може наистина да успеем.

Фон Вилач се изкашля многозначително.

– Да, късмет и търпение. Осъзнаваш ли с какво се захващаш, синко? Няма да имаш време да мигнеш, постоянно ще трябва да си нащрек.

Задачата ти е доста рискована. Ще ти стигнат ли силите? А и войниците – ще издържат ли? Освен това, не бива да забравяме за опасността от летящите машини...

– Единствено ще си отваряме очите за техните съгледвачи – рече Хоукмун – и ще гледаме да ги удряме, преди да са вдигнали орнитоптерите във въздуха. Хората ви познават добре местността и ще знаят къде да се крием.

Боуджентъл прехапа устни.

– Има още нещо. Те се придържат към реката, защото по нея получават своите припаси. Използват салове, за да прекарват провизии, впрегатен добитък, обсадни машини, орнитоптери – и благодарение на това се придвижват доста бързо. Но какво ще стане, ако ги откъснем от саловете?

Хоукмун помисли за миг, после се усмихна.

– Отговорът на този въпрос не е труден. Слушайте...

На следващия ден, Дориан Хоукмун излезе на разходка из близките тресавища, а до него яздеше лейди Изелда. Откакто се бе възстановил, двамата прекарваха все повече време заедно и Дориан чувстваше дълбока привързаност към девойката, макар че избягваше да го показва открито. На свой ред, тя също бе щастлива да е близо до него, ала все по-често се замисляше за чувствата, които ги свързваха. Изелда не знаеше, че от всичко на света, най-много Дориан би желал едно – да разкрие пред нея сърцето си. Но същевременно той полагаше неимоверни усилия да съдържа страстта си и съсредоточаваше вниманието си в непрестанни грижи за нея. Защото знаеше, че всеки миг, нощем или денем, сутрин или вечер, той можеше да се превърне в обезумяло същество, забравило всичко човешко. Живееше с постоянното съзнание, че не е далеч оня час, когато силата на Черната перла ще разкъса невидимите окови, поставени ѝ от граф Медни и малко след това Господарите на Гранбретан ще възвърнат на камъка пълния му живот и той ще погълне ума му.

Ето защо, Хоукмун не смееше да признае на Изелда, че я обича и че именно тази любов бе първопричината неговият вътрешен ум да излезе от парализата, в която бе изпаднал и че заради тази любов граф Медни бе пощадил живота му.

Що се отнася до Изелда, тя бе твърде срамежлива, за да признае чувствата си.

Двамата яздеха сред тресавищата, а вятърът шибаше лицата им, плющеше в плащовете им и ги караше да пришпорват конете по тесните

пътеки сред лагуните и речните ръкави, докато наблизо се надигаха паптици с уплашени крясъци, втурваха се табуни с диви коне, или страхливо ревяха блатни биволи. Те препускаха по дългите, безлюдни брегове, върху които яростно се стоварваше прибоят, вдигаха солени пръски сред плитките вълни, летяха между сенките на стражевите кули, смееха се на ниските облаци, докато конете ровеха с копита пясъка, и накрая спряха, за да се полюбуват на морето и да се заслушат в песента на мистрала.

– Боуджентъл ми каза, че утре тръгваш – извика Изелда над рева на вятъра.

– Да. Утре. – Той я погледна за миг с натъжени очи, сетне извърна глава. – Утре. Но скоро ще се върна.

– Пази се, Дориан.

Той се засмя окуражително.

– Не ми е писано, струва ми се, да умра от ръката на гранбританец. Ако беше така, досега да съм умрял десет пъти.

Тя понечи да отвърне, но вятърът изрева оглушително и откъсна думите от устата ѝ, а един кичур закри очите ѝ. Дориан протегна ръка и го отметна, докосвайки нежната ѝ кожа и изведнъж почувства непреодолимо желание да я прегърне и да спре дъха ѝ с устните си. Тя вдигна ръка и задържа неговата до лицето си, но Дориан се отдръпна, пришпори коня и го насочи далеч от брега, към Медния замък.

Облаци препускаха по небето, над превитите от вятъра тръстики и набраздените езера и лагуни. Заваля слаб дъжд, толкова лек, че дори не измокри раменете им. Дватама язدهа бавно, всеки потънал в мислите си.

Облечен в метална ризница от главата до петите, със стоманен шлем на главата, предпазващ лицето и носа, запасал огромен меч под мишница и с щит без изрисуван на него герб Дориан Хоукмун вдигна ръка и даде знак на хората си да спрат. Всички бяха въоръжени до зъби – лъкове и стрели, прашки, огнестрели тук-там, бойни секири, копия – всичко, което можеше да се хвърля или да убива от разстояние. Прашките бяха най-честото оръжие – привързани за седлата, за дръжките на мечовете, за издатини по ризниците, затъкнати в пояса или претметнати през рамо.

Хоукмун слезе от коня и последва съгледвача до върха на хълма, а като наближиха двамата се приведоха и започнаха да се прокрадват нагоре предпазливо.

Когато стигна билото, Хоукмун легна, припълзя напред и надникна

в долината под него, където реката правеше широк завой. За първи път виждаше пълната мощ на Гранбретан.

Беше като чудовищен по размери легион от ада, който бавно пълзеше на юг – с отмерена стъпка крачеха пехотните дружини, на които не се виждаше краят, отстрани препускаха ескадроните на кавалерията и всички войници носеха маски с изображения на най-различни зверове, сякаш цялото животинско царство се бе вдигнало срещу Камарг. Знамена плющяха на шръкналите нагоре пики, тук-там се виждаха и излети от желязо гербове. Най-ярко беше знамето на Асровак Микосеваар, върху което бе изрисуван зловещо ухилен скелет с кацнал на рамото лешояд, а отдолу бе изписано „СМЪРТ ВМЕСТО ЖИВОТ!“ Дребничкият конник, който се поклащаше в седлото близо до това знаме вероятно бе самият Асровак Микосеваар. Двамата с барон Мелиадус се славиха като най-зловещите сред военачалниците на Гранбретан. Още по-нататък се виждаше котешкият герб на дук Вендел, Гранд констебъл на Ордена, чернееше знамето с изрисуваната гигантска муха на лорд Джарак Нанкенсеен, а назад се виждаха още стотици знамена на най-различни ордени. Мяркаше се също и знака на богомолката, макар самият Гранд констебъл на този орден да отсъстваше – защото това бе кралят-император Хуон. Най-отпред естествено яздеше Мелиадус, с неизменната вълча маска на лицето, знамето на неговия орден бе забито в седлото му и дори бронята, в която бе облечен конят му бе оформена отпред така, че да прилича на раззината вълча паст.

Земята се тресеше, дори на такова разстояние, от тропота на безбройните копита, а въздухът бе изпълнен със звънтежа на оръжията и мизмизмата на пот от животните.

Хоукмун твърде бързо изгуби интерес към армията. Вместо това, той съсредоточи вниманието си към реката отвъд човешката лавина, из която се носеха многобройни салове и баржи, на места толкова нагъсто, че водата под тях се губеше от погледа. Той се усмихна и прошепна на съгледвача до него: – Напълно съвпада с плановете ни, нали виждаш? Събрали са наблизко всички речни съдове. Ела, ще заобиколим отдалече армията и ще минем зад нея.

Двамата се затичаха надолу по хълма. Хоукмун скочи на седлото и даде знак на хората си да го последват. Впуснаха се в кариер, защото знаеха, че не разполагат с много време.

Яздеха без почивка почти целия ден, докато най-сетне армията на Гранбретан се превърна в облак прах на юг и из реката вече не се виждаха корабите на Тъмната империя. На това място Рона събираше

бреговете си за да премине през тесен канал, прорязан изкуствено в скалите в далечни времена, а двата бряга бяха свързани от нисък каменен мост. Единият бряг бе нисък, а другият се издигаше стръмно нагоре, така че помежду им се оформяше малка долчинка.

Хоукмун слезе от коня, огледа отблизо моста и двата бряга, а сетне нагази в плитката вода, за да провери състоянието на речното дъно, докато вълните се плискаха в ботушите му и ледени капки проникваха през брънките на ризницата му. Дъното на канала бе съвсем занемарено. Изглежда съоръжението е било построено преди Трагичното хилядолетие и оттогава никой не се беше погрижил за него. Вероятно целта е била да разделят водите на реката по някаква неясна причина. Но сега Хоукмун възнамеряваше да го използва по съвсем нов начин.

На брега беше строен и очакваше сигнал от него отряд огнестрелци, насочили пред себе си дългите, грозни оръжия. Хоукмун се изкатери на брега и посочи няколко точки на моста и двата бряга. Огнестрелците отдадоха чест и се отправиха към посочените места, като приготвяха оръжията си. Хоукмун разпери ръце на запад, накъдето се спускаше склонът и им извика. Те закимаха в отговор. Докато небето притъмняваше, от дулата на огнестрелите лумнаха яркочервени пламъци, удариха в камъните на моста, а водата в реката кипна от високата температура и скоро сцената се скри от огромни облаци пара.

Докато се спусне нощта, огнестрелите бяха свършили своята работа и ето че изведнъж масивният каменен мост се пречупи и се срути в реката сред огромен облак от пръски, а двата бряга на реката бяха залети от вълни. В това време огнестрелите бяха прицелени в западния бряг, и прорязаха в скалите огромни блокове, които се изтърколиха във водата и почти закриха естествения ход на коритото.

До сутринта реката бе променила почти напълно посоката си и се спускаше надолу към долината и само едно тясно поточе следваше предишното корито в скалите.

Изморени, но доволни от свършената работа, Хоукмун и хората му се спогледаха ухилено, метнаха се на конете и поеха в посоката, от която бяха дошли. Първият удар срещу Гранбретан бе нанесен. И този удар си го биваше.

Няколко часа Хоукмун и неговия малък отряд отдъхваха на един от близките хълмове, а след това отново доближиха армията на Тъмната империя.

Докато лежеше притаен в един хрусталак на склона, Хоукмун наблюдаваше усмихнат бъркотията, която цареше в долината под него.

Реката, доскоро съвсем пълноводна, сега се беше превърнала в мочурище от черна кал, сред което, като изхвърлени на брега китове, лежаха бойните баржи на гранбретанците, някои преобърнати, други наклонени на една страна, с дълбоко забити в калта килове и носове и край тях бяха разпръснати бойни машини или потъпкани от подивелия добитък провизии. Опръскани в кал войници правеха отчаяни опити да изтеглят няколко заседнали близо до брега сала с помощта на въжета, други преследваха разбягалите се овце, свине и крави, или пък викаха из ливадите подир препускащите на воля коне.

Долината се изпълваше от крясъка на хора и ревовете и цвиленето на животни. Стройните доскоро армейски редици бяха разкъсани. Немалко наперени кавалери бяха принудени да се спешат, а красивите им коне използваша като впрегатен добитък, за да изтеглят саловете на сухо. Малко по-нататък вече се вдигаше полеви лагер, изглежда Мелиадус бе решил, че няма смисъл да продължават настъплението, докато не спасят провизиите. И въпреки, че долината бе осеяна с постове, повечето стражи гледаха към долината, а не към близките хълмове, където се спотайваше дружината на Хоукмун.

Смрачаваше се и тъй като орнитоптерите не можеха да летят през нощта, барон Мелиадус трябваше да изчака следващия ден, преди да открие причината за внезапното пресушаване на реката. Хоукмун предполагаше, че баронът ще изпрати инженери, за да върнат реката обратно в коритото ѝ, но той бе подготвен за тази възможност.

Идваше време да приведе хората си в бойна готовност. Той изпъзля обратно до един дол зад хълма, където отрядът се бе прикрил и извика на съвет капитаните. Беше намислил нещо, с което се надяваше да деморализира напълно бойния дух на гранбретанската армия.

Дойде и нощта, а войниците в долината продължаваха да работят, под трепкащите светлини на факлите, изтегляха тежките военни машини, трупача купчини с провизии и палеха огньовете, за да ги сушат. Завладян от болезнено желание час по-скоро да нахлуят в Камарг, Мелиадус пришпорваше неуморно хората си, яздеше сред покритите с пот лица и ги подканяше да не спират. На поляната зад него бяха подредени в кръгове палатките на различните ордени, обозначени със съответните гербове и знамена, но повечето палатки бяха празни, защото обитателите им се трудеха край реката.

Така никой не забеляза прокрадващите се в тъмнината откъм хълмовете конници, облечени до един в тъмни пелерини.

Хоукмун дръпна юздите и плъзна ръка към пояса си, където бе

затъкнал сабята, дадена му от Мелиадус. Извади острието вдигна го над главата си и посочи напред. Това бе уговореният сигнал за атака.

Без нито един боен вик, придружени единствено от приглушения тропот на копита, камаргските конници полетяха напред, водени от Хоукмун, който се приведе над гривата и насочи коня си право към изненадания часовой. Сабята му прониза гърлото на стражника и той се строполи, хъркайки под краката на коня. Конницата препусна по широката пътека между палатките, войниците сечеха пътем въжетата и покосяваха малцината изпречили се на пътя им противници, а гранбретанците изглежда дори сега не бяха осъзнали, че са нападнати. Хоукмун излезе в средата на първия кръг, замахна със сабята и отсече пилона на герба – който принадлежеше на Ордена на кучето. Гербът тупна право в огъня и озари всичко наоколо с облак от искри.

Хоукмун не спря дори за миг, той пришпорваше коня си право към сърцето на огромния лагер. Никой на брега не засвири тревога, гранбретанците вдигаха далеч повече шум от нападателите.

Трима набързо облечени в доспехи рицари препречиха пътя на Хоукмун. Той дръпна коня си встрани, завъртя сабята отляво и отдясно, за да отбие ударите им, а един от мечовете направо изтръгна от ръката на притежателя му. Рицарите отново се нахвърлиха върху него, но този път Хоукмун отсече ръката на един от тях, а като видя това, другият отстъпи ужасен. Хоукмун подскочи напред и заби острието си в гърдите му.

Конят му се залюля несигурно, но Хоукмун го овладя с опитна ръка и отново препусна сред палатките, а хората му се понесоха след него. Излязоха на широко свободно от палатки пространство, където ги очакваше неголям отряд войници, облечени в ношници и въоръжени кой с каквото намери. Хоукмун извика на хората си да се подравнят и после даде сигнал за атака, с насочени пред тях остриета. Само за миг противникът бе покосен и потъпкан и дружината навлезе в следващия кръг от палатки, като хората му продължаваха да режат въжетата, а зад тях палатките се стоварваха върху обитателите си.

Докато стигнат следващия кръг, сабята на Хоукмун бе окъпана в кръв. Насред кръга бе забито знаме с герба на богомолката, Ордена на самият крал-император Хуон. в кръг около знамето бяха подредени рицари, някои от които все още си пристягаха доспехите, или нагласяваха шлемовете си. Без да спира, за да се увери, че хората му го следват, Хоукмун връхлетя очаквания го противник с див вик на уста. Ръката му се разтърси, когато сабята удари бронята на най-близкия рицар, но той замахна отново и този път острието разсече на две щита и удари войника

право в лицето, а от устата на нещастника бликна тъмна кръв. Хоукмун се завъртя към следващия рицар, удари странично с всичка сила и главата му се изтърколи в праха. Той вдигаше и спускаше почервенялото острие, сякаш бе някаква неуморна машина, а хората му го следваха навсякъде, принуждавайки рицарите да отстъпват, докато кръгът около знамето с богомолката стана съвсем тесен.

Ризницата на Хоукмун бе разкъсана на няколко места от удари, щитът бе избит от ръката му, но той продължаваше да се сражава, докато накрая пред знамето остана само един войник.

Хоукмун се ухили, наведе се напред, отметна с ловко движение на китката шлема от главата на войника, замахна и посече главата му на две. Сетне вдигна знамето с богомолката и го размаха, под оглушителния рев на неговите хора, обърна коня и препусна към хълмовете, а под краката му имаше само трупове и останки от разпокъсани палатки.

– Видяхте ли го? – извика един ранен рицар зад гърба на Хоукмун. – Имаше черна перла на челото си! – И след тези думи Хоукмун не се съмняваше, че барон Мелиадус ще узнае кой бе нападнал лагера му и бе отвялякъл най-ценното знаме на армията.

Той се извърна към мястото, откъдето бе чул гласа, размаха тържествуващо знамето и се изсмя с гръмогласен, подигравателен смях.

– Хоукмун! – извика той. – Хоукмун! – Това бе древният боен вик на неговите смели предци. Беше излетял подсъзнателно от устата му, подтикван от желанието да подразни своя смъртен враг Мелиадус.

Враният жребец, който Хоукмун яздеше в тази нощ, се изправи на задните си крака, сумтейки яростно през свитите ноздри и отново полетя сред обхванатия от хаос лагер.

Неколцина набързо въоръжени конници зад тях се помъчиха да организират преследване, но бяха възнаградени само с яростния смях на Хоукмун.

Малкият отряд на Хоукмун излезе на билото и се насочи към скривалището, което бяха подготвили предварително. Някъде зад тях хората на Мелиадус продължаваха да прегърсват околността, окуражавайки се с гневни крясъци. Хоукмун погледна за миг към брега на реката, колкото да се увери, че бъркотията сега бе още по-голяма. Из лагера трескаво тичаха факлоносци.

Тъй като познаваха чудесно местността, хората на Хоукмун бързо оставиха назад преследвачите си и не след дълго отрядът стигна един скалист склон, където предния ден бяха прикрили с храсти входа на тайна пещера. Пещерата бе достатъчно голяма за да ги скрие, а в дъното се

свързваше с няколко още по-просторни галерии, където държаха конете. В края на последната галерия имаше малко поточе, до което бяха струпали провизии за няколко дни. Още няколко подобни тайни убежища с провизии бяха подготвени на обратния път за Камарг.

Някой запали факла, Хоукмун скочи пъргаво от коня, спря в средата на пещерата и заби знамето с изображението на богомолка. После се извърна и се ухили на своя стотник, Пелер.

– Утре, след като получи доклад от орнитоптерите, Мелиадус ще изпрати инженери назад към нашия бент. Ще трябва да вземем мерки, за да не върнат нещата такива, каквито бяха преди.

Пелер кимна.

– Така е, но дори и да избием първия отряд, той ще изпрати втори...

Хоукмун вдигна рамене.

– И трети, без съмнение – но аз разчитам на нетърпението му да стигне час по-скоро Камарг. Накрая ще реши, че няма смисъл да отделя хора и средства, за да върне реката в предишното ѝ русло. Тогава ще потеглят напред и ако имаме късмет, ако съумеем да оцелеем, ще можем да го насочим на югоизток, покрай нашата граница. Пелер се захвана да брои завърналите се войници. Хоукмун изчака докато приключи, сетне попита:

– Загуби?

– Никакви – промърмори с невярващ израз Пелер. – Не сме изгубили нито един човек!

– Добро предзнаменование – кимна Хоукмун и потупа доволно Пелер по рамото. – А сега, да спим, защото утре ни чака дълъг път.

Ала призори стражите пред входа на пещерата дотичаха с лоши вести.

– Летяща машина – докладва един от тях и Хоукмун се надигна от леглото си край потока. – От десет минути кръжи наоколо.

– Как мислите, дали пилотът е заподозрял нещо – да не е видял следите ни? – попита Пелер.

– Невъзможно – рече Хоукмун, наплиска се в потока и избърса лицето си. – Нищо не е останало върху скалната повърхност. Ще изчакаме още малко – тези орнитоптери не могат да престояват дълго във въздуха.

Ала след час стражите докладваха, че се е появил втори орнитоптер, за да замени първия. Хоукмун прехапа устни, сетне взе решение.

– Не можем да чакаме повече. Трябва да стигнем бента преди

инженерите да започнат работа. Ще трябва да опитаме едно доста рисковано начинание, което се надявах да избегнем...

Той повика един от хората си настрана, нареди му нещо, сетне поговори с двама огнестрелци и накрая каза на останалите конници да възседнат конете и да се приготвят за напускане на пещерата.

Малко по-късно от входа на пещерата излезе самотен войник на кон и се спусна без да бърза надолу по скалистия път към долината.

Притаен на входа, Хоукмун вдигна глава и зърна блясъка на слънчевите лъчи по металната повърхност на позлатената летяща машина, чийто механични крила пореха шумно въздуха, докато се спускаше към самотния войн. Хоукмун бе заложил на любопитството на пилота. Той махна с ръка и огнестрелците вдигнаха своите дългоцеви, на пръв поглед доста неудобни оръжия, чийто рубинени спирали вече грееха, готови за действие. Неудобството при огнестрелите бе, че невинаги можеха да се използват на момента, а когато се нагорещяваха прекалено, беше почти невъзможно да се държат с гола ръка.

Орнитоцерът се снишаваше все повече. Притаените огнестрелци насочиха оръжията си. Пилотът се различаваше съвсем ясно, приведен напред в кабината, а гарвановата му маска гледаше надолу.

– Сега – прошепна Хоукмун.

Като едно полетяха пламъците от дулата на огнестрелите. Единият облиза отсамния борд на орнитоцера и само леко загря бронираната му повърхност. Но вторият блъсна пилота право в гърдите и дрехите му пламнаха. Пилотът размахна отчаяно ръце, забравил за миг да контролира полета на машината. Крилата запляскаха трескаво, орнитоцерът се завъртя във въздуха, наклони се на една страна и полетя право към земята, докато пилотът се опитваше да овладее машината. Тя се удари в отсамната страна на хълма и се разпадна на части, а тялото на пилота изхвърча от кабината и се претърколи безжизнено. Не се виждаха следи от огън, само разхвърляни на всички страни металически парчета. Хоукмун не познаваше източника на захранване, който използваша летящите машини, но при предишните подобни случаи неизменно разрушените орнитоцери бяха избухвали в пламъци.

Той яхна връния жребец и даде знак на хората да го последват. Не след дълго отрядът препускаше в галоп сред скалите към бента на реката.

Зимният ден бе сияен, слънцето блестеше ярко и във въздуха се усещаше свежест. Отрядът яздеше бодро, настроението бе приповдигнато след снощния успех. Забавиха ход едва, когато приближиха бента и

реката, която течеше в ново корито, спряха на билото и от там се заеха да следят действията на групата инженери и многочисления въоръжен отряд който ги охраняваше край разрушения мост. Най-отпред излязоха огнестрелците, опряха прикладите на своите оръжия на седлата и се прицелиха, а после зачакаха температурата в резервоарите да се покачи.

Десет огнени колони изригнаха към изненаданите гранбретанци, превърнаха повечето от тях в живи факли и ги принудиха да наскочат в реката. Обхванатите от пламъци инженери носеха маски на къртици, а войниците бяха с гербове и маски на лешояди, което означаваше, че са от наемниците на Асровак Микосеваар. След миг хората на Хоукмун връхлетяха отгоре им и въздухът се изпълни със звънтежа на оръжие. Размахваха се окървавени бойни секири, блестяха остриета на саби и мечове, носеха се ужасените писъци на ранените, а конете цвилеха пронизително и блъскаха земята с копита.

Конят на Хоукмун, облечен в дебела плетена ризница се залюля след като един огромен мъжага му нанесе страховит удар с брадва. Той подгъна крака и се строполи напред, като повлече ездача и го затисна с тялото си. Мъжът с маска на лешояд и тежка бойна секира скочи над Хоукмун и вдигна оръжието за удар. Хоукмун измъкна с последни усилия затиснатата си под коня ръка, в която стискаше сабята, и я вдигна над себе си – тъкмо навреме, за да отбие убийствения удар. Конят се опитваше да се изправи на крака. Хоукмун напъна крака за да му помогне и дръпна юздите, като същевременно завъртя сабята, за да отбие следващия удар на порещата въздуха секира.

Веднъж, два пъти, три пъти се сблъскаха остриетата и Хоукмун почувства, че ръката му отмалява. Той изпусна дръжката да виси на шнур, сви ръката си в пестник и удари китката на своя противник. Мъжът изрева болезнено зад маската и изпусна секирата. Хоукмун отново стисна дръжката на сабята, завъртя я ясно и я заби в металната маска, която се огъна под удара. Мъжът изстена с променен глас и се олюля. Хоукмун сграбчи дръжката с две ръце и нанесе повторен, още по-титаничен удар. Лешоядната маска се разцепи на две и под нея се разкри окървавено лице, с разкривена, просеща пощада уста. Хоукмун присви свирепи очи, защото ненавиждаше наемниците дори повече от проклетите гранбретанци. Той удари трети път и почти отсече главата на наемника, а тялото се отпусна назад, сякаш изпълняваше стъпки от странен танц, макар и вече мъртво и се строполи върху събратята си, които продължаваха до отбиват атаките на камаргските конници.

Хоукмун възседна отново коня си и поведе отряда на последен

шурм срещу останките от легиона на лешоядите, като посичаше всичко наоколо, докато останаха само неколцина инженери. Тъй като последните не оказаха особена съпротива, не след дълго ги избиха до крак, а телата им заплуваха надолу във водите на разлялата се река.

Когато пое на надолу по хълма, Пелер приближи Хоукмун и го заговори.

– Капитане, вие не знаете пощада!

– Така е – отвърна замислено Хоукмун. – Никаква. Мъже, жени или деца, щом са от Гранбретан, те са мои смъртни врагове и трябва да бъдат избити.

Осем от хората им бяха загинали в боя. Като се имаше пред вид превъзходящата сила на противника, това си беше чист късмет. Но гранбретанците бяха привикнали първи да се нахвърлят и да унищожават враговете си, а не да отбиват чужди атаки. Може би това обясняваше и малочислените загуби на камаргците до този момент.

Още четири отряда трябваше да изпрати Мелиадус до разрушения бент, всеки по-голям и по-добре въоръжен от предишния. И всеки от тези отреди бе разпръскван и унищожаван от конницата на Хоукмун, чиито сили почти не бяха намалели – от двеста конника в началото на операцията, той все още разполагаше със сто и петдесет след тези неочаквани набези и беше готов да изпълни втората част от предварителния замисъл – да подкара цялата могъща гранбретанска армия, подсилена от бойни машини и обози с провизии към югоизточната граница на Камарг.

Хоукмун никога не нападнаше денем, когато в небето кръжаха орнитоптери, а предпочиташе нощните набези. Неговите огнестрелци изгаряха палатки заедно с обитателите им, арбалетчиците безшумно повалиха стражите, назначени да охраняват лагерите, а всички наказателни отреди, които Мелиадус изпращаше денем, за да търсят скривалищата на досадния противник, или се връщаха с празни ръце, или срещаха своята гибел. Остриетата на сабите почти нямаха време за да изсъхнат, секирите затъпяваха и се нащърбяваха от страховитите удари, а тежките камаргски копия скоро бяха на привършване сред копиеносците. Лицата на хората от отряда на Хоукмун имаха измъчен вид, очите им горяха от умора и недоспиване, налагаше се непрестанно да сменят скривалищата си и да бдят за дебнещите във въздуха орнитоптери. Ала пътят покрай реката бе осеян с трупове на гранбретанци – и това бе същият този път, по който трябваше да се движи противникът според замисъла.

Както предчувстваше Хоукмун Мелиадус бързо се отказа да

преследва малочисления партизански отред. Нетърпението да стигне и нахлуе в Камарг бе по-силно дори от омразата към Хоукмун и несъмнено той смяташе, че веднъж разправи ли се с Камарг, няма да е никак трудно да смачка Хоукмун.

Един единствен път двамата бяха достатъчно близо за да се срещнат – при поредния набег срещу лагера, докато Хоукмун препускаше сред палатките, посичайки въжетата им и вече се готвеше да насочи отряда към хълмовете, защото зората приближаваше. В този момент Мелиадус изскочи неочаквано, яхнал коня си, предвождайки малък отряд бронирани рицари с вълчи маски, зърна Хоукмун, който посичаше неколцина изскочили от повалената палатка войници и се нахвърли върху него.

Хоукмун вдигна глава, успя да завърти сабята навреме, за да отбие удара на Мелиадус, усмихна се мрачно и напъвайки мишци, избута острието му назад.

Мелиадус изсумтя ядно, ала въпреки всички усилия Хоукмун продължаваше да извива ръката му надолу.

– Искрени благодарности, барон Мелиадус... – каза Хоукмун. – Изглежда съм възстановил силите си напълно, благодарение на грижите, които полагахте за мен в Лондра...

– Стига, Хоукмун – отвърна тихо Мелиадус, но гласът му трептеше от гняв – не зная как си се освободил от мощта на Черната перла, но кълна се, че ще те чакат хилядократно по-страшни мъки веднага щом превзема Камарг и ти отново станеш мой пленник.

Неочаквано Хоукмун промуши острието си под медния предпазител на меча на Мелиадус, завъртя го и оръжието на неговия противник отлетя встрани. Той вдигна повторно сабята, за да нанесе удар, ала в същия миг забеляза, че прииждат още много гранбретанци и се готвят да ги обкръжат.

– Време е да си тръгвам, бароне. Съжалявам. Но ще запомня обещанието ти – когато ти станеш мой пленник!

Той изви коня встрани, изсмя се гръмогласно и поведе хората си сред обхванатия от паника лагер. А Мелиадус скочи от седлото и се наведе да вдигне избитата сабя.

– След него! – крещеше той свирепо. – Да ми падне само, ще го накарам да пълзи в краката ми!

Най-сетне дойде денят, когато Хоукмун и хората му обърнаха гръб на армията на Мелиадус и препуснаха сред тресавищата и блатата към хълмовете, на които граф Медни и Леополд фон Вилач бяха строили войската.

Конят на Хоукмун изкачи пъргаво склона и приближи самотната фигура на граф Медни, а лицето на графа се озари от радост и топлина, когато забеляза приближаващия се млад благородник.

– Радвам се, че ви оставих да живеете, милорд дук на Кьолн – произнесе шеговито той. – Научих, че сте изпълнили всичко според плана и дори, че отрядът ви е понесъл минимални загуби. Да си призная, не съм сигурен, дали щях да се справя по-добре от вас, ако бях млад.

– Благодаря ви, графе. А сега, време е да се готвим за бой. Барон Мелиадус е само на половин ден път зад нас.

От мястото, където се намираха, се виждаше съвсем ясно цялата кармгска армия, построена зад билото, с изтеглена напред пехота.

Не повече от няколко хиляди души броеше тази армия – капка, в сравнение с океана, който се готвеше да ги помете. Съотношението на силите вероятно надвишаваше десет, дори двадесет към едно.

Граф Медни прочете мислите по лицето на Хоукмун.

– Не се безпокой, синко. Не само с мечове и саби ще отбраняваме земята си – имаме и по-добри оръжия.

Ала Хоукмун бе сгрешил в преценката си, че гранбретанците ще стигнат хълма до половин ден. Изглежда Мелиадус бе решил да разпънат лагер, преди да продължат марша и едва по обед на следващия ден забелязаха в далечината предните отреди на настъпващата армия. Малко по-късно в равнината навлезе и пехотата. Армията настъпваше в карета³, всяко едно съставено от членове на определен Орден, като всеки един от войните се бе заклел да защитава до смърт и да отмъсти за всички останали членове – независимо дали са живи, или мъртви. Именно в тази система се коренеше огромната военна мощ на Гранбретан, защото армия с подобна закалка не би се спряла пред нищо и би отстъпила само по заповед на своя Гранд констебъл.

Възседнал коня си граф Медни следеше с поглед приближаващата се армия. От едната му страна се бе изправил Дориан Хоукмун, а от другата – Леополд фон Вилач. Но сега вече графът бе човекът, който издаваше заповедите. Скоро ще започне истинската битка, помисли си Хоукмун. Знаеше, че да победят е почти невъзможно. Откъде идеше увереността на графа?

На около половин миля от тях исполинският мравуняк от хора и машина спря, сетне от него се отделиха двама конници и препуснаха към хълма. Когато наближиха, Хоукмун разпозна герба на барон

3. ???

Мелиадус и не след дълго осъзна, че един от двамата конници е самият барон. В ръката си, вестителят до него държеше бронзов мегафон, символизиращ желанието за мирни преговори.

– Едва ли смятат да се предадат – или пък очакват ние да го сторим – произнесе объркано фон Вилач.

– Не мисля – усмихна се Хоукмун. – Това, без съмнение е поредният им номер. Баронът е прочут с хрумванията си.

Граф Медни забеляза усмивката на Хоукмун и произнесе замислено:

– Внимавай с омразата си, Дориан. Не позволявай да те завладее така, както е завладяла барона.

Хоукмун впери поглед пред себе си и не отговори.

Посланикът вдигна мегафона до устата си и произнесе:

– Говоря от името на барон Мелиадус, Гранд констебъл на ордена на вълка и Първи военачалник на армията на негово величество крал-император Хуон – владетел на Гранбретан и покорител на цяла Европа.

– Кажете на господаря си да си свали маската и да говори сам за себе си – отвърна високо граф Медни.

– Моят господар ви предлага почетен мир. Ако сложите оръжие незабавно, той ви обещава да пощади живота на всички и единственото, което желае е да бъде назначен за губернатор на провинция Камарг, от името на краля-император, за да възстанови справедливостта и реда в тази дива страна. Ние ви обещаваме милост. Откажете ли, Камарг ще бъде превърнат в пепелище, всички селища ще бъдат изгорени до основи, а в тресавищата и равнините ще нахлуе морето. Барон Мелиадус казва, че вие добре познавате силите, които предвожда и знаете, че е в състояние да изпълни закана. Ето защо ви съветва в този час да помислите за своите близки, а също и за себе си.

– Кажете на вашия барон Мелиадус, който се крие зад маската си и изглежда се страхува да заговори, или пък го е срам, задето оскърби гостоприемството ми и бе наказан затова в честен двубой – та кажете на този ваш господар, че аз и хората ми ще го накажем за всичко, което е сторил, или възнамерява да стори. Кажете му, че е страховито куче и че хиляда от неговите войници не могат да надвият на един от моите. Кажете му, че плюем на неговото предложение за мир – защото това е поредната измама и това го виждат дори децата. Кажете му, че не ние нужен никакъв губернатор, защото се управляваме добре и без такъв. Кажете му...

Граф Медни прекъсна тирадата си и избухна в смях, защото

баронът бе извил коня и препусна обратно към армията си, а вестителят побърза да го последва.

Почакаха още четвърт час и тогава във въздуха се вдигнаха орнитоптерите. Хоукмун въздъхна. Веднъж вече, силите му бяха разгромени от тези летящи машини. Дали отново го очакваше подобна участ?

Граф Медни вдигна сабята си и даде сигнал и във въздуха се разнесе плясък на крила. Хоукмун се огледа и зърна издигащите се алени фламинга, чийто грациозен полет контрастираше с тромавите движение на металните орнитоптери – сами по себе си пародии на птици. Алените птици пореха въздуха, всяка една от тях понесла ездач във високото седло на гърба ѝ, а всеки от ездачите бе въоръжен с огнестрел, насочен към орнитоптерите.

След като набраха височина птиците изведнъж се озоваха в по-добра позиция, ала все още не беше за вярване, че ще могат да се справят с металните машини, колкото и тромави да изглеждаха последните. Дълги огнени езици, почти незабележими от това разстояние, удариха в страните на орнитоптерите, а един от пилотите изглежда бе убит на място, защото изпадна от кабината. Лишеният от управления орнитоптер удари още няколко пъти с крила, сетне ги сви назад, понесе се като хищна птица надолу и заби металния си клюн в недалечното мочурище. В същия миг Хоукмун забеляза, че един от орнитоптерите стреля със своя вдвоен тежкокалибрен огнестрел по близкото фламинго и неговия ездач, птицата подскочи с болезнен вик, преобърна се и тупна на земята сред облак от розова перушина. Въздухът се изпълни с пламъци, шум от крилата на машините, но граф Медни съсредоточи вниманието си върху вражеската кавалерия, която се носеше в атака към хълма.

Графът отпърво не помръдваше, а продължаваше да следи отсъстващо лавината от коне и метал, която летеше право към него. После внезапно вдигна сабята си и извика:

– На кулите – огън!

Дулата на странните, никому непознати оръжия, се насочиха към приближаващата конница и изведнъж се разнесе някакъв пронизителен звук, от който Хоукмун си помисли, че ще му се разцепи черепа, ала още по-голяма бе изненадата му, когато откри, че от оръдията не излизаше нищо. Едва тогава забеляза, че конницата отстъпва, но не в реда, в който бе приближила хълма. Конете препускаха назад в безпорядък, с широко отворени очи, а от ноздрите им капеше пяна. Много от ездачите бяха изпадали от седлата си и пълзяха из калта, подхлъзваха се или се опитваха да спрат бясно препускащите животни.

Графът се извърна към Хоукмун.

– Това оръжие създава невидими трептения, подобни на онези, чрез които се пренася звука. За разлика от теб, конете долу изпитаха пълната му мощ.

– Сега ли ще ги нападнем? – попита Хоукмун.

– Не – не е необходимо. Почакай, овладей нетърпението си.

Много от конете лежаха безжизнени.

– За съжаление, звукът накрая ги убива – добави граф Медни.

Не след дълго почти всички животни се въргнаха в калта, докато ездачите им избягаха назад, към твърдата почва и се заоглеждаха несигурно.

А над главите им розовите птици кръжаха грациозно около орнитоптерите, компенсирайки с бързина недостига на огнева мощ и сила. Но и много от тях бяха свалени – повече, отколкото имаше свалени орнитоптери, докато останалите продължаваха да подрънкват злобно с крилата си, а двигателите им бръмчаха пронизително.

Върху близките кули се посипа дъжд от едри камъни.

– Докарали са обсадните машини – стрелят с катапулти – изръмжа фон Вилач. – Не е ли време...

– Търпение – прекъсна го безгрижно граф Медни.

Изведнъж ги заля огромна гореща вълна и те забелязаха ослепителен огнен поток, който се блъсна в стените на близката кула.

– Огнестрелно оръдие – извика Хоукмун и посочи с ръка. – Толкова голямо не бях виждал. Ще избият всички ни!

Графът пришпори коня си право към обстрелваната кула. Останалите видяха, че скача от седлото и влиза в сградата, която изглеждаше обречена. Само след минута кулата започна да се върти около оста си, все по-бързо и по-бързо и Хоукмун изненадано осъзна, че тя потъва в земята, а огнените стълбове вече преминават над нея без да я засегнат. Оръдието се насочи към следващата кула и в същия миг тя започна да се върти като предишната и да потъва в земята, докато междуременно първата кула изскочи наново, спря въртенето си и откри огън по оръдието с помощта на някакво странно оръжие, монтирано между бойниците. Дулото му блестеше в зелено и пурпурно и отпред се разтваряше като фуния. Един след друг от него излетяха няколко кълбовидни предмети и тупнаха недалеч от огнестрелното оръдие. Хоукмун ги различаваше съвсем ясно – търкаляха се почти под краката на инженерите, които притичваха около оръдието. После вниманието му се отклони за малко към един разбил се наблизил орнитоптер, трясъкът от който накарал

конете да подскочат уплашено и всички побързаха да се отдалечат от мястото на катастрофата, преди енергозахранващия резервоар да е избухнал. Фон Вилач яздеше успоредно с него.

– Какви са тези неща? – попита Хоукмун, но Вилач само поклати глава и изглеждаше не по-малко объркан от своя събеседник.

Хоукмун се озърна и забеляза, че блестящите сфери бяха престанали да се търкалят, а от дулото на оръдието вече не излизаше огън. Видя също така, че хората, наобиколили оръдието, не помръдваха. За негова изненада те сякаш бяха замръзнали в най-различни пози. А междуременно странното оръжие продължаваше да бълва блестящи сфери, които падаха край катапултите и останалите бойни машини. Не след дълго всички екипажи замръзнаха по местата си, подобно на персонала край оръдието и дъждът от камъни около кулите секна.

В това време графът напусна кулата, в която бе влязъл, и се приближи към тях. На лицето му грееше доволна усмивка.

– Имаме още какво да покажем на тези глупаци – рече той.

– Но ще могат ли оръжията ни да се справят с такава огромна маса? – попита Хоукмун, забелязал, че противниковата пехота бе преминала в настъпление и редиците ѝ бяха толкова многобройни, че на пръв поглед никакво изобретение не би могло да ги спре.

– Ще видим – рече загадъчно граф Медни и даде знак към близката кула. Небето над тях бе почерняло от птици и летящи машини, а от време на време го прорязваха кървавочервените дири на огнестрелите, сипеха се метални парчета или обгоряла перушина. Невъзможно бе да се определи коя страна ще надделее.

Пехотата бе само на стотина крачки от тях, когато граф Медни размаха сабята си към една от бойниците на кулата и всички оръжия с фуниевидни дула се насочиха към настъпващите гранбретанци. Върху войниците се посипаха стъклени сфери, които проблясваха със синкава светлина на слънцето. Хоукмун забеляза, че първите редици се разкъсаха, войниците дърпаха ужасено маските си, блъскаха се или тичаха като обезумели.

– Какво означава това? – попита изумено Хоукмун.

– Сферите съдържат халюциногенен газ – обясни графът. – Който ги кара да виждат какви ли не кошмарни картини. – Той се надигна в седлото и даде нов знак, този път към строените зад склона войски. Търпеливо очакващите реда си отреди поеха напред.

От задните редове на противниковата пехота полетяха стрели, а няколко огнестрели откриха безпорядъчна стрелба. Арбалетчиците на

графа отвърнаха с дъжд от стрели, а огнестрелците не останаха по-назад. Ала противникът не спираше стрелбата, стрелите му се блъскаха в броните на камаргците и неколцина от тях паднаха. Други пък бяха поразени от огнестрелите. В настъпилия хаос, сред покритото с облаци дим и стрели бойно поле, армията на Гранбретан постепенно премина в настъпление, въпреки че редовете ѝ бяха разпокъсани от многобройните загуби. Войниците забавиха ход едва, когато стигнаха мочурищата, задръстени от трупове на животни и хора, но отзад дотичаха стотниците и ги подканяха да продължават напред.

Графът нареди на своя вестител да излезе пред настъпващите редици и да развее знамето с неговия личен герб – червена рицарска ръкавица на бял фон.

Тримата прочути войни изчакаха, докато настъпващия противник преодоля мочурището и се заизкачва по отсамния бряг, сред калта и трупове на коне, опитвайки се да стигне основата на хълма, където го очакваха, строени в боен ред, силите на Камарг.

Хоукмун зърна Мелиадус, а недалеч от него разпозна и лешоядната маска на Асровак Микосеваар – огромният московец бе слязъл от коня си и предвождаше своя легион от лешояди пеш. Той бе сред първите, които изкачиха близкия бряг.

Хоукмун побутна коня си и го насочи така, че да се изпречи на пътя на приближаващия се Микосеваар.

Мъжът изрева тържествуващо зад животинската маска и го посочи с ръка.

– Аха! Хоукмун! Кучето, което от известно време ни досажда! Я да видим сега, бива ли те в честен двубой, предателю!

– Не ме наричай „предател“, трупоядецо! – отвърна гневно Хоукмун.

Микосеваар сграбчи своята грамадна бойна секира, изрева наново и се затича към Хоукмун, който на свой ред бе скочил от коня и вдигнал пред себе си щита и сабята, се готвеше да се защитава.

Тежката желязна секира се стовари върху щита и Хоукмун отстъпи крачка назад под страшния удар. При следващия удар горният край на щита се разцепи. Хоукмун замахна със сабята и острието отскочи звънко от металния нагръдник на Микосеваар, а наоколо се посипаха искри. И двамата мъже не отстъпваха назад, отвръщаха с удар на всеки удар, а около тях се разгоря яростна битка. Хоукмун се огледа за миг, колкото да забележи, че фон Вилач се биеше с Мигел Холст, Архидук на Лондра – и двамата си пасваха както по сила, така и по възраст, а графът все

още си пробиваше път сред противниковите войници, опитвайки се да се добере до Мелиадус, който наблюдаваше боя от разстояние.

Разположени на по-високата част на хълма, камаргците все още удържаха напъна на противника, без редиците им да се огънат дори за миг.

Щита на Хоукмун скоро вече беше напълно безполезен. Той го запрати встрани, сграбчи дръжката на сабята с две ръце и отби поредния удар на Микосеваар. Дватама войни пъшкаха от върховно усилие и внимателно пристъпваха по калната хлъзгава почва на хълма, като едновременно нанасяха удари и се опитваха да запазят равновесие – ту удряха ниско долу в краката, ту се целеха в страните или гърдите на противника.

Хоукмун беше плувнал в пот под тежката броня и гърдите му свириха от изтощение. Внезапно той се подхлъзна, стовари се на коляно и Микосеваар скочи напред, вдигнал високо секирата и готов да разсече на две своя съперник. Хоукмун се хвърли право напред, към Микосеваар, сграбчи го за краката и го тласна пред себе си, така че и двамата се строполоиха в калното мочурище, сред трупове на хора и коне.

Като си разменяха юмручни удари и огласяха околността с клетви, двамата продължиха да се търкалят в калта. Никой не изпускате оръжието си, накрая се разделиха и си поеха за миг дъх, готови отново да се счепкат. Хоукмун опря крак в трупа на един паднал кон, отблъсна се и връхлетя върху Микосеваар. Ако московецът не бе приклепнал своевременно, сабята щеше да му отсече главата, но вместо това само избя шлема с изображения лешояд, разкривайки бледото, брадясало лице на наемника, озарено от чифт кръвясали, безумни очи. Микосеваар прицели острието на секирата си в корема на Хоукмун, но той съумя да я отбие в последния миг.

Хоукмун пусна за миг дръжката на сабята, сви юмруци и блъсна московеца право в гърдите. Мъжът се подхлъзна и тупна по гръб. Докато драскаше отчаяно да се изправи, Хоукмун вдигна сабята високо и я стовари право в лицето му. Наемникът нададе агонизиращ вик. Хоукмун вдигна сабята и я стовари отново. Асровак Микосеваар изпищя с неузнаваем глас и замлъкна. Хоукмун го прониза още веднъж, хвърли поглед към обезобразеното лице, после се озърна, за да види как се развива сражението.

Но не беше никак лесно да определи. Наоколо цареше пълен хаос, но изглежда, че гранбретанците имаха значително числено преимущество. Битката във въздуха почти бе приключила, само няколко

орнитоптера кръжаха в небето, докато птиците бяха доста повече.

Нима Камарг наистина щеше да надделее?

Хоукмун се извърна в мига, когато двама войни от Ордена на лешояда се нахвърлиха върху него. Докато ги изчакваше, наведе се и вдигна окървавената маска на Микосеваар.

– Вижте! Вашият Гранд констебъл е мъртъв – аз убих водача ви!

Войниците се поколебаха за миг, сетне отстъпиха бавно назад, накрая се извърнаха и побягнаха ужасени. Легионът на лешояда не притежаваше суровата дисциплина на останалите ордени.

Хоукмун прескочи уморено няколко трупа на коне, притиснали под себе си мъртвите ездачи. Мястото около него беше съвсем празно, но от тук се виждаше съвсем ясно фон Вилач, който тъкмо бе повалил Мигел Холст и се готвеше да отбие атаката на дузина войници, заплашващи го с дългите си пики. Фон Вилач имаше спокоен вид на човек, който не се нуждае от помощ за такава дреболия. Хоукмун затича нагоре по склона, искаше да огледа битката от високо за да прецени накъде се накланят везните.

Наложи се на три пъти да окървавява острието на сабята, преди да стигне набелязаното място и да огледа бойното поле. Огромната армия на Мелиадус, която доскоро заплашваше да ги смаже, бе намаляла почти до една шеста от първоначалния си размер, докато редовете на кармгците изглеждаха непокътнати.

Близко половината от знамената на различните военачалници бяха свалени или пленени. На места бойния ред на гранбретанците бе напълно разкъсан и Хоукмун забеляза изненадан, че каретата на отделните ордени се бяха смесили – нещо неவிждано досега, а войниците изглеждаха смутени и разколебани, тъй като бяха привиквали да се сражават рамо до рамо със своите братя.

Малко по-надолу по хълма, граф Медни, все още яхнал своя жребец, се сражаваше с няколко рицари. Още по-нататък, почти до тресавището, се вееше знамето с герба на Мелиадус, около което се бяха събрали войни от Ордена на вълка. До момента изглежда Мелиадус бе успял да запази почти непокътнат своя отряд. Хоукмун забеляза, че няколко от военачалниците под негово командване – между които Адаз Промп и Джарак Нанкенсеен – се приближаваха към Мелиадус. Изглежда възнамеряваха да отстъпят, но очакваха сигнала на барона.

Хоукмун можеше да си представи, какво смятаха да кажат на Мелиадус – че цвета на тяхното войнство е унищожен и че не си заслужава да понесат подобна тежка загуба заради някаква дребна и незначителна

провинция.

Ала тръбата на вестоносеца все не издаваше очаквания сигнал за отстъпление. Мелиадус изглежда не желаше да изслуша молбите им.

Приблужи се фон Вилач, на своя наперен жребец. Той бутна шлема си назад и се ухили на Хоукмун.

– Май ги натупахме. Къде е графът?

Хоукмун посочи с ръка.

– Гледам, че се справя добре – усмихна се на свой ред той. – Не само задържахме позицията, но можем и да преминем в атака – стига графът да заповяда. Струва ми се, че водачите на гранбретанците са си глътнали езиците и мислят само за отстъпление. Ударим ли ги сега – ще им помогнем да вземат по-скоро това решение.

Фон Вилач кимна.

– Ще изпратя вестоносец до графа. Той трябва да заповяда.

Той повика един конник и му прошепна нещо. Конникът препусна надолу по хълма, към струпаните войници. Хоукмун го проследи с поглед, видя, че конникът спира до графа, сетне прославеният войн вдигна глава, помахаше им и се насочи към тях.

Изминаха близо десет минути, преди да си пробие път до двамата.

– Трябва да съм убил най-малко петима рицари – рече той. – Но Мелиадус ми се изплъзна.

Хоукмун сподели отново онова, което вече бе казал на фон Вилач, графът се съгласи с неговия план и не след дълго камаргската пехота закрачи напред, изтласквайки гранбретанците надолу по хълма.

Хоукмун взе един отпочинал кон и лично поведе настъплението, като сечеше безпощадно глави и ръце, пронизваше гърди, а цялото му тяло бе опръскано във вражеска кръв. Ризницата му бе така разкъсана, че всеки миг щеше да падне. Гърдите му бяха покрити с рани и ожулвания, едната му ръка бе посечена и кървеше, краката го боляха нетърпимо, но той не обръщаше внимание на всичко това, завладян от желание-то да убива.

В един по-спокоен миг яздейният до него фон Вилач намери време да подхвърли:

– Май си решил да ги изтребиш до крак, синко.

– Няма да се спра, дори ако долината бъде залята от кръвта на гранбретанците – отвърна мрачно Хоукмун. – Няма да се спра, дори ако трябва да унищожа всичко живо в Гранбретан.

– Твоята кръвожадност може да се равнява с тяхната – каза иронично фон Вилач.

– По-голяма е – възрази Хоукмун, – защото те го правят за забавление.

Най-сетне, изглежда убеден от настойчивите си командири, Мелиадус даде така желанния сигнал за отстъпление и оцелелите се втурнаха назад.

Хоукмун посече няколко воина, захвърлили оръжието си и опитващи да се предадат.

– Не ми трябва живи гранбретанци – рече той, преди да довърши последният от тях, млад войни, свалил маската си и просещ пощада.

Но накрая дори нескончаемата жажда за мъст на Хоукмун изглежда се поуталожил, той изви коня и препусна към граф Медни и фон Вилач, спря до тях и проследи с поглед отстъпващите в нестройни редици гранбретанци.

Стори му се за миг, че някъде от недрата на разгромената армия се надига яростен вик и като че ли гласът принадлежеше на самия Мелиадус, което го накара да се усмихне.

– Сигурен съм, че скоро пак ще се срещнем с Мелиадус – подхвърли той. Графът кимна в знак на съгласие. – Днес той научи, че Камарг не може да бъде победен от армията му, а вече знае, че сме твърде умни, за да ни измами с предателство, но вероятно ще намери друг начин. Няма да мине много време и всички земи около Камарг ще паднат в ръцете на Тъмната империя и тогава ще трябва непрестанно да бъдем нащрек.

Тази нощ, след като се върнаха в Медния замък, Боуджентъл заговори на графа.

– Надявам се, сега вече разбираш, че Гранбретан е земя на безумци – тя е като цирей, готов да зарази историята и да промени хода ѝ така, че рано или късно да погуби човешкия род и не само него, но и всички разумни и интелигентни същества във вселената.

Граф Медни се усмихна.

– Малко преувеличаваш, Боуджентъл. Откъде знаеш?

– Защото само аз съм в състояние да разбера силите, които поражда онова, което наричаме съдба. Пак ще повторя, графе, Тъмната империя ще зарази цялата вселена с отровата си, ако не бъде спряна на тази планета – и още по-точно на този континент.

Хоукмун бе седнал на креслото, изпънал напред изнурените си нозе.

– Да си призная, сър Боуджентъл, – каза той – не съм кой знае какъв познавач на философските принципи, върху които градите вярата си. Но инстинктивно чувствам, че сте прав. Повечето от нас смятат, че

Тъмната империя е като останалите немалко на брой раси, решили в различни моменти от нашето минало, че са богоизбрани да управляват света. Но аз мисля, че има разлика. Не забравяйте, графе, че имах възможността да прекарам известно време в Лондра и да се запозная с немалко от техните екстравагантни и перверзни прояви на безумие. Вие познавате само армията им, която подобно на всички армии, се бие свирепо и желае победа, използвайки обичайната тактика, защото тя е най-добрата. Но аз лично не намирам нищо обичайно в поведението на краля-император, този безсмъртен труп, затворен в своя тронен глобус, нищо обичайно няма и в начина, по който тези хора общуват помежду си, дори ако щете в настроението, което цари в онзи злокобен град...

– Значи мислиш, че все още не сме видели най-лошото, на което са способни? – попита със сериозно изражение граф Медни.

– Точно това мисля – отвърна Хоукмун. – Не само желанието за мъст ме кара да ги убивам така безпощадно, а нещо по-дълбоко в мен, което ги вижда като заплаха за самите сили на живота.

Графът въздъхна.

– Може би си прав, не зная. Само Руническия жезъл би могъл да определи, грешил ли, или не.

Хоукмун се изправи вдървено.

– Не съм виждал Изелда откакто се върнах – каза той.

– Мисля, че си легна рано – рече Боуджентъл.

Хоукмун беше разочарован. Надяваше се, че ще го посрещне, когато се върна. Щеше му се, да ѝ разкаже за победите си. Но остана неприятно изненадан, че тя не дойде да го поздрави.

Той вдигна рамене.

– Е, май е време да си лягам и аз. Лека нощ, господа.

След завръщането почти не бяха разговаряли за победата. Всички усещаха умората от изминалия тежък ден, а радостта им беше някак притъпена, но утре, несъмнено, щяха да отпразнуват победата.

Още с влизането в стаята, Хоукмун почувства слабо раздвижване на въздуха. Той измъкна бързо сабята, приближи пипнешком масата в центъра и запали лампата.

Някой лежеше в леглото и му се усмихваше.

Изелда.

– Чух за подвизите ти – каза тя – и исках да те поздравя, когато останем насаме. Дориан, ти си велик герой.

Хоукмун почувства, че дъхът му секва, а сърцето му блъскаше чак в слепоочието.

– О, Изелда...

Бавно, стъпка по стъпка, той се приближи към изтегнатото в леглото момиче, а същевременно съвестта му се бореше с желанието.

– Ти ме обичаш, Дориан, зная го – рече нежно тя. – Нима ще го отречеш?

Не би могъл. Вместо това отвърна дрезгаво.

– Ти си... много... смела...

– Да, а ти пък изглеждаш прекалено срамежлив.

– Аз... аз не съм срамежлив, Изелда. Но от това няма да излезе нищо добро. Аз съм обречен... Черната перла...

– Каква е тази Перла?

Хоукмун се поколеба, сетне ѝ разказа, че не знае още колко месеци магьосническите окови на граф Медни ще задържат живота вътре в Перлата, обясни ѝ също, че съумеят ли Господарите на Тъмната империя да върнат живота на Черната перла, тя ще унищожи в миг ума му.

– Сега вече разбираш защо между нас не бива да има нищо... инак ще е по-лошо.

– Но този Малагиджи – защо не потърсиш помощ от него?

– Пътуването ще отнеме месеци. Не виждам смисъл да погубвам отброените ми дни в напразно дирене.

– Ако ме обичаш – заяви тя, дръпна го до себе си на леглото и го хвана за ръката – ще рискуваш заради мен.

– Аха – отвърна замислено той. – Всъщност, защо не. Може би си права...

Тя се пресегна и притегли лицето му към нейното, целувайки го по устните. Жестът ѝ беше малко несръчен, но изпълнен с нежност.

Сега вече Хоукмун не можеше да се сдържи. Той я целуна страстно и я притисна до себе си.

– Ще тръгна за Персия – каза ѝ малко по-късно – макар че пътят ще е изпълнен с опасности, веднъж напусна ли пределите на Камарг, защото Мелиадус ще ме търси под дърво и камък...

– Зная, че ще се върнеш – каза уверено тя. – Сигурна съм в това. Моята любов ще те пази.

– А моята към теб? – попита той и я погали по косата.

– Утре... – рече тя. – Тръгни още утре, не губи повече време. А тази нощ...

Тя го целуна отново и той и отвърна, още по-страстно отпреди.

ТРЕТА КНИГА

А сетне в легендите се разказва, че като напуснал Камарг, Хоукмун литнал на изток, на крилете на гигантска алена птица, която го отнесла на хиляди мили, преди да стигне една висока планина, що делеяла земите на гърци и българи...

Из „Преданието за Руническия жезъл“

Първа глава Оладан

Граф Медни се оказа прав – не беше никак трудно да се язди фламинго. Птицата се подчиняваше на командите със същата лекота, с която и конете, с помощта на леки метални юзди, прикачени с халки за огромния ѝ клон. Летеше така грациозно, че Хоукмун набързо забрави страховете си от падане. Макар че фламингото категорично отказваше да лети когато валеше, с негова помощ се придвижваше десетки пъти по-бързо, отколкото ако беше поел на кон и се нуждаеше само от две почивки – една следобед и втората през нощта, когато Хоукмун спеше.

Високото, меко седло, с извит преден лък, беше доста удобно, а от страни бяха завързани торбички с провизии. За по-сигурно закрепване на ездача имаше и стремена. Дългата шия на птицата се намираще непосредствено пред ездача, исполинските крила се размахваха с плавни движения и алената птица се носеше над планини, долини, гори и равнини. От време на време, Хоукмун я насочваше да кацне край някое езеро, или речен ръкав, където едрата птица можеше лесно да си намери храна.

Нерядко се случваше да почувства познатите пробождащи болки в главата, които го караха да си спомни за неотложността на неговата мисия, ала колкото по-на изток го отнасяше птицата и колкото по-топъл и приятен ставаше климатът, толкова по-обнадежен се чувстваше Хоукмун и вече бе склонен да вярва, че Изелда не грешеше в предположенията си, че скоро ще се завърне при нея.

Един ден, около седмица след като напусна Камарг, той летеше над верига от острозъби планини и търсеше подходящо място за да се приземи. Свечеряваше се и птицата показваше явни признаци на умора,

като неусетно се снишаваше над земята, докато накрая мрачните върхове се изравниха с тях. Ала никъде не се виждаше следа от вода. Изведнъж Хоукмун зърна човешка фигура, притаена на склона под тях и в същия миг птицата изграка пронизително, размаха диво криле и се залюля във въздуха. Хоукмун забеляза, че от хълбока ѝ стърчеше дълга стрела с перушина накрая. Втора подобна стрела се заби в шията ѝ и тя се понесе надолу. Хоукмун сграбчи дръжката на седлото, а насрещният вятър разроши косите му. Скалата се издигна пред него, птицата се блъсна със смразяващ удар, Хоукмун излетя от седлото, удари се в нещо твърдо и изгуби съзнание.

Когато се свести, почувства паника. Струваше му се, че Черната перла се е освободила от оковите си и вече се е захванала да поглъща, хапка по хапка, ума му. Вдигна ръка и опипа челото си, за да установи с облекчение, че беше покрито с подутини и рани, изглежда от сблъсъка със земята. Беше тъмно и по всичко изглеждаше, че се намира в някаква пещера. Той се надигна, присви очи и забеляза, че точно пред входа на пещерата гореше голям огън. Хоукмун се изправи и се приближи до огъня.

Когато наближи входа, кракът му удари нещо, той се наведе и откри, че тук бяха струпани на купчина вещите му. Изглежда нищо не липсваше – седлото, торбите с провизии, мечът, дори кинжалът. Хоукмун изтегли безшумно меча от ножницата, после продължи напред.

Още няколко крачки и в лицето го лъхна нетърпима топлина от огромния приличащ на клада огън. Над огъня на дървена стойка бе поставен дълъг шиш с дръжка, на който се печеше изкорменото, обезглавено и почистено фламинго. Дребничък на вид, набит и як мъж, който на ръст едва ли стигаше до гърдите на Хоукмун, въртеше шиша с помощта на сложна система от ремъци, които често-често навлажняваше с вода от една кратунка.

Когато Хоукмун се приближи, мъжът го зърна, впери уплашен поглед в сабята, извика нещо и отстъпи на другия край на огъня. Ала дукът на Кьолн спря изумен, защото лицето на мъжа бе покрита със ситна червеникава козина, а малко по-гъста четина от същия десен изпъстряше цялото му тяло. Беше облечен в кожен кафтан и къса кожена пола, привързана с широк колан. На краката си носеше цървули от щавена кожа, а от шапката му стърчаха няколко розови пера – очевидно от фламингото, което мъжът бе оскубал грижливо, преди да го постави над огъня.

Дребосъкът отстъпи назад, вдигнал ръце и разперил пръсти, за да покаже, че няма оръжие.

– Прости ми, господарю. Искрено съжалявам, уверявам те. Ако знаех, че птицата е с ездач, нямаше да я застрелям. Ала видях само да лети нещо подходящо за вечеря и гледах да не го пропусна...

Хоукмун свали сабята.

– Кой си ти? Или по-точно – какво си ти? – Той избърса челото си с ръка. Горещината ставаше нетърпима и главата му се въртеше.

– Аз съм Оладан, братовчед на Планинските гиганти – заобяснява дребосъкът. – Всички ме знаят по тези места...

– Гиганти? Гигант? – Хоукмун се размия неудържимо, люшна се и падна, изгубил съзнание отново.

Следващия път, когато се свести, първо подуши миризмата на вкусно препечено месо. Беше подпрян на входа на пещерата, а сабята му бе изчезнала. Дребосъкът се надвеси над него и му подаде прясно изпечен бут с исполински размери.

– Яж, господарю, и ще се почувстваш по-добре.

Хоукмун послуша съвета му, още преди да осъзнае какво му дават за ядене.

– Май си прав – рече той. – А и какво друго ми остава, след като ми отне всичко, на което държах.

– Беше ли привързан към тази птица, господарю?

– Не, но съм в смъртна опасност и фламингото бе единчката ми надежда да се спася – Хоукмун задъвка жилавото месо.

– Преследват ли те?

– Преследва ме, но не някой, а нещо – една отвратителна зла участ... – и за своя изненада Хоукмун се зае да разказва историята си на това странно създание, което с прибързаните си действия бе ускорило края му. Докато приказваше, все се питаше, какво го бе накарало да се излее мъката точно пред Оладан. Ала в дребничкото, сбърчено лице пред него се криеше спотаена мъдрост и тъга, очите му се изпълваха с печал всеки път, когато Хоукмун споменаваше, че е обречен, та накрая той забрави за първоначалната си съдържаност. – И ето ме тук – привърши разказа си той – седя и ям птицата, която бе единствения ми път към спасението.

– Тъжен е разказът ти, господарю – въздъхна Оладан и засмука бутчето в ръката си. – Сърцето ми замира, като си помисля, че причина за всичко това е моят алчен стомах. Още утре ще направя всичко, каквото е по силите ми, за да поправа грешката си и ще ти потърся нещо, което да те откара на изток.

– Нещо, което да лети?

– За съжаление – не. Най-доброто, което мога да предложа е някой по-едър козел. Аз съм човек, ползващ се с уважение в тези планини, може би заради странния ми вид. Ще ти призна истината – моя милост е кръстоска, дело на един местен магьосник-авантюрист, който посмял да се съчетае с планинска гигантка. За зла участ останах сирак, тъй като мама изяде тате през една сурова зима, а сетне мама на свой ред бе изядена от чичо Баркюз, който е ужасът на нашите планини, защото е най-големият и най-гладният от всички Гиганти. От тогава си живея сам-самичък, в компанията на книгите, остана ми в наследство от тате. Никой не ме иска – твърде различен съм, за да ме приемат, както моите роднини по бащина, така и по майчина линия. Ако не бях толкова дребен, без съмнение досега да са ме изяли, но и чичо Баркюз също го...

Лицето на Оладан изглеждаше толкова комично, изпълнено с някаква безкрайна меланхолия, че Хоукмун вече не му се сърдеше за нищо. Пък и освен това му се доспа от жегата и изядения бут.

– Стига, приятелю Оладан. Да забравим онова, което вече не можем да поправим и да си поспим. А утре ще потърсим някое животно, с което да се придвижва към Персия.

Двамата мигновено захъркаха, а когато се събудиха призори, огънят продължаваше да гори под шиша с набучената птица, от която си похапваха сладко дузина мъжаги облечени в кожи и въоръжени до зъби.

– Бандити! – извика Оладан и сръга Хоукмун. – Не биваше да оставям огъня запален!

– Къде ми скри сабята? – попита Хоукмун, но в същия миг двама от новодошлите се приближиха към тях, като бършеха лойта от брадите си и измъкнаха мечове. Хоукмун се изправи на крака, готов да се бие с каквото му попадне, но Оладан побърза да заговори на мъжете.

– Познах те, Ректер – рече той и посочи пое-едрия от бандитите. – А и ти сигурно вече си разбрал, че пред теб стои Оладан от Планинските Гиганти. Гледам че се нахранихте, а сега или си обирайте крушите, или ще ви избия.

Рекнер се ухили без следа от притеснение пред заплахата и пхна мръсния си нокът между зъбите.

– И аз те познах, Оладан, най-малкият сред Гигантите и зная, че няма от какво да се боя, макар хората по тези места да те избягват. Но те затова си остават тъпи селяни, нали? Затваряй си устата, иначе ще те убия бавно, а не бързо, както възнамерявах.

Оладан видимо побледня, но въпреки това продължи да гледа втренчено пред себе си. Рекнер се изсмя.

– Я да видим сега, какви съкровища си скрил в тази пещеричка?

Оладан се залюля бавно, като да беше завладян от неопишуем ужас и промърмори нещо неразбрано. Хоукмун премести поглед от него към разбойника и се зачуди, дали да не изтича в пещерата и да потърси сабята си. Оладан продължи да мърмори, малко по-силно и внезапно Рекнер замръзна неподвижно, със стъклено изражение на лицето и изцъклени, невиждащи очи. А дребосъкът вдигна бавно ръце пред себе си и извика със заповеднически глас:

– Спи, Рекнер!

Рекнер се строполи на земята, а хората му отстъпиха назад с гръмки проклетия и се скупчиха. Оладан продължаваше да държи ръцете си вдигнати.

– Не предизвиквайте силата ми, лешояди – заплаши ги той, – защото Оладан е син на магьосник.

Бандитите продължиха да отстъпват, без да откъсват втрещени погледи от своя паднал водач. Хоукмун погледна изумен косматото същество, което само с един жест бе накарало дузина въоръжени до зъби и незнаещи милост разбойници да отстъпят, сетне скочи в пещерата и намери сабята си в ножницата при купчината с негови вещи. Вдигна и колана с кинжала, завърза го и се върна обратно при Оладан. Дребосъкът му прошепна с крайчеца на устните.

– Донеси торбите с провизиите. Животните им са завързани в подножието на хълма. Ще ги използваме за да избягаме, всеки миг Рекнер ще се пробуди и след това едва ли ще мога да ги задържа дълго.

Хоукмун донесе провизиите и двамата заслизаха надолу по каменистия склон, като се подхлъзваха по натрошените скали. Зад тях Рекнер бавно се раздвижи. Той изпъшка и седна. Неколцина от бандитите изтичаха да му помогнат.

– Сега – прошепна Оладан и двамата затичаха. Когато слязоха в долчинката, Хоукмун откри изненадан, че тук са завързани десетина кози, големи колкото понита, чийто гърбове бяха покрити със седла от нещавена овча кожа. Дукът на Кьолн се подвоуми само за миг, преди да се метне на едно от седлата. Рекнер и хората му вече тичаха надолу по склона. Хоукмун плесна с плоското на сабята останалите животни и те се разбягаха уплашено.

– Следвай ме! – извика Оладан и сръга козела си по една тясна пътечка, която извиваше надолу. Ала докато Хоукмун дърпаше юздите, неколцина от бандитите на Рекнер го заобиколиха и се наложи да размаха сабята си и дори да посече двама от тях, преди да си пробие път.

Козелът на Хоукмун най-сетне се втурна сред своя събрат, отнасящ Оладан, а бандитите ги изпроводиха с гръмогласни проклетия.

Тялото му се тресеше ужасно от странното друсане на животното под него, ала съвсем скоро вече препускаха по тясната пътечка, която следваше извивките на планината, а виковете на бандитите заглъхнаха в далечината.

– Ето ти и кон, господарю Хоукмун. Стана по-лесно, отколкото очаквах. Добро предзнаменование! Карай след мен. Аз ще ти показвам пътя.

Хоукмун неволно се усмихна. Дребосъкът непрестанно го развеселяваше, а умелият начин по който се бе справил с премеждието одева бе пробудил в него уважение и го бе накарал да забрави, че косматият родственик на Планинските гиганти всъщност бе причината за настоящите му неприятности.

Оладан настоя да го придружи през целия път из планините. Така яздиha няколко дни, докато стигнаха една просторна, светложълта долина. Оладан спря и посочи с ръка пред себе си.

– Ей този път ще следваш.

– Благодаря ти – отвърна Хоукмун и отправи поглед към Азия. – Жалко, че трябва да се разделим.

– Аха! – ухили се Оладан и почеса червеникавата четина на челото си. Хайде, ще ти правя компания в долината. – И той отново сръга козела.

Хоукмун се засмя, вдигна рамене и го последва.

Втора глава Керванът на Агносвос

Започна да вали още щом слязоха в равнината и двата козела, които доскоро препускаха безропотно по тесните планински пътеки, започнаха да затъват в меката почва и едва се влачеха. Така пътуваха близо месец, загърнати в наметалата си, треперещи от влагата и студа, проникнали до костите им, а Хоукмун отново започна да усеща познатата болка в главата. Появеше ли се болката, той отказваше да разговаря с Оладан, а вместо това стискаше главата си с ръце, лицето му побледняваше, очите се наливаха с кръв, а зъбите му тихичко потракваха. Той знаеше, че далеч зад него, в Медния замък, съзнанието на Перлата постепенно се пробуждаше и се опитваше да разкъса оковите, които графът бе поставил.

Мъчно му беше и че Изелда е толкова далеч от него.

Дъждът продължаваше да вали, студеният вятър бръснеше лицата им и през плътната дъждовна завеса Хоукмун с мъка успя да различи ширналата се докъдето му стигаше погледа степ, сред която тук-там се виждаха превити дръвчета и малки горички. Имаше твърде неясна представа за местонахождението им, защото от дълго време слънцето бе скрито от облаци. Единственият ориентир за посоката им оставаше наклонът на храстите по тези места, който неизменно сочеше право на юг. Нямахте представа, че по тези места има такава обширна степ и не след дълго стигна до извода, че вероятно се е появила вследствие на някакво неясно събитие от далечните времена на Трагичното хилядолетие.

Хоукмун избърса водата от веждите си и в същия миг почувства хладната, влажна повърхност на Черната перла. Той потрепери, изви глава към нещастното лице на Оладан, сетне отново втренчи поглед в дъжда. Далеч, почти на самия хоризонт се виждаше тъмна линия – вероятно гора, където биха могли да се подслонят от този непрестанен дъжд. Заострените копита на козите се препъваха във високата трева. Хоукмун отново почувства пронизваща болка в главата, толкова силна, че започна да му се гади. Той изстена и опря ръка в челото си, а Оладан го погледна със състрадание.

След няколко часа приближиха гора от ниски дръвчета. Тук се наложи да забавят още ход, защото земята под краката им бе съвсем мочурлива и се налагаше често да заобикалят широки, кални локви. Стеблата и клоните на дърветата имаха странен и уродлив вид, сякаш сгърчени от невидима сила към земята. Кората на дърветата бе тъмносива, до черна, и въпреки, че не беше зима, не се виждаха никакви листа. Но инак дърветата растяха толкова близо, че не беше никак лесно да се провират между тях. В единия край на гората блестеше гладката повърхност на неголямо езеро.

Когато навлязоха сред дърветата, под краката на козите се вдигнаха пръски, а двамата пътешественици трябваше да се навеждат ниско, за да избягват клоните. Дори тук почвата бе мочурлива и около корените на дърветата се бяха образували локви, които продължаваха да се пълнят от сипещия се дъжд.

Все пак за лагера успяха да намерят сравнително по-сухо място и макар че Хоукмун искаше да помогне на Оладан за стъкмяването на огъня, не след дълго бе принуден да приседне до едно дърво, стенойки от болки, докато дребосъкът продължаваше да събира съчки наоколо.

На следващата сутрин, когато отново поеа сред гората, Оладан

водеше козела на Хоукмун, защото дукът на Кьолн се бе превил измъчено на седлото. Малко преди обед от юг долетяха човешки гласове.

Оказа се, че също като тях, през ниската гора си пробива път някакъв керван. Около петнадесет каруци и фургони, всичките с копринени покривала в най-различни цветове, ала подгизнали от дъжда. В каруците бяха запрегнати мулета и волове и нещастните животни напъваха мишци в хлъзгавата, податлива кал, подкарвани от възгласите на каруцарите, които нерядко ги налагаха безмилостно с камшици и заострени пръчки. Други мъже стояха около колелата на каруците, бършеха потни чела и въртяха спиците, за да ги избутат в лепкавата кал. Ала въпреки тези на пръв поглед неимоверни усилия, керванът едва пъплеше.

Всъщност, най-странното за двамата пътешественици бе не друго, а видът на тези хора. Дори Хоукмун бе забелязал нещо нередно със замъгления си поглед и вдигна учудено глава.

Всички мъже до един бяха с уродливи тела. Джуджета и дребосъци, гиганти и шишковци, телата на някои бяха покрити с козина (също като Оладан, само че бяха неприятни на вид), други пък имаха бледи, безкосмени кожи, един бе с три ръце, друг – само с една, двама – мъж и жена – бяха с копита, имаше деца със старчески бради, хермафродити с органи от двата пола, някои притежаваха люспеста кожа като на змия, или пък имаха опашки, допълнителни крайници, а чертите на лицата им бяха разкривени, или пък нещо липсваше, мяркаха се гърбици, неестествено къси вратове, крака и ръце, а накрая дори зърнаха мъж с яркооранжева коса и рог, стърчащ от челото му. Само по очите си приличаха тези хора, защото във всички се четеше еднакво отчаяние, докато тази странна дружина полагаше неимоверни усилия, за да придвижва кервана през мочурливата гора.

Сякаш всички тези хора бяха прокълнати за някакви страшни грехове и изпратени в ада.

Гората миришеше на влажна кора и плесен, но ето че се изпълваше и с нови, далеч по-трудни за разпознаване мириси. Вонята на изпотени животни и хора дразнеше неприятно ноздрите, но тя бе примесена с тежкото ухание на парфюми и подправки, имаше и други, съвсем странни аромати, които ги обгърнаха като пелена и накараха Оладан да потрепери. Хоукмун дори се изправи на седлото и задуши въздуха като изгладнял вълк. Той погледна озадачено Оладан. Деформираните същества все още не бяха забелязали появата им, погълнати от непосилната си работа. Чуваше се само шумът от поскърчващите оси на колелата и пръхтенето на изнурените животни.

Оладан дръпна юздите, решил да спре далеч от кервана, но Хоукмун не последва жеста му. Вместо това продължи право срещу странната процесия.

– Спри – повика го тихо Оладан. – Тук се крие опасност, господарю Хоукмун.

– Трябва да попитаме за пътя – инак никога няма да се измъкнем от тази проклетата равнина – отвърна шепнешком Хоукмун. – Освен това, провизиите ни са на изчерпване...

– Може да се превърнем в лесна плячка за тези хора.

– Едва ли – поклати глава Хоукмун. – Мисля, че знам на кого принадлежи този керван.

– И на кого?

– На един човек, за който много съм чувал, но никога не бях срещал. Той е мой сънародник – дори роднина – напуснал е Кьолн преди близо девет века.

– Девет века? Невъзможно!

– Не съмсем. Агносвос е безсмъртен. Или почти. И ако наистина е той, ще ни помогне, защото аз съм негов законен господар...

– И смяташ, че ще бъде лоялен към Кьолн, след деветстотин години?

– Поне можем да проверим. – Хоукмун насочи козела към челната част на кервана, където се полюшваше висок фургон със златисто копринено покривало, а страните му бяха изписани с чудни фигури. Все още обезпокоен, Оладан пое след него. На скамейка в предната част на фургона, под специално разпънатия навес, за да го пази от дъжда, седеше човек, загърнат в дебела мечка кожа, а лицето му бе скрито от непроницаемо черен шлем. Когато Дориан Хоукмун приближи фургона, лицето се извърна към него и зад шлема се разнесе приглушен вопъл.

– Лорд Агносвос – заговори Хоукмун. – Аз съм Дориан Хоукмун, дук на Кьолн, последният от този велик род, заченат преди повече от хиляда години.

Мъжът отвърна с нисък, лаконичен глас.

– Че си Хоукмун, виждам. Но без владение, а? Гранбретан взе твоя Кьолн, нали?

– Така е...

– Значи и двамата сме прокудени. Аз – от твоите предци, а ти – от нашествениците.

– И така да е, но аз все още съм последният от рода и твой законен господар. – Очите на Хоукмун гледаха твърдо непроницаемата маска.

– Господар, значи? Не изгубих ли тази чест, когато бях прогонен в пушинака от дук Дитрих?

– Не съвсем, както и сам знаеш. Нито един поданик на Кьолн не може да не се подчини на волята на своя принц.

– Не може ли? – изсмя се тихо Агоносвос. – Не може ли?

Хоукмун понечи да се обърне, но Агоносвос вдигна своята костелива, бледа като смъртта десница.

– Почакай. Обидих те и трябва да ти поискам прошка. Как мога да ти услужа?

– Значи признаваш верността си пред мен?

– Признавам само, че се държах грубо. Имаш уморен вид. Ей сега ще спра кервана, за да се качиш при мен. А твоят слуга?

– Не ми е слуга, приятел. Оладан от Българските планини.

– Приятел, а? И не е от твоята раса? Нищо, нека дойде и той.

Агоносвос се показва от фургона и извика на хората си да спрат. Мъжете мигом послушаха заповедта му и се изправиха запъхтени, с лъщящи от пот, все така отчаяни лица.

– Какво ще кажеш за сбирката ми? – попита го Агоносвос, след като Хоукмун слезе от козелата и се покатери в тъмния фургон. – Навремето се забавлявах от подобни чудачества, но сега ги карам да се претрепват от работа, за да оправдаят глупавото си съществуване. Имам най-малко по един от всеки вид. – Той погледна Оладан. – Включително и като твоя. Някои дори сам съм ги кръстосвал.

Оладан пристъпи смутено от крак на крак. Вътре във фургона бе неочаквано топло, въпреки че не се виждаше никаква печка, нито какъвто или да било друг подгриващ уред. Агоносвос им наля вино от една синя кратуна. Виното също като кратуната бе синьо на цвят. Древният изгнаник от Кьолн все още носеше своя черен, безизразен шлем, през който към Хоукмун пресметливо надничаха чифт черни, подигравателни очи.

Хоукмун полагаше неимоверни усилия да си придаде съвсем здрав вид, но нямаше съмнение, че Агоносвос бе прозрял истината, защото докато подаваше бокала с вино, той каза:

– От това ще се почувстваш по-добре, милорд.

И наистина, виното имаше определен живителен ефект и болката в главата му скоро се стопи. Агоносвос го запита как е стигнал до този затиен край и Хоукмун се принуди да му разкаже в общи линии своята история.

– И така, – приключи Агоносвос – ти се нуждаеш от моята помощ?

И изтъкваш, че съм длъжен, според някакво си древно правило. Е, ще помисля върху това. А междуременно, ще ви отредя един фургон, където да си отдъхнете. Утре заранта ще обсъдим въпроса.

Хоукмун и Оладан не заспаха толкова бързо, колкото очакваха. Настанени сред коприните и кожите, които им бе дал Агоносвос, те си шушукаха тихо за магьосника.

– Прилича ми малко на онези магьосници от Тъмната империя, за които си ми разказвал – рече Оладан. – Май ни мисли злото. Може би иска да си отмъсти заради несправедливото решение на твоя праядо – или пък ме е харесал за сбирката си. – Той потрепери при тези думи.

– Мда – промърмори замислено Хоукмун. – Глупаво ще е обаче, да го ядосваме без някаква причина. Може да ни бъде полезен. Хайде да спим.

– Да спим, но нашрек – предупреди го Оладан.

Но Хоукмун заспа дълбоко, а когато се събуди, установи, че е свързан със здрави кожени ремъци, осукани многократно около тялото му и яко пристегнати. Той напъна безпомощно мишици, вдигна глава и втренчи поглед в загадъчния шлем, скриващ лицето на неговия безсмъртен сънародник. Едва сега Агоносвос се засмя тихо.

– Ти ме познаваш, последни от рода Хоукмун – но не знаеш достатъчно. Нямах представа дори, че немалка част от живота си съм прекарал в Лондра, където съм учил Господарите на Гранбретан на моите тайни умения. Не отскоро съм верен съюзник на Тъмната империя. Барон Мелиадус ми разказа за теб, последния път, когато се видяхме. Ще ми даде всичко, каквото пожелае, ако те доставя жив.

– А къде е моят другар?

– Онзи космат нещастник? Потъна в нощна още щом чу, че се приближаваме. Всички те са съвсем еднакви, тези хора-чудовища – на вид покорни, но не разчитай много на тях в беда.

– Значи, намислил си да ме отведеш при барон Мелиадус?

– Чу съвсем ясно какво съм намислил. Точно там ще те вода. Ще зарежа този проклет керван, и без това няма да стигне далеч, докато се върна. А ние с теб ще се поразходим с моите жребци ветрогонци, които пазя тъкмо за подобни случаи. Вече изпратих вестоносец, за да разкаже на барона за успешния ми улов. Хайде, вдигайте го!

Две мускулести джуджета се завтекоха да изпълнят заповедта на Агоносвос, вдигнаха на ръце Хоукмун и го изнесоха от фургона. Навън зората се сипваше сред сивата светлина.

Продължаваше да ръми и през водната пелена Хоукмун съгледа два

огромни коня, загърнати в блестящи сини покривала, животни с умни очи и яки крака. Никога досега Хоукмун не бе виждал толкова хубави коне.

– Аз лично ги кръстосвах – похвали се Агоносвос, – но този път не за да задоволя интереса си към странното, а за да усъвършенствам бързината им. Двамата с теб скоро ще бъдем в Лондра. – Той се изкиска отново, а джуджетата вдигнаха Хоукмун в седлото и го завързаха за него с ремъци.

Агоносвос възседна втория кон, взе юздите на първия в ръка и препусна. Хоукмун бе удивен от бързината, с която се движеха конете. Препускаха леко, почти се носеха над земята като розовото фламинго, с което бе летял. Но докато птицата го отнасяше към спасението, конете го отвещаха все по-близо до гибелта му. Завладян от безмерно отчаяние, Хоукмун реши, че е загубен.

Дълго време препускаха из гората, по кишавата земя. Лицето на Хоукмун се покри с кал, почти не можеше да вдига натежалите си клепачи, нито пък да завърта изтръпналия си врат.

Измина доста време, когато неочаквано Агоносвос изруга гневно и извика:

– Път – стори път!

Хоукмун втренчи поглед напред, но единственото, което различаваше през дъжда, бе задницата на коня и наметалото на Агоносвос. После се обади някакъв друг глас, но Хоукмун почти не чу какво казва.

– Ааах! Дано Калдрийн да ти изяде ушите! – извика Агоносвос и се завъртя на седлото. Двата коня забавиха ход, после спряха. Хоукмун видя, че Агоносвос се олюлява, сетне магьосникът тупна в калта и запълзя долу, опитвайки се да се изправи. От хълбока му стърчеше къса стрела. Хоукмун се зачуди безпомощно каква ли нова беда го бе сполетяла. Дали нямаше да го убият тук, сред гората, вместо да го сторят по изтънчен начин в двореца на крал Хуон?

Една дребна фигура изскочи от мъглата, прекрачи през проснатия Агоносвос и разсече ремъците на Хоукмун. Хоукмун се свлече от седлото, закрепил се някак си за предния лък, като същевременно се опитваше да масажира изтръпналите си крака. До него стоеше ухилен Оладан.

– Сабята ти е в багажа на магьосника – рече той.

Хоукмун се усмихна облекчено.

– Мислех, че си избягал в твоите планини.

Оладан понечи да отвърне, но Хоукмун вдигна предупредително ръка.

– Агоносвос!

Магьосникът се бе изправил на крака, сграбчил забитата стрела и бавно пристъпваше към дребосъка. Хоукмун забрави за болките в ставите, изтича при багажа на предния кон, разрови го и измъкна сабята. Оладан се беше счепкал с Агоносвос в калта.

Хоукмун застана над двамата, но не смееше да прониже магьосника от страх, да не удари своя приятел. Наведе се, сграби Агоносвос за рамото и го дръпна назад. Магьосникът изсъска злобно зад шлема и извади сабята си от ножницата. Острието блесна във въздуха и полетя със свистене право към Хоукмун. Дориан, който едва се държеше на краката, отби удара, но политна назад. Магьосникът удари отново.

Хоукмун отби и втория удар, завъртя несръчно сабята си, опита да прониже Агоносвос в главата, не оцели и едва успя да парира следващия удар. Сетне, забелязал празнина в защитата на противника, той се хвърли напред и го промуши в корема. Магьосникът изпищя и отстъпи назад. Ръката му стисна острието на Хоукмун и изтръгна дръжката от немошните пръсти на дука. Агоносвос разпери ръце, понечи да каже нещо и се просна в една плитка кална локва.

Хоукмун се опря задъхан на близкото дърво, усещайки болезнено завръщащата се в жилите му кръв.

Оладан се надигна, целия опръскан в кръв и почти неузнаваем. Кочана със стрели се беше откъснал от колана му, той се наведе и го вдигна, оглеждайки перата.

– Няколко са счупени, но ще ги сменя – каза той.

– Откъде го взе?

– Ами, снощи реших да поогледам лагера на Агоносвос. Намерих кочана и стрелите в една каруца и реших, че могат да ми потрябват. Когато се върнах, забелязах, че Агоносвос влиза в нашия фургон и заподозрях, че е намислил някоя пакост. Ето защо се скрих в гората и ви проследих.

– Но как можа да настигнеш тази бързи коне? – зачуди се Хоукмун.

– Защото намерих един още по-бърз съюзник – ухили се Оладан и посочи към дърветата, откъдето се приближаваше странно на вид същество, с необичайно дълги крака и почти нормално тяло. – Това е Влеспийн. Той ненавижда Агоносвос и с радост се съгласи да ми помогне.

Влеспийн ги гледаше отгоре.

– Ти го уби – рече той. – Добре.

Междувременно, Оладан преравяше багажа на Агоносвос. Той

измъкна навит на руло пергамент.

– Я виж, карта. И достатъчно провизии, за да стигнем морето. – Той разгърна картата. – Не е далеч. Погледнете.

Надвесиха се над картата и Хоукмун видя, че до Мерменско море има не повече от стотина мили. Влеспийн се върна при тялото на магьосника и Хоукмун реши, че сигурно гледката на убития враг го радва. Ала само след миг чуха пронизителния му писък, извърнаха се и видяха, че Агоносвос бе измъкнал сабята от корема си и крачеше заплашително към Влеспийн. Острието прониза дългокракото същество в корема, то се свлече в калта, сгърчи се и замря. Хоукмун беше ужасен. Зад шлема се разнесе дрезгав смях.

– Глупаци! Живял съм цели деветстотин години! За толкова време ако не друго, поне се научих да се преструвам на умрял.

Без да мисли, Хоукмун се хвърли върху противника, осъзнавайки, че бързината е единствената му надежда. Макар че беше пронизал Агоносвос смъртоносно, магьосникът изглеждаше само леко замаян. Двамата се подхлъзнаха в една плитка локва, докато Оладан изтича зад тях, пресегна се и отскубна шлема от лицето на Агоносвос. Магьосникът изрева и Хоукмун се отдръпна отвратен при вида на мъртвешки бледият, почти лишен от плът череп, който се разкри пред него. Това бе лице на труп – толкова стар, че дори червеите отдавна го бяха напуснали. Агоносвос прикри лицето си с ръце и побягна встрани.

Докато вдигаше сабята си от калта, Хоукмун чу глас, идещ от гората зад тях.

– Няма да забравя какво ми стори, Дориан Хоукмун. Някой ден ти ще паднеш в ръцете на барон Мелиадус – и за ще бъда там, за да присъствам на забавлението!

Хоукмун потрепери, метна се на коня и го пришпори на юг, където според картата, лежеше Мерменско море.

Два дни по-късно небето над тях просветля и сред облаците се показа ослепителния диск на слънцето, а далеч напред, на брега на морето се показа градът, където можеха да вземат кораб за Туркия.

Трета глава Рицаря в Мрамор и Злато

Тежкия таркийски галеон пореше спокойните води на морето, под носа му се вдигаше пяна, а самотното триъгълно платно се издуваше

като птиче крило под попътния вятър. На мостика, редом с Хоукмун и Оладан стоеше капитанът на кораба, облечен в обшит със сърма елек, шалвари, пристегнати със златни обръчи на глезените и с позлатен фес с пискюл на главата. Капитанът посочи с пръст двата грамадни коня, завързани на палубата.

– Чудесни животни, господарю. Не съм виждал подобни по нашия край. – Той почеса заострената си брада. – Не желаете ли да ги продадете? Аз съм съпритежател на този кораб и мога да ви предложа добра цена.

– Тези коне значат много повече за мен от всякакви богатства – отвърна Хоукмун.

– Вярвам ви – каза капитанът, но очевидно не знаеше какво се крие зад тези думи. Той вдигна глава, защото съгледвачът от кабинката на мачтата се бе подал през прозореца и викаше нещо, сочейки с ръка.

Хоукмун проследи посоката и забеляза три разпънати платна на хоризонта. Капитанът насочи своя далекоглед.

– В името на Ракар – кораби на Тъмната империя! – той подаде далекогледа на Хоукмун. Дориан надзърна през него и разгледа отблизо трите черни платна, всяко едно украсено с изображение на акула – символ на морския флот на Империята.

– Ще ни нападнат ли? – попита той.

– Нападат всички, които не са от тях – отвърна мрачно капитанът. – Можем само да се молим, че не са ни забелязали. Морето съвсем отесня, откакто се появиха корабите им. Само допреди година... – той спря, за да изкрещи няколко заповеди на хората си. Вдигнаха нови платна и корабът подскочи по вълните. – Само допреди година по тези места рядко се срещаха кораби на Империята, които идваха насам предимно за търговия. А сега морето е тяхно. Армията им е навсякъде – в Туркия, Сирия, Персия – където и да се появят, с тях идва бедата. Ако питате мен, до няколко години ще са стъпкали Изтока – както направиха и със Запада.

След час корабите на Тъмната империя се скриха зад хоризонта и капитанът въздъхна облекчено.

– Няма да се успокоя – заяви въпреки това той, – докато не стигнем пристанището.

По залез слънце пред тях се показа таркийското пристанище, но се наложи да пуснат котва извън него и да изчакат прилива на следващия ден, за да се привържат за кея.

Не измина много време и трите имперски кораба отново се

показаха на хоризонта. Хоукмун и Оладан купиха набързо каквито провизии намериха и следвайки очергания на картата маршрут, поеха право на изток, към Персия.

Само за седмица големите яки коне оставиха зад себе си Анкара, преплуваха река Кизилирмак и поеха сред хълмистата страна отвъд нея, където тревата грееше в златисто под палещите лъчи на слънцето. На няколко пъти в далечината зърваха придвижващи се армии, но се стараеха да избягват пътя им. Тези армии се състояха предимно от местни бойци, но бяха подсилени и с маскирани дружини от гранбретанци. Хоукмун бе доста обезпокоен от този факт, защото не очакваше, че влиянието на Тъмната империя достига чак в тези далечни земи. Веднъж дори станаха неволни свидетели на някаква страховита битка, която бушуваше доста далеч от тях. Битката обаче бе доста краткотрайна – скоро след началото, добре дисциплинираните войни на Гранбретан смазаха съпротивата на противника. Тази сцена накара Хоукмун да препусне отчаяно към Персия.

Един ден, след около месец, когато конете им се носеха в бавен тръст по брега на някакво безименно езеро, Оладан и Хоукмун бяха изненадани от двадесетина въоръжени конници, които се появиха неочаквано зад близкия хълм и препуснаха с диви крясъци право към тях. Маските на нападателите лъщяха на слънцето, от което вида им ставаше още по-страховит – съдейки по тях, нападателите бяха от Ордена на вълка.

– Хей! Това са двамината, които нашият господар търси! – извика предводителя на конниците. – Ако спипаме по-едрия жив, чака ни голяма награда.

– Страхувам се, господарю Дориан, че сме обречени. – произнесе покорно Оладан.

– Нека поне да се потрудят, преди да ни убият – каза мрачно Хоукмун докато вадеше сабята. Ако конете им не бяха изморени, вероятно биха могли да избягат на преследвачите, но сега шансовете им бяха нищожни.

След не повече от минута маскираните като вълци войни ги наобиколиха. Хоукмун имаше известно предимство, защото гореше от желание да ги посече, докато те се стараеха да го запазят невредим. Първият дръзнал да го доближи свали с дръжката на сабята, на следващия отсече ръката, третия промуши в слабините, а четвъртия направо свали от коня. Неусетно бяха навлезли в плитчините на езерото и копитата вдигаха наоколо пръски. Отначало Оладан също се държеше мъжки, но не след

дълго косматият дребосък нададе болезнен вик и падна от седлото. В мелето Хоукмун не можа да види какво стана след това, но случката само го разгневи още и той заудря бясно около себе си.

Войниците се скупчиха толкова близо около него, че вече нямаше простор за да върти сабята. Още няколко секунди и щяха да го заловят. Но Хоукмун не се предаваше, отбиваше удари и нападаше настървено, очите му се бяха налели с кръв, а в ушите му кънтеше звънът на метал.

В този миг натискът внезапно отслабна и през гората от остриета той забеляза, че има нов съюзник в битката. Беше го виждал и преди – но само в сънищата си, или във видения, близки до сънищата. Това бе същият войн, който бе зърнал една нощ във Франция, а после и в Камарг. Облечен бе в броня от мрамор и злато, а лицето му бе прикрито от дълъг шлем. Стискаше в десницата си огромен двуостър меч и беше яхнал снежнобял арабски жребец, голям колкото този на Хоукмун. Поваляше противниците само с по един удар и не след дълго останаха само неколцина от маскираните като вълци войни, които препуснаха през плитката вода, зарязвайки на произвола своите ранени и убити събратя.

Хоукмун плъзна поглед по телата. Двама от падналите се размърдаха, надигнаха се и се счепкаха. Единият бе в черни дрехи, но вторият бе Оладан. Косматият дребосък се защитаваше отчаяно срещу по-силния си противник. Хоукмун пришпори коня, замахна със сабята си и удари отзад гранбретанеца, като разсече металната ризница и втората, кожена ризница под нея, докато острието се заби дълбоко в плътта. Мъжът изпъшка и се строполи, а водата наоколо се обагри в червено.

Хоукмун се извърна към мястото, откъдето Рицаря в Мрамор и Злато го наблюдаваше мълчаливо.

– Моите благодарности, милорд – рече той. – Дълъг път сте изменили, за да се срещнем. – Той прибра сабята си в ножницата.

– По-дълъг, отколкото си представяш, Дориан Хоукмун – разнесе се звучният, плътен глас на рицаря. – Към Хамадан ли сте се отправили?

– Да – търсим магьосника Малагиджи.

– Хубаво. Ще ви придружа донякъде. Не е далече.

– Кой си ти? – попита го Хоукмун. – На кого да благодаря?

– Аз съм Рицаря в Мрамор и Злато. Не е необходима да ми благодариш, задето ти спасих живота. Все още не знаеш защо съм го направил. Ела. – И рицарят ги поведе край езерото.

Малко по-късно, докато си отдъхваха от пътя и битката, Хоукмун, доближи приклекналия недалеч рицар и го запита:

– Познаваш ли Малагиджи? Ще ми помогне ли?

– Познавам го – кимна Рицаря в Мрамор и Злато. – Може и да ти помогне. Но трябва да знаеш, че в Хамадан има гражданска война. Братът на царица Фраубра, Нахак, е намислил да я свали, а зад него стоят немалко от онези, които носят маски – като противниците, с които се бихте край езерото.

Четвърта глава Малагиджи

Около седмица по-късно тримата спряха на прашния хълм над град Хамадан, с неговите снежнобели стени, лъщящи медни покриви, кули, кубета и минарета, обсипани със злато, сребро и скъпоценни камъни.

– Тук се разделяме – каза тайнственият рицар и изви коня си. – На добър път, Дориан Хоукмун. Без съмнение, ще се срещнем отново.

Хоукмун го изпрати с поглед, докато рицарят се скри сред хълмовете, после двамата с Оладан препуснаха към града.

Но когато приближиха градските порти, чуха страхотна врява зад стените. Това беше шум от битка, придружен от бойни викове и цивилена на животни, а после изведнъж портите се разтвориха и навън се изсипа цяла едно прашна и окървавена дружина, по петите на която препускаха победителите. Няколко бегълци изтичаха покрай Хоукмун и един от тях извика:

– Всичко е загубено! Градът е в ръцете на Нахак!

В този момент през портата излезе огромна бронзова бойна колесница, теглена от четири врани коня и управлявана от чернокоса хубавица със сини доспехи, която призоваваше хората си на бой. Жената беше съвсем млада и много красива, имаше големи тъмни, блестящи очи, пълни с гняв и отчаяние. В ръката си стискаше ятаган, който размахваше високо над главата си.

Тя дръпна рязко поводите и огледа изненадано Хоукмун и Оладан.

– Вие пък кои сте? Да не сте от наемниците на Тъмната империя?

– Не – аз самият съм враг на Тъмната империя – отвърна Хоукмун.
– Какво става?

– Бунт, ето какво. Брат ми, Нахак, и неговите поддръжници нахлуха през един таен тунел от пустинята и ни завариха неподготвени. Ако наистина сте врагове на Гранбретан, тогава по-добре бягайте! Докарали са бойни чудовища с тях, които... – жената изкрещя нещо неразбрано на хората си и се понесе след тях.

– Май ще е най-добре да се върнем сред хълмовете – промърмори Оладан, но Хоукмун поклати глава.

– Трябва да намеря Малагиджи. Той е някъде в града. Не ми остава много време.

Двамата пришпориха конете сред панически бягащата тълпа и влязоха в града. На улицата битката продължаваше, макар и с отслабващо темпо, а редом със заострените шлемове на местните войници се виждаха и животинските маски на войните от Тъмната империя. Градът бе окъпан в кръв. Хоукмун и Оладан препуснаха по една странична улица, където изглеждаше по-спокойно и не след дълго излязоха на просторен квадратен площад. В отсрещния край на площада видяха исполински крилати чудовища, приличащи на огромни черни прилепи, но с по-дълги крайници и извита нокти. Чудовищата връхлитаха настървено върху отстъпващите войници, а някои от тях разкъсваха трупове с клоновете си. Някои от войните на Нахак се опитваха да подкарат животните към бойната линия, но очевидно гигантските прилепи бяха изпълнили целта, с която ги бяха докарали.

Внезапно един прилеп се извърна и ги забеляза. Хоукмун извика на Оладан да го последва по една тясна алея, но прилепите дотърчаха и ги наобиколиха в миг, като се отблъскваха с крака и криле от земята, а от челюстите им се носеше смразяващ кръвта звук, примесен с отвратителна воня на разложено. Макар двамата войни да се скриха в тясната алея, чудовищата ги последваха, като се притискаха между стените на къщите. Сетне от другия край на алеята се появиха половин дузина маскирани войници, облечени в черно. Хоукмун оголи сабята и се хвърли напред. Нямаше какво друго да правят.

Първият войн падна покосен от седлото. После нечия сабя удари Хоукмун в рамото, но той не й обърна внимание, а продължи да сече. Зад тях чудовищата надаваха пронизителни писъци и войните на империята заотстъпваха назад, а конете им се мятаха панически.

Хоукмун и Оладан използваха този миг на объркване за да се промушат през тях и излязоха на голям площад, който бе съвсем безлюден. Навсякъде се виждаха само трупове и изровен паваж. Хоукмун забеляза дребен, облечен в роба човек да притичва от един труп на друг, преравяше ги и режеше кесиите, където имаше такива. Мъжът забеляза, че Хоукмун го гледа и направи опит да се скрие, но Оладан му пресече пътя. Хоукмун опря острието на сабята в бузата му.

– Казвай къде е къщата на Малагиджи!

Мъжът посочи с трепереща ръка и произнесе пресипнало:

– Ей натам, господарю. Онази е, дето е покрита със зодиакални знаци и покрива ѝ е от сребро. На края на улицата. Не ме убивайте. Аз... – той въздъхна облекчено веднага щом Хоукмун пришпори огромния синкав жребец надолу по улицата.

Почти веднага съгледаха къщата с изрисуваните по нея зодиакални знаци. Хоукмун спря пред портата и я удари няколко пъти с дръжката на сабята. Главата отново започваше да го боли нетърпимо и той чувстваше инстинктивно, че заклинанието на граф Медни няма да държи още дълго в окови живота на Черната перла. Знаеше, че не бива да влиза с толкова шум в дома на магьосника, но нямаше време за излишни любезности, а и войниците на империята щъкаха навсякъде по околните улици. Над главите им прелетяха два черни прилепа, дирейки жертви.

Най-сетне портата се отвори, но мигом беше запречена от четирима едри негри, облечени в пурпурни пелерини и въоръжени с дълги алебарди. Зад тях имаше тесен двор. Хоукмун направи опит да се скрие в двора, но негрите го заплашиха с остриетата на алебардите.

– Каква работа имаш в дома на нашия господар – Малагиджи? – попита един от тях.

– Нуждая се от помощ. Въпросът е много важен за мен. Намирам се в опасност.

На стъпалата, водещи към къщата, застана мъж, облечен в проста бяла тога. Имаше дълга, сивкава коса, а лицето му беше гладко избръснато. Чертите и изражението бяха на възрастен човек, но кожата блестеше като на юноша.

– И защо точно от Малагиджи търсиш тази помощ? – попита той. – Виждам, че идеш от Запад. И други пристигнаха в Хамадан от Запад, но с тях дойде войната и немотията. Върви си! Не искам да имам нищо общо с теб!

– Значи ти си господарят Малагиджи? – поде Хоукмун. – Аз съм жертва на същите тези хора, за които говориш. Помогни ми и аз ще ти помогна да се отървеш от тях. Моля те, умолявам те...

– Върви си. Не искам да участвам в жалките ти интриги.

Негрите притиснаха двамата мъже към портала.

Хоукмун отново заблъска по вратата с дръжката на меча, но Оладан го хвана за ръката и посочи нещо. По улицата право към тях препускаха шестима войни с вълчи шлемове и по дрехите и маската Хоукмун незабавно позна, че единият е самият Мелиадус.

– Ха! Часът за разплата удари, Хоукмун! – изкрещя триумфално Мелиадус, оголи сабя и се понесе напред.

Хоукмун дръпна юздите на коня. Въпреки, че ненавиждаше Мелиадус от дъното на душата си, той си даваше сметка, че в този момент не бива да се бие с него. Двамата с Оладан препуснаха в обратна посока по улицата и не сред дълго бързоногите им коне оставиха преследвачите далеч назад.

Агоносвос, или неговият вестносец, вероятно бе съобщил на Мелиадус накъде се е отправил Хоукмун и баронът бе пристигнал незабавно, не само за да помогне на хората си при превземането на Хамадан, но и за да отмъсти на Хоукмун.

Когато се увериха, че зад тях няма никой, двамата спряха.

– Да се махаме от този град – извика Хоукмун на Оладан. – Това е единствената възможност. По-късно ще опитам да се срещна с Малагиджи и да го помоля за помощ... – той млъкна, защото в този миг един от огромните черни прилепи се приземи пред тях и закрочи напред, разтвори нокти. Зад гърба на чудовището бе останала разтворената порта и единственият път за бягство.

Хоукмун бе така дълбоко завладян от отчаяние, след отказа на Малагиджи, че без да мисли се нахвърли срещу чудовището, замахна със сабята и го удари в мекото между ноктите. Прилепът изпищя и одра Хоукмун по ранената ръка. Ала младият благородник продължи да удря предния крак на чудовището, докато накрая го отсече и улицата бе заляна с тъмна кръв. Въпреки това прилепът завъртя дългия си клюн и поне-чи да прониге Хоукмун. Конят отскочи ужасено назад, а Дориан мушна слепешката пред себе си, целейки се в огромното, немигашо око. Острието на сабята потъна вътре. Чудовището изпищя. От раната бликна жълта слюз.

Хоукмун нанесе повторен удар. Съществото отстъпи назад и се стовари по гръб. Хоукмун успя да издърпа коня си миг преди да го удари огромното крило. Той пришпори жребца към портата и хълмовете зад нея, а препускащият отзад Оладан изкрещя:

– Ти го уби, господарю Дориан! Ето така възникват легендите!

И при тези думи косматият дребосък се засмя гръмогласно.

Не след дълго стигнаха хълмовете и се смесиха с разбитата армия. Тук вече забавиха ход и излязоха в тясна долина, където бе спряла медната колесница на царицата. Наоколо бяха насядали изнурени войници, а чернокосата хубавица притичваше сред тях. Изведнъж, съвсем близо до колесницата Дориан забеляза позната фигура. Това беше Рицаря в Мрамор и Злато и той изглежда очакваше Хоукмун.

Дориан скочи от коня и приближи рицаря. Жената също се върна

при колесницата и се подпря на нея, а в очите ѝ все още бляскаха гневните пламъчета, които Хоукмун бе забелязал по-рано.

Издад шлема се разнесе познатият, звучен глас на Рицаря в Мрамор и Злато.

– Значи, Малагиджи отказа да ти помогне.

Хоукмун кимна с глава, като същевременно разглеждаше жената. На мястото на доскорошното отчаяние идваше дивият фатализъм, който бе спасил живота му в битката с чудовищния прилеп.

– Обречен съм – заяви той. – Но смятам да се върна и да намеря начин да унищожа Мелиадус.

– Значи имаме еднакви желания – намеси се жената. – Аз съм царица Фраубра. Моят брат-изменник мечтаеше отдавна за трона и реши да се възползва от помощта на Мелиадус и армията му за да го получи. А може би вече го има. Войската ми е разбита, а и твърде малобройна, за да си върна загубеното.

Хоукмун я разглеждаше замислено.

– Но би ли опитала, дори шансът да е съвсем малък?

– Бих опитала, дори да няма никакъв шанс – отвърна жената. – Но не съм сигурна, че войниците ще ме последват!

В този момент, в лагера влязоха трима конници. Царица Фраубра ги повика.

– От града ли идвате?

– Да – отвърна единият. – Вече празнуват победата. Не съм виждал по-жестоки завоеватели от тези западници. А водачът им – доста едър мъж – нахлу в къщата на Малагиджи и го взе за свой пленник!

– Какво? – извика Хоукмун. – Мелиадус е взел магьосника в плен? О, няма вече надежда за мен.

– Глупости – прекъсна го Рицаря в Мрамор и Злато. – Все още има надежда. И ще е така, докато Мелиадус го държи жив – което е сигурно, защото Малагиджи знае много тайни, които баронът би желал да научи. Значи, има надежда и за теб. Трябва да се върнеш в Хамадан, начело на останките от армията на царица Фраубра, да превземеш града и да спасиш Малагиджи.

Хоукмун сви рамене.

– Но ще имам ли време? Перлата вече показва признаци на затопляне. А това означава, че животът в нея се пробужда. Скоро ще се превърна в обезумяло същество...

– Значи, няма какво да губиш, господарю Дориан – обади се Оладан. Той положи косматата си ръка на рамото на Хоукмун и го потупа. –

Няма какво да губиш.

Хоукмун се засмя огорчено и побутна ръката на своя приятел.

– Да, прав си. Няма какво да губя. Е, царице, какво ще кажеш?

– Първо да поговорим с войниците – рече облечената в метални доспехи жена.

Когато се покатериха в колесницата, Хоукмун пръв се обърна с реч към обезверените от поражението войни.

– Жители на Хамадан, идвам при вас от хиляди мили, от сърцето на Европа, където гранбретанците вече се разпореждат като пълновластни господари. Моят баща бе изтезаван до смърт от същия този барон Мелиадус, който днес се присъедини към враговете на вашата царица. Видях как цели страни се превръщат в пепелища, а населението е избито до крак, или поробено. Видях разпънати и обесени деца. Видях как храбри войници се превръщат в хленчещи псета. Зная, че съпротивата срещу маскираните войници от Тъмната империя ви се струва безнадеждна, но те мога да бъдат победени. Аз самият командвах съвсем наскоро една малка конна дружина, която обърна в бяг двайсеторно по-многочислена гранбретанска армия. Но затова ни помогна волята за победа и желанието да оцелеем на всяка цена – а също и мисълта, че откажем ли се от съпротивата, ще бъдем преследвани и накрая безпощадно унищожени. С други думи, имате поне възможността да загинете като храбри мъже, но преди това поне да опитате да разгромите армията, която днес завладя вашия град...

Хоукмун продължи да говори в същия дух и постепенно обезверените войни надигнаха глави. Някои дори го подкрепиха с възторжени възгласи. А после на колесницата се качи и царица Фраубра, която призова хората си да последват Хоукмун и да ударят врага още днес, когато е изморен от спечелената битка, а много от войниците скоро ще са пияни и неспособни да се защитят.

Речта на Хоукмун повдигна духа им, а в думите на царицата всички съзряха желязна логика. Те започнаха да стягат оръжията, навличаха доспехите и се оглеждаха за конете си.

– Ще нападнем тази нощ – извика царицата, – преди да са предугадили плана ни.

– Мисля, че ще се присъединя към вас – заяви Рицаря в Мрамор и Злато.

В тази нощ армията на царицата се върна в Хамадан, където победителите още празнуваха, градските порти бяха широко отворени, а човоцищата спяха безгрижно, натъпкали стомасите си с плячка.

Пета глава

Животът на Черната перла

Нахлуха в града и започнаха да секат всичко, каквото им се изпречеше пред очите далеч преди противникът да осъзнае какво става. Хоукмун ги водеше. Главата го болеше нетърпимо, а Черната перла бе започнала да пулсира съвсем осезаемо. Лицето му беше изпънато и бледо, а видът му бе такъв, че войниците се разбягваха от пътя му. Изправил коня на задни крака, той размахваше бясно сабята, завладян от неудържимо желание да убива и крещеше неистово: „Хоукмун! Хоукмун!“

Близко зад него препускаше Рицаря в Мрамор и Злато, който покосяваше враговете си със смразяващо спокойствие и методичност. Царица Фраубра също бе в първите редици, възседнала своята медна колесница, с която се врязваше безстрашно в редовете на противника, а Оладан от планините се изправяше често на стремената и сипеше наоколо стрели.

Сражаваха се за всяка улица, за всеки дом, а силите на Нахак и маскираните войници бавно и неумолимо отстъпваха към края на града. Изведнъж Хоукмун забеляза купола и зодиакалните знаци на къщата на Малагиджи, прескочи с коня войниците, които му препречваха пътя, нахлу в двора, където слезе от седлото и затича нагоре по стълбите.

Наоколо лежах проснати телата на черните пазачи, вратата беше изкъртена, а вътре в къщата цареше пълен хаос.

Като се препъваше сред разбитите мебели, Хоукмун забеляза една тясна, извита стълба. Беше стигнал средата ѝ, когато вратата горе се отвори и насреща му излязоха двама войници с вълчи маски и оголиха саби, готови да го срещнат. Хоукмун сграбчи сабята за да се защити. Лицето му бе разкривено в мъртвешка усмивка, а очите му горяха с безумни пламъчета и в тях се четеше ярост и отчаяние. Той замахна веднъж, два пъти, три пъти и по стълбите се изгърколиха два трупа. Хоукмун изтича в стаята, където Малагиджи бе завързан за стената, а тялото му бе покрито с рани от изтезанията.

Той побърза да освободи стареца, взе го на ръце и внимателно го положи на близката кушетка. Стаята бе натъпкана с най-различни алхимични прибори и машини с неясно предназначение. Малагиджи изстена и отвори очи.

– Трябва да ми помогнеш, магьоснико – замоли го с пресипнал глас Хоукмун. – Дойдох тук за да ти спася живота. Сега е твоя ред да опиташ да спасиш моя.

Малагиджи се надигна от кушетката и сви устни от болка.

– Вече ти казах – няма да помагам нито на едната, нито на другата страна. Измъчвай ме, ако желаеш, както постъпиха твоите сънародници, но аз няма...

– Проклет да си! – извика Хоукмун. – Главата ми ще се пръсне. Едва ли ще изкарам до зори. Нямах право да ми отказваш. Изминах две хиляди мили, за да те моля за помощ. И аз като теб съм жертва на Гранбретан. Дори повече, аз...

– Докажи го и може би ще ти помогна – прекъсна го Малагиджи. – Прогони нашествениците от града и тогава ела отново.

– Но вече ще е твърде късно. Перлата ще си възвърне живота. Всеки момент...

– Докажи го – повтори Малагиджи и се отпусна на кушетката.

Хоукмун неволно вдигна сабята. Завладян от безумен гняв и отчаяние, той бе готов дори да посече немощния старец пред него. Но после се обърна, спусна се по стълбите, излезе на улицата и се метна в седлото.

Не след дълго откри Оладан.

– Как върви битката? – извика той сред грохота на сражението.

– Не особено добре. Мелиадус и Нахак успяха да се прегрупират и сега държат почти половината град. Главните им сили са на централния площад, където е дворецът. Царица Фраубра и твоят брониран приятел се готвят да ги ударят, но опасявам се, че усилията им ще бъдат напразни.

– Да отидем да видим – извика Хоукмун и пришпори коня сред мелето, като си прокарваше път с бесни удари на сабята, без да подбира врагове или приятели.

Оладан го последва и двамата скоро излязоха на големия централен площад, където армиите вече се бяха строили една срещу друга. Възседнали конете си, отпред стояха Мелиадус и Нахак, който, ако се съдеше по тъповатото лице, бе само пионка в ръцете на Тъмната империя. Срещу тях, в очуканата от битката колесница се беше изправила царица Фраубра, а до нея – Рицаря в Мрамор и Злато.

Тъкмо когато Хоукмун и Оладан излязоха на площада, барон Мелиадус крещеше сред пукота на горящите факли.

– Къде е онова страхливо псе Хоукмун? Май е напълни гашите, а?

Хоукмун разблъска строените войници, като пътем забеляза, че редиците им съвсем бяха отънели.

– Ето ме, Мелиадус. Дойдох да те унищожа!

Мелиадус се изсмя.

– Да ме унищожиш? Не знаеш ли, че още си жив само благодарение на прищевките ми? Не чувстваш ли, Хоукмун, че Черната перла вече се готви да погълне ума ти?

Хоукмун неволно докосна пулсиращото си чело и разбра че баронът говори истината, защото камъкът бе съвсем топъл.

– Какво чакаш тогава? – извика мрачно той.

– Първо смятах да ти предложа малка сделка. Кажете на тези глупаци, че каузата им е загубена. Кажете им да хвърлят оръжията – и ще ти спестя най-лошата част.

Едва сега Хоукмун осъзна, че наистина до този момент е съхранил ума си само благодарение на благосклонността на неговите врагове. Мелиадус бе овладял желанието си за бързо отмъщение пред възможността да спести известни загуби на Гранбретан.

Хоукмун спря, изпълнен с колебание. Зад гърба му се възцари тишина – всички чакаха решението му. Знаеше, че съдбата на Хамадан в този момент е в ръцете му. Докато се двоумеше какво да предприеме, неочаквано Оладан го побутна по ръката и му каза:

– Господарю Дориан, вземи това.

Хоукмун се обърна, за да види какво му предлага планинецът. Космата ръка му протягаше някакъв шлем. Отначало Хоукмун не го разпозна, но после изведнъж си спомни, че същият носеше Агносвос. При мисълта за отвратителната глава, която бе покривал шлемът, той потрепери.

– Защо? За какво ми е това нещо?

– Баща ми беше магьосник – припомни му Оладан. – И той ме научи на много тайни. Този шлем притежава определени качества. Вътре в него е вградена мрежа, която може да те защити поне известно време от разрушителната сила на Черната перла. Постави го, господарю, моля те.

– Откъде да знам...?

– Постави го – и ще знаеш.

Хоукмун свали предпазливо шлема си и постави този на мъртвия магьосник. Беше му малко тесен, вътре бе задушно, но само след миг Хоукмун си даде сметка, че Перлата вече не пулсира. Той се усмихна и почувства, че се изпълва с въодушевление. После бавно извади сабята.

– Ето го моят отговор, барон Мелиадус! – извика Хоукмун и се понесе право към Господаря от Гранбретан.

Мелиадус отвърна с проклетия и задърпа сабята си трескаво от ножницата. Едва успя да я извади и Хоукмун свали с мощен удар

вълчата маска от обръсната му глава, а отдолу се показва навъсеното, зашеметено лице на барона. Зад гърба на Хоукмун препусаха с възторжени викове войниците на Хамадан, водени от царица Фраубра, Оладан и Рицаря в Мрамор и Злато. Още при първия сблъсък противникът отстъпи назад, към вратите на двореца.

Хоукмун забеляза с крайчеца на окоото, че царицата се навежда над брат си, тя обгърна шията му с ръка и с една могъщо движение го изтръгна от седлото. Сетне замахна два пъти и размаха окървавеното острие на кинжала, а трупът на Нахак падна на паважа, където беше стъпкан от конниците, следващи своята повелителка.

Хоукмун все още бе завладян от безумно отчаяние, защото знаеше, че шлемът на Агносвос няма да го предпазва дълго. Той въртеше все по-бързо сабята, нанасяйки удар след удар върху отбраняващия се Мелиадус. Лицето на Мелиадус бе изкривено във вълча гримаса, наподобяваща шлема, който бе изгубил, а в очите му гореше омраза, равна по сила на тази на Хоукмун.

Сабите им се сблъскаха ритмично, следвайки ритъма на сражение-то, всеки удар бе успешно париран, на всеки удар се отвърщаше с удар и изглеждаше, че двамата ще продължат така, докато единият падне от изтощение. Но в този момент наблизко премина група отстъпващи с кръсци войници, конят на Хоукмун подскочи уплашено, а ездачът му изгуби равновесие, залюля се и се изви назад. С тържествуваща усмивка Мелиадус насочи остриета на сабята си право в незащитените гърди на Хоукмун. Ударът не бе особено силен, но напълно достатъчен, за да свали Дориан от седлото. Той падна на земята, под копитата на вражеския кон.

Хоукмун се претърколи встрани, докато Мелиадус се опитваше да го стъпче с коня, изправи се на крака и вдигна сабя, опитвайки се да се защити срещу градушката от удари, с които го обсипваше баронът.

На два пъти сабята на Мелиадус удряше шлема на Агносвос и два пъти металът се огъна навътре. Хоукмун почувства, че камъкът отново започна да пулсира. Той изрева като обезумял и се хвърли напред.

Изненадан от неочаквания ход, Мелиадус направи безуспешен ход да спре противника си. Върхът на хоукмуновата сабя разсече лицето на Мелиадус по дължина и от раната шурна кръв, а устата на барона увисна от силната болка и настъпилата парализа. Той се помъчи да изтрие кръвта от очите си, а в този момент Хоукмун го сграбчи за китката и го повали от коня. Мелиадус с мъка се освободи, отстъпи полюшвайки се назад, сетне връхлетя върху Хоукмун, завъртайки с такава бързина

сабята, че се виждаше само блестящо стоманено ветрило, а при сблъсъка и двете остриета се прекършиха и литнаха настрана.

Двамата противници се спогледаха за миг, после извадиха от поясите дълги кортици и започнаха да кръжат, дебнейки движенията си. Лицето на Мелиадус бе изгубило предишната си красота и ако баронът оцелееше след тази схватка, щеше да носи вечно белега от сабята на Хоукмун. От раната продължаваше да шурти кръв и да се стича надолу по гръдната пластина.

От своя страна Хоукмун бързо губеше сили. Раната, която бе получил предния ден, се бе отворила наново, на всичко отгоре се бе върнала и агонизиращата болка в главата му. С труд различаваше предметите около себе си, на два пъти се препъна, но се изправяше навреме, за да срещне ударите на Мелиадус.

В следващия миг двамата мъже се приближиха и всеки замахна, готов да нанесе смъртоносния удар, който да сложи края на тази вражда.

Мелиадус се прицели в окото на Хоукмун, но не прецени добре разстоянието и кортикът се плъзна по външната повърхност на шлема. Острието на Хоукмун разсече оголената шия на барона, но в последния момент Мелиадус съумя да го отклони встрани.

И така продължи този смъртоносен танц, в който двамата се въртяха опрели гърди, очакващи всеки миг да нанесат, или получат, финалния удар. От гърлата им извираха стенещи звуци, безкрайно изтощение сковаваше мускулите им, но омразата продължаваше да подклажда пламъците в очите им и щеше да свети, докато единият, или двамата срещнеха своята гибел.

А наоколо битката бе в разгара си и войските на царицата отблъскваха противника все по-назад. Скоро двамата мъже останаха заобиколенни само от трупове.

Първите лъчи на зората докоснаха небето над тях. Сграбчил Мелиадус за китката, Хоукмун напрегна мускули, опитвайки се да разтвори здраво стискащите дръжката на кортика пръсти. Другата му ръка се полюшваше почни безжизнено, парализирана от огромната кървяща рана. Хоукмун заби отчаяно покритото си с броня коляно в слабините на Мелиадус. Баронът се олюля. Кракът му се закачи в юздите на един убит кон и той полетя назад. Опита се да се изправи, но се омота още повече и вдигна уплашен поглед към бавно приближаващия го Хоукмун, който също едва се държеше.

Хоукмун замахна с кортика. Всичко плуваше пред очите му. Той полетя надолу към барона, но в същия миг последните сили го

напуснаха и ръката му се разтвори.

Заслепен, невидящ, Хоукмун затърси пипнешком падналия кортик, но усещаше, че съзнанието го напуска. Изстена гневно, но дори гневът бе започнал да се стопява. Последната му мисъл бе, че Мелиадус ще го убие именно в този миг, в който победата бе така близо.

Шеста глава

Служител на Руническия жезъл

Хоукмун надърна през цепките на шлема и премигна от ярката слънчева светлина. Главата продължаваше да го боли нетърпимо, но гневът и отчаянието го бяха напуснали. Обърна се и забеляза, че Оладан и Рицаря в Мрамор и Злато са се надвесили над него. Лицето на Оладан бе загрижено, а изражението на Рицаря бе скрито зад непроницаемия шлем.

– Значи, не съм... мъртъв? – попита отпаднало Хоукмун.

– Така изглежда – отвърна лаконично Рицаря. – Макар че и това не е изключено.

– Просто си изтощен – побърза да вметне Оладан, хвърляйки уплашен поглед на тайнствения войн. – Превързахме раната на ръката ти и скоро ще заздравее.

– Къде съм? – попита Хоукмун. – Тази стая...

– Тази стая е в двореца на царица Фраубра. Градът отново ѝ принадлежи, врагът е разбит, пленен, или избягал. Открихме тялото ти проснато върху това на барон Мелиадус. Отначало помислихме, че и двамата сте загинали.

– Мелиадус е мъртъв!

– Така изглежда. Но когато малко по-късно се върнахме, трупът бе изчезнал. Вероятно са го прибрали неговите хора, преди да избягат.

– Ах, мъртъв най-сетне – въздъхна облекчено Хоукмун. Сега, когато Мелиадус бе заплатил за злините, които бе сторил, Хоукмун почувства как душата му се изпълва с покой, въпреки болката, разяждаща мозъка му. Изведнъж му хрумна нещо. – А Малагиджи? Трябва да го откриете. Кажете му...

– Малагиджи идва насам. Когато научи в какво състояние си, предпочете сам да дойде в двореца.

– Ще ми помогне ли?

– Не зная – отвърна Оладан и отново погледна крадешком Рицаря в

Мрамор и Злато.

Малко по-късно в стаята влезе царица Фраубра, а зад нея крачеше магьосникът, който носеше в ръка нещо, увито във вързоп.

– Премъдри Малагиджи – промърмори смутено Хоукмун и направи опит да се надигне от леглото.

– Значи ти си този настойчив млад човек, който от няколко дни ме преследва? Не мога да видя лицето ти заради този шлем – в гласа на Малагиджи се долавяше металическа нотка и Хоукмун отново почувства отчаяние.

– Аз съм Дориан Хоукмун. Мисля, че доказах приятелските си чувства към Хамадан. Мелиадус и Нахак са унищожени, а силите им побягнаха.

– Хъм...? – сбърчи вежди Малагиджи. – Вече ми казаха за тази перла в черепа ти. Познавам и други подобни изобретения, както и свойствата им. Но все още не знам, дали ще мога да я лиша от силата й...

– А на мен ми казаха, че ти си единственият човек, който би могъл да го направи – рече Хоукмун.

– Би могъл – да. Но ще мога ли? Не зная. Вече остарявам. Слаб съм и не съм сигурен, дали...

Рицаря в Мрамор и Злато пристъпи напред и докосна Малагиджи по рамото.

– Познаваш ли ме, магьоснико?

– Да, познавам те – кимна Малагиджи.

– И знаеш ли, на коя Сила служи?

– Да – кимна малко смутено Малагиджи и премести поглед от лицето на единия, към другия. – Но какво общо има това с този млад човек?

– Той също служи на тази Сила, макар да не го съзнава.

Лицето на Малагиджи се озари.

– Тогаваш ще му помогна – заяви с твърд глас той – дори ако това означава да рискувам живота си.

Хоукмун направи нов опит да се надигне от леглото.

– Какво означава всичко това? На кого служи? Не знаех, че...

Малагиджи разви овързания в плат обект. Оказа се, че е глобус, покрит с малки неравности, всяка от които светеше в различен цвят. Цветовете семеняха постоянно и загледан в тях, Хоукмун премигна.

– Първо, трябва да се съсредоточиш – каза му Малагиджи като приближаваше глобуса към лицето му. – Вгледай се в сферата. Не откъсвай поглед от нея. Гледай внимателно, Дориан Хоукмун, виж всички

цветове...

Хоукмун постепенно осъзна, че вече не премигва и че не може да откъсне поглед от сферата, с бързоменящите се цветове. Завладя го странно усещане за безтегловност. Чувстваше се все по-добре. Неусетно се усмихна и после светът наоколо се замъгли, зад плътен, топъл слой пелена и сякаш бе увиснал някъде извън времето, извън пространството. Не беше изгубил връзка с обкръжаващия го свят, но същевременно бе отделен от него с непроницаема стена.

Дълго време остана Хоукмун в това състояние, осъзнавайки смътно, че преместват тялото му, сякаш се беше се отделил, някъде другаде.

От време на време мъглата менеше своите тъжни тонове, ту беше бледо розова, ту небесносиня, или пък маслено жълта, но това беше всичко, което виждаше. Вътре в него цареше безмерен покой, какъвто никога не бе изпитвал, освен може би като малко дете, в прегръдките на майка си.

Сетне пастелните тонове започнаха да се примесват с по-тъмни, мрачни цветове и усещането за покой бе прогонено от ослепителни черни, или кърваво червени светкавици. Нещо се разтърси в главата му, последвано от непосилна агония и той изкрещя пронизително.

Когато отвори очи, Хоукмун втренчи ужасен поглед в машината пред него. Беше съвсем същата като онази, която бе видял преди доста време в лабораториите на крал Хуон.

Дали не се намираше пак в Лондра?

Около него тихо шепнеше мрежата в черно, златисто и сребристо, но нишките ѝ не го докосваха, както предния път, а вместо това се сви-ваха, отдръпваха се от него и постепенно се сгъстяваха така, че не след дълго изглеждаха като една монолитна маса, заемаща малка част от околното пространство. Хоукмун се огледа наоколо и зърна Малагиджи, а зад него лабораторията където, преди незнайно колко време, бе спасил магьосника от ръцете на убийците от Тъмната империя.

Малагиджи имаше изтощен вид, но на лицето на стареца бе изписано задоволство.

Той се приближи с метално сандъче в ръка, събра вътре частите на машината на Черната перла, после го затвори здраво и го заключи.

– Тази машина – изрече пресипнало Хоукмун. – Откъде я имаш?

– Аз я направих – усмихна се Малагиджи. – Да, Дориан Хоукмун, аз направих тази машина! Отне ми седмици на мъчителни усилия, докато ти лежеше тук, скрит с помощта на моите заклинания от онази, другата машина – в Лондра. Да ти призная, по едно време мислех, че съм

загубил битката, но тази сутрин завърших със сглобяването на машината и ми липсваше само последната част...

– И каква бе тя?

– Нейната живителна сила. Ето това бе ключовият въпрос – ще мога ли да извърша тъкмо в необходимия момент заклинанието. Защото, виждаш ли, трябваше да позволя на живота на Черната перла да завладее ума ти, надявайки се, че след това машината ще го абсорбира миг преди да погълне ума ти.

Хоукмун се усмихна облекчено.

– И гледам, че си успял!

– Успях. Сега вече си свободен от страха и можеш да вървиш където искаш.

– Не ме е страх от нищо, което могат да ми сторят хората, дори с радост бих посрещнал подобни опасности – каза Хоукмун като ставаше от кушетката. – Милорд Малагиджи, задължен съм ви до смърт. Ако мога с нещо да ви служа...

– Не – нищо – побърза да го прекъсне Малагиджи. – Радвам се, че успях да се сдобия с подобна машина. – Той почука с пръст сандъчето. – Може би ще ми потрябва и друг път. Освен това... – той се намръщи и погледна замислено Хоукмун.

– Какво има?

– А, нищо – сви рамене Малагиджи.

Хоукмун докосна челото си. Черната перла все още беше на мястото си, но сега бе съвсем хладна.

– Не си извадил камъка?

– Не, макар че мога да го направя, ако пожелаеш. Но присъствието му не ще ти навреди. А премахването е само дребен хирургически проблем.

Хоукмун вече мислеше да попита магьосника кога може да се уреди и този въпрос, но изведнъж му хрумна друга мисъл.

– Не, нека да остане – рече той. – Като символ на омразата ми към Тъмната империя. Надявам се скоро да ги науча, че трябва да треперят пред този символ.

– Значи, намислил си да продължиш борбата с тях?

– Да – при това с удвоени усилия, след като благодарение на теб съм свободен отново.

– Тази сила трябва да бъде спряна – съгласи се Малагиджи. Той въздъхна. – А сега ще отида да поспя. Ужасно съм изморен. Твоите приятели те чакат на двора.

Хоукмун се спусна по стълбите и излезе на огрения от яркото, топло слънце двор на къщата, където го очакваше Оладан, а на косматото му лице лъщеше усмивка за двама. До него бе изправена стройната фигура на Рицаря в Мрамор и Злато.

– Добре ли се чувстваш? – попита го Рицаря.

– Напълно.

– Хубаво. Тогава си тръгвам. До скоро виждане, Дориан Хоукмун.

– Благодаря ти за помощта – каза Хоукмун, докато тайнственият войн приготвяше за път своя едър, здрав боен кон. Тъкмо когато Рицаря понечи да го възседне, Хоукмун си спомни нещо и извика: – Почакай!

– Какво има? – покритата с шлем глава се извърна към него.

– Нали ти убеди Малагиджи, че трябва да лиши от живот Черната перла. Ти му каза, че аз служа на Силата, на която служиш и ти. И въпреки това, не познавам никаква Сила, която да ми е господар.

– Някой ден ще узнаеш.

– А ти на коя Сила служиш?

– Аз служа на Руническия жезъл – отвърна Рицаря в Мрамор и Злато и пришпори коня, напускайки двора още преди Хоукмун да осъзнае чутото.

– Значи на Руническия жезъл, а? – промърмори замислено Оладан.

– А аз го мислех за легенда...

– Да, легенда. Изглежда тайнственият рицар си пада по подобни легенди. Трябва да се е пошегувал с нас – засмя се Хоукмун и тупна Оладан по рамото. – Ако го видим отново, ще го попитаме за истината. А сега съм гладен. Една солидна вечеря...

– В двореца на царица Фраубра се готви пиршество – намигна Оладан. – Казват, че щяло да бъде неповторимо. Освен това, струва ми се, че интересът на царицата към теб не е подклаждан само от чувствата ѝ на благодарност.

– Така ли смяташ? Е, дано не я разочаровам, приятелю Оладан, защото съм се заклел пред друга, далеч по-красива девойка.

– Че има ли такава?

– И още как. Ела, малки приятелю – да се насладим на ястията на царицата и да се подготвим за обратния път на запад.

– Трябва ли да тръгваме толкова скоро? Ами ние тук сме герои, а и заслужаваме малко почивка.

Хоукмун се засмя.

– Ти остани, ако искаш. Но аз съм поканен на сватба – на моята собствена.

– О, добре тогава – отвърна привидно натъжен Оладан, – не бих желал да пропусна подобно събитие. Ще взема и аз да скъся престоя си в Хамадан.

На следващата сутрин лично царицата ги изпроводи до портите на Хамадан.

– Помисли отново, Дориан Хоукмун. Предлагам ти трона – същият, за който загина брат ми.

Хоукмун погледна на запад. На около две хиляди мили път го чакаше Изелда и нямаше никаква представа, дали е успял да се освободи от силата на Черната перла, или вече е жертва на тази сила. Граф Медни също го очакваше и трябваше да узнае докъде се е простряла ръката на Гранбретан. А Боджентъл, поетът-философ несъмнено не отстъпваше на крачка от девойката, изправила се на най-високата бойница в Медния замък и загледана към дивите тръстики на Камарг, питайки се, дали някога ще види отново мъжът, който се закле да я вземе за своя жена.

Той се поклони в седлото и целуна ръката на царицата.

– Благодаря ви, Ваше величество. Поласкан съм, от високата чест, която ми оказвате, но аз съм дал обет и щях го спазя – макар да ми предложат и двадесет трона. Освен това и други се нуждаят от сабята ми в битката с Тъмната империя.

– Върви тогава – произнесе тъжно царицата. – Но помни Хамадан и неговата повелителка.

– Ще го помня.

Той пришпори своя огромен, покрит със синя пелерина жребец през скалистите хълмове. Зад него Оладан се извърна, изпрати въздушна целувка на царица Фраубра, намигна ѝ и последва другаря си.

Дориан Хоукмун, дук на Кьолн, препускаше право на запад – към своята любима и към отмъщението.

КРАЙ

© 1967 Майкъл Муркок
© 1995 Юлиян Стойнов, превод от английски

Michael Moorcock
The Jewel in the Skull, 1967

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПЕРЛА В ЧЕРЕПА. АМУЛЕТЪТ НА ЛУДИЯ БОГ. 1995. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.7.). Романи. Превод: [от англ.] Юлиян СТОЙНОВ [The Jewel in the Skull / The Mad God's Amulet, by Michael MOORCOCK]. Формат: 20 см. Страници: 288. Цена: 95.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/587>]